

ESTELLE ROBERTS

VIJFTIG JAAR MEDIUM

ESTELLE ROBERTS

Vertaling door
Adriënne Worpel

Veertig Jaar Medium

Eerste druk 1959

Herdruk 1960

Vijftig Jaar Medium

Eerste druk 1969

Herdruk 1975

Deze druk 2008

Gepubliceerd door
SDU PUBLICATIONS

www.sdu3.com

ISBN 9781905961115

Opgedragen aan
al mijn vrienden
in beide werelden

INHOUD

<i>Hoofdstuk</i>	<i>Bladzijde</i>
	Voorwoord bij deze editie..... I
	Voorwoord door Hannen Swaffer..... II
	Dankbetuigingen.....V
1	1889-1919 1
2	De komst van Red Cloud 11
3	Healing..... 31
4	Psychometrie..... 46
5	Spoken 62
6	Moord en zelfmoord 72
7	Helderziendheid - privé en in het openbaar..... 90
8	Materialisatie en het tevoorschijn brengen van voorwerpen..... 110
9	Direct Voice 125
10	In vele talen spreken..... 142
11	Nog meer Direct Voice..... 154
12	Nog meer gesprekken..... 172
13	Oorlog..... 193
14	De andere kant van het verhaal 214
15	Red Cloud..... 227
16	Het laatste hoofdstuk 234

VOORWOORD BIJ DEZE UITGAVE

Het doel van SDU Uitgevers is om boeken van of over uitzonderlijke mediums opnieuw uit te geven en op die manier hun namen levend te houden.

Ik hoorde Gordon Higginson (Voorzitter van de Spiritualists' National Union) Estelle Roberts ooit beschrijven als 'het perfecte medium.' Daarom alleen al is het belangrijk dat wij, en de generaties na ons, over haar en datgene wat zij heeft bereikt, kunnen blijven lezen.

De meeste boeken over grote mediums zijn in het Engels geschreven, en sluiten daarbij de niet-Engelstaligen uit om over deze geweldige talenten te lezen en van hen te leren. In onze poging om de verhalen in de belangstelling te brengen, begeven we ons nu buiten het Engelse taalgebied. Dit is ons eerste vertaalde boek.

Ik ben Adriëne Wurpel dank verschuldigd voor haar Nederlandse vertaling. Ik wil ook graag Evelien van de Sande Bakhuyzen, Margriet Couperus, Marijke van Dalen en José Gosschalk CSNU, bedanken voor het kritisch lezen van deze vertaling.

Zelfs op het moment dat ik dit nu schrijf, zijn er vrienden hard bezig om het boek van Estelle zowel in het Duits als in het Italiaans te vertalen en daarbij helpen zij ons om de naam "Estelle Roberts" onder de aandacht te houden.

De kaft van dit boek is een schilderij van Marcel Poncin, met Estelle Roberts, Red Cloud en vrienden uit de geestenwereld. Het origineel is tentoongesteld in het Arthur Findlay College, Stansted Hall.

Ik hoop dat u net zo veel plezier aan dit boek beleeft als ik en wellicht inspireert het u om meer te lezen over andere, grote mediums. Voor een volledig overzicht van de andere boeken kunt u onze website bezoeken www.sdu3.com

STEVEN UPTON, Januari 2008

VOORWOORD

Door Hannen Swaffer

Estelle Roberts zal lang herinnerd worden als het meest veelzijdige Britse medium van haar tijd. Haar publiekelijke helderziendheid is niet alleen opmerkelijk vanwege de vastbeslotenheid waarmee ze een bewijsstuk aanbrengt - zelden zal ze het erbij laten zitten als een scepticus dit niet wil erkennen - maar ook vanwege haar theatrale en boeiende aanwezigheid op het podium.

In vroegere tijden was het voor enkele uitverkorenen een bijzonder voorrecht om haar Direct Voice séances bij te wonen . Deze séances waren een unieke, emotionele ervaring die door geen enkele zitter zou kunnen worden vergeten, ook al was hij of zij gewend aan paranormale verschijnselen. Ik heb nooit vernomen waarom ze hiermee is gestopt.

De trance toespraken van Red Cloud hebben veel mensen geïnspireerd.

Ze heeft op gulle wijze van haar uitzonderlijke gave gebruikt gemaakt, aan duizenden troost gegeven en ontelbare verzoeken om bewijs over leven na de dood gehonoreerd.

Ik ontmoette haar voor het eerst op een zondag toen ze een demonstratie in helderziendheid gaf tijdens de dienst van de Marylebone Spiritualist Association in de Æolian Hall in Bond Street. Ik werd toen enorm geraakt door haar indrukwekkend statige verschijning die, zoals ik leerde, te maken had met de paranormale kracht waarmee ze haar demonstratie aan het voorbereiden was - een kracht die bij ieder ander de zenuwen enorm op proef zou stellen. Als het was afgelopen, nadat ze op succesvolle wijze boodschappen en namen van mensen uit de geestenwereld en een beschrijving van hun persoonlijkheden had doorgegeven, werd ze weer de gewone vrouw die ze in haar privé leven was.

Jarenlang trad ze op als helderziende op veel bijeenkomsten die ik ook bijwoonde - in de Royal Albert Hall en in de Queen's Hall in London; de Town Hall in Birmingham; de Free Trade Hall in Manchester; en in Reading en andere steden waarvan ik de namen niet heb onthouden. Alle bijeenkomsten, waar ik bij honderden het openingswoord deed, waren zeer succesvol.

Vaak wacht de ceremoniemeester, ook al heeft hij empathie voor de overvloedige bewijzen over het leven na de dood en heeft hij, zoals ik, zich gelaafd aan zijn eigen vurige betoog, met spanning de eerste beginresultaten van het medium af. Want als hij nog nooit samen met het medium op een podium voor publiek heeft gestaan, dan kan hij bang zijn dat het bewijsmateriaal zwak en niet overtuigend is. Het medium zou zich niet goed kunnen voelen en dat zou, ook al is het tijdelijk, kunnen afleiden van de bovennatuurlijke krachten - en zo zou de bijeenkomst tot een teleurstelling kunnen leiden. Dit is mij meer dan eens overkomen - en dus vrees ik vreemden.

Met Estelle na mij op het podium, heb ik nooit de minste twijfel gehad. Ik kan bij haar met de grootste stelligheid "zoals het medium u zodadelijk zal bewijzen" zeggen, omdat ik weet dat het zo is. Haar paranormale persoonlijkheid domineert stevast elke openbare vereniging waar ze een demonstratie houdt.

Bij twee grote bijeenkomsten die in de Royal Albert Hall in drie weken tijd werden georganiseerd door de *Sunday Pictorial*, overtrof Estelle zelfs zichzelf. Ik had mijn openingswoord met volledige overtuiging gehouden - direct daarna staafde haar geestdriftig mediumschap mijn woorden.

In Reading, gebruikte ik andere woorden omdat ik wist hoe de plaatselijke pers anders zou reageren: "Mrs. Roberts vertelt me dat ze voor vanavond nog nooit in deze stad is geweest. Ik heb haar van de trein opgehaald en ben

sindsdien niet meer van haar zijde geweken. Dit kan gecontroleerd worden.”

“Ze heeft geen tijd gehad om de namen van de overledenen op het kerkhof hier op te zoeken, noch om een heimelijk iets met één van de inwoners hier te regelen.”

“Dus daag ik de aanwezige pers uit het volgende te doen: Schrijf naam en adres op van iedereen aan wie vanavond een boodschap wordt gegeven. Bel ze thuis op en laat ze een kruisverhoor over elke mogelijke medeplichtigheid ondergaan. Schrijf dan de waarheid op of het nou ten faveure of niet ten faveure van het medium is. Ik daag iedere aanwezige journalist uit om dit te doen.”

En zoals ik al dacht, ik hoorde er nooit meer wat over.

Ik zou over Estelle's Direct Voice séances - waarvan veel bewijzen in dit boek staan - boekwerken kunnen schrijven. Totdat vele jaren later, een lid van de séancegroep bij mij thuis dezelfde paranormale krachten ontwikkelde, waren deze séances de meest geloofwaardige séances die ik ooit bij heb gewoond.

De séance waar Air Chief Marshall Lord Dowding weer de enthousiaste stemmen hoorde van een aantal overleden soldaten van 'The Few' die tijdens de Battle of Britain onder zijn zegevierend leiderschap ons eiland gered had van een invasie van de hordes van Hitler, was de meest dramatische van alle.

Bij de opening van the House of Red Cloud - de Noordamerikaanse Indiaan die al werd genoemd leidde de ceremonie - ontmoette ik voor het eerst Koning George van Griekenland, één van haar hooggeëerde zitters.

Het Spiritualisme heeft veel aan Estelle Roberts te danken. Ik ben het persoonlijk aan haar verschuldigd dat ik dit korte eerbetoon aan haar opmerkelijke kwaliteiten heb geschreven.

DANKBETUIGING

Ik zou graag mijn dankbaarheid willen uitdrukken aan allen die het publiceren van hun privé ervaringen hebben toegestaan. En in het bijzonder wil ik mijn oude vrienden Maurice en Sylvia Barbanell bedanken, die toentertijd zorgvuldig alles noteerden, waardoor mijn eigen geheugen werd opgefrist en die hun eigen ervaringen en die van anderen konden onthouden, wat ik niet kon aangezien ik in diepe trance was.

Mijn diepe dankbaarheid is ook gericht aan Margaret en Percy Illingworth, zonder wiens onvermoeibare toewijding dit boek nooit zou zijn geschreven evenals aan Hannen Swaffer die zo'n aardig voorwoord heeft geschreven.

ESTELLE ROBERTS

1934

HOOFDSTUK EEN

1889-1919

“Dit meisje moet Estelle heten, want ze zal op een dag, een ster worden.”

Deze woorden werden door mijn oma uitgesproken toen ze neerkeek op het kind van haar dochter, dat nauwelijks twee uur daarvoor ter wereld was gekomen.

Jaren later vertelde mijn moeder wel eens over dit voorval, dat geen duidelijke oorzaak had. Mijn grootmoeder had binnen de familie ook geen reputatie als profetes en zou ongetwijfeld ernstig zijn geschokt bij de suggestie dat zij paranormale krachten zou hebben. Hoe dan ook, mijn vader keek anders tegen namen aan. Vanwege de goede en toereikende redenen dat ik op 10 mei 1889 werd geboren, en dat we toen in May Cottage woonden in Kensington, koos hij er voor om mij May te noemen. En zo verscheen er een nieuwe naam in het geboorteregister, May Estelle Wills, dochter van Edwin Blackston Wills en Isobel, zijn echtgenote.

Mijn ouders waren goede, vriendelijke mensen, typisch Victoriaans. Ze hadden een gezin van acht kinderen, vijf meisjes en drie jongens en we woonden allemaal in Kensington onder comfortabele omstandigheden, maar niet in weelde. Samen met mijn broers en zussen groeide ik op als een heel gewoon, doorsnee kind met dit verschil dat ik al in mijn vroegste herinneringen stemmen hoorde die de rest van mijn gezin niet hoorde. Hoewel ik niets van Spiritualisme wist kwam ik er snel achter dat het de stemmen waren van overleden mensen, van geesten zo u wilt en wist ik dat zij deel van mijn leven uitmaakten zoals ik deel van hun leven uitmaakte. Ik was nooit bang. Mijn vader had echter geen begrip voor dit soort dingen en ondanks het feit dat hij altijd een rechtvaardige man was, vond hij het tot zijn plicht horen om mijn zogenoemde opruiende verbeelding door middel van een leren riem te

corrigeren! Hij zei mij regelmatig dat dit soort dingen slecht was, en hierdoor werd ik tot op de dag van mijn verlichting, geplaagd door de angst dat mijn hersens misschien ‘een beetje waren aangetast.’

Eén van mijn broers, Lionel, die was overleden voordat ik werd geboren, behoorde tot één van mijn eerste bezoekers. Hij kwam vaak ’s ochtends of ’s avonds en ik ging dan met hem praten. Hij was toen nog maar een kind, maar ik zag hem gedurende de jaren volwassen worden. Hij komt nog steeds langs. Andere kinderen uit de geestenwereld kwamen mij ook bezoeken en ik sprak dan met ze. Het was dit ‘in mezelf praten’ dat mijn ouders hoorden en wat hen alarmeerde.

Als ik terugkijk na jarenlange ervaring met paranormale verschijnselen ben ik ervan overtuigd dat deze eerste bezoeken een voorbereiding waren voor mijn werkzaamheden die in de toekomst lagen; om mij te laten wennen aan hun aanwezigheid en om op elk moment vrijelijk met hen te kunnen praten.

Mijn eerste grote paranormale ervaring als kind was een visioen dat nu nog even levendig voor mij is als toen, toen ik zeven jaar was. Het kwam om ongeveer acht uur ‘s ochtends op een zonnige ochtend in mei, toen mijn zus Dolly en ik ons aankleedden en op weg naar school zouden gaan voor de dagelijkse lessen. Ik had een dikke bos zwart haar, ik stond voor de spiegel tegenover een raam en probeerde mijn haar goed te krijgen toen ik achter het raam iets zag bewegen. Toen ik omkeek zag ik een verblindend beeld van een ridder in een glimmend harnas, die in de lucht stond. Hij zat van top tot teen in harnas, had een koninklijk, levensgroot postuur. Zijn benen waren gehuld in staal dat tot aan de voet doorliep en daar eindigde in een puntvorm. Zijn lichaam was gehuld in een maliënkolder waar op de voorkant een knalrood kruis zat. Op zijn hoofd een helm en ook al was zijn gezicht bedekt door een vizier,

ik zag twee doordringende ogen door de oogspleet van de helm.

Aan de achterkant van zijn helm droeg hij een pluim, die ik niet voldoende kon zien om te beschrijven, en hij hield een tweehandig zwaard voor zich, dat naar de hemel wees. Zijn rechterhand hield het handvat vast dat versierd was met gemsbokken, terwijl zijn linkerhand zijn rechterpols steunde. Hij droeg handschoenen. Het hele personage, en in het bijzonder het zwaard, glinsterde zo schitterend als de zon op sneeuw en vanaf dat moment ben ik altijd aan hem blijven denken als mijn Witte Ridder.

Terwijl ik zo naar hem keek bracht hij langzaam zijn zwaard naar beneden en richtte de punt op mij alsof hij mij begroette. Dit gebaar moet krachtige trillingen naar mijn lichaam hebben gezonden want ik voelde me plotseling slap in mijn knieën worden en het leek alsof ik moest overgeven.

Het visioen bleef. Ik keek drie keer weg maar als ik weer keek was het er nog. Toen riep ik mijn zus: “Dolly, kom eens kijken!” Dolly keek en viel daarop tot mijn grote schrik flauw. Toen verdween het visioen even mysterieus als het was gekomen.

Gealarmeerd door het flauwvallen van mijn zus riep ik onze ouders, die binnen kwamen stormen en mijn zusje wegdroegen. Toen ze voldoende was bijgekomen ondervroeg mijn vader haar en toen beschreef ze de figuur exact zoals ik hem had waargenomen. Dit maakte grote indruk op mij want het was de eerste keer dat een gezinslid iets van de geestenwereld, die ik zo goed kende had gezien of gehoord.

Mijn arme ouders waren door de gebeurtenis erg bezorgd en verward, te meer daar ik vóór de ondervraging door mijn vader geen gelegenheid had gehad om met mijn zus te praten of om indrukken uit te wisselen.

Ik heb mijn Witte Ridder nadien nog slechts één keer gezien. Dat was jaren later bij mijn eerste bijeenkomst in de

Queen's Hall in Londen. Ik was, niet onlogisch, wat nerveus bij het vooruitzicht om voor het eerst publiek toe te spreken, maar toen ik opstond om te gaan beginnen, zag ik hem plotseling boven het publiek zweven. Hij deed zijn zwaard weer naar beneden en wees naar mij, ik begon enorm te beven alsof er stralen van het zwaard dwars door mijn lichaam gingen en mijn lichaam uit elkaar zou vallen. Shaw Desmond, de beroemde schrijver, stond samen met mij op het podium en vroeg bezorgd, zich niet bewust van wat er gebeurde, of ik onwel was. Ik schudde mijn hoofd en bleef wachten, me afvragend of ik de stem van mijn Ridder zou horen. Er kwam geen geluid, maar ongevraagd kwamen de volgende woorden in mijn hoofd: "Dienen en niet opgeven." Ik wist dat dit van hem kwam.

Een medium dat in het openbaar op een podium gaat staan, vertrouwt volledig op haar vrienden uit de geestenwereld, want zonder hen kan ze niets. Pas op het allerlaatste moment als ze zich tot het publiek richt, weet ze of haar gave zich wel of niet zal manifesteren. Geen kostuumrepetitie, geen souffleur in de coulissen kan helpen. Ze staat alleen, alleen met sprekers uit de geestenwereld en dit was de eerste keer dat mij werd gevraagd op het podium in Queen's Hall een demonstratie te geven. Het was het begin van een belangrijke reeks van tweewekelijkse bijeenkomsten en een belangrijk moment in mijn carrière. Ik ben van mening dat de Ridder mij kwam vertellen dat ik, in mijn opdracht om de waarheid te verspreiden over het leven na de dood, niet alleen stond - dat het vlammend rode kruis op zijn borst symbool stond voor de kruistocht die ik was begonnen.

Ik had een gewone schoolopleiding op de plaatselijke school, waar ik vanaf ging toen ik veertien was. Ik had onophoudelijk contact met mijn mensen uit de lichtwereld. Zij begonnen me nu in te lichten over gebeurtenissen, die later werkelijk plaatsvonden. Op zulke momenten ontving

ik intens sterke beelden van toekomstige gebeurtenissen en wist ik hoe ze zouden gaan plaatsvinden.

Op een dag, kort nadat mijn vader was overleden, kwam hij in geestverschijning in het huis van mijn moeder. Ik kan hem nog zien staan, boven aan de trap terwijl hij iets zei dat me met angst vervulde. “Lieverd,” zei hij, “ik maak me zorgen om Bella.”

Bella was mijn zus en gedurende de dagen erna hield ik de woorden van mijn vader angstvallig voor mezelf. Op de vierde dag viel de klap. Bella werd ziek - heel erg ziek - en enkele tijdlang was ik ervan overtuigd dat haar laatste uren op aarde waren aangebroken. Tot mijn grote opluchting werd ze langzaamaan wat beter en verkeerde uiteindelijk weer in goede gezondheid.

Het was begrijpelijk dat mijn vader zich zorgen zou maken over de gezondheid van Bella.

Het was niet minder begrijpelijk dat ik, gezien mijn kwetsbare leeftijd en de bijzonderheid van de bezoeken van mijn vader aan mij, de zwartste, verschrikkelijkste interpretatie aan zijn woorden gaf en dat ik daardoor onnodig leed onder het gevoel van onveiligheid. Het kwam mij voor dat er een moraal zat in deze ervaring, een les om te leren. Zo keek ik er althans tegenaan. Als gevolg daarvan ben ik tot op de dag van vandaag beducht voor interpretaties. Om niet méér in de woorden te leggen die via de stemmen van de andere kant komen dan wordt bedoeld, of die er - strikt genomen - is.

Op mijn vijftiende ging ik als kind-meisje aan het werk bij een familie in Turnham Green. Ik ben dol op kinderen en hier moest ik er voor drie zorgen. Ze hielden me bijna full time bezig, gedurende de drie jaren die daarop volgden. Toen ontmoette ik Hugh Warren Miles en trouwde met hem.

Hugh werd geboren in Cumberland Lodge, Windsor Park, en was opgevoed als Bluecoat Boy in Christ's Hospital. Zijn stiefmoeder, die Evelyn Galt heette, was een

zus van de echtgenote van de Amerikaanse president Wilson.

Hugh was een sympathieke man en wij waren zo gelukkig als jonge mensen maar kunnen zijn. Het was voor mij een zeer grote vreugde om met iemand vrijelijk over mijn ontmoetingen met de geestenwereld te kunnen praten, iemand die luisterde en begreep. Dit was ook zo toen ik op een keer 's ochtends wakker werd en hem vertelde dat ik zijn Tante Marie had gezien die 's nachts door onze slaapkamer had gelopen. Ik had haar eigenlijk nooit ontmoet en toch wist ik intuïtief dat zij degene was die ik had gezien. We kregen later te horen dat zij die nacht was overleden.

Kort daarop kreeg ik weer de zorg over drie kinderen, alleen waren dat mijn eigen kinderen. Ivy, Eveline en Iris. Het waren gelukkige tijden, ook al hadden we weinig geld om van te leven en kwamen we moeilijk rond van het magere loon van mijn echtgenoot die klerk was. Hugh was de meest edelmoedige man die er was, met het meest medelevende hart. Toen hij aan het einde van een dag na een week werken naar huis liep was hij zo geraakt door de kommer en kwel in het levensverhaal van een arme man dat hij zijn hele weekloon aan hem gaf! U kunt zich voorstellen hoe ik mij voelde toen ik daardoor geen geld had om voor mijn kinderen eten te kopen.

Acht jaar nadat we waren getrouwd werd Hugh ziek. Eerst werd gedacht dat hij tuberculose had. Sir William Fairbanks, arts van de koninklijke familie, was ook een vriend van mijn man's familie, en hij regelde een onderzoek in het Brompton Hospital. De ziekte van Bright werd vastgesteld. Hij heeft nooit meer regelmatig kunnen werken, ook al probeerde hij dat nog zo hard.

Ik moest kostwinner worden. Met een invalide echtgenoot en drie kinderen te onderhouden was ons magere ziekteuitkerinkje van 10 shilling per week rampzalig weinig. Ik vond werk als huishoudster in een verpleeghuis

in Twickenham van acht uur 's ochtends tot twee uur 's middags. Het loon was weinig en onvoldoende voor wat we nodig hadden, maar het maakte het voor ons wel mogelijk om door te gaan; ik spaarde het eten uit mijn mond voor de kinderen. Een groter probleem was de kleding en de enige oplossing voor het schoenzolenprobleem was dat ik er krantenpapier in stopte. Dit werkte niet echt als het regende.

Op een ochtend waarop het sneeuwde, ging ik zonder dat ik had gegeten naar mijn werk en ik viel flauw in de sneeuw. Ik werd door de politie gevonden en thuisgebracht, waar ik een aantal dagen in bed moest blijven. De arts die langskwam adviseerde me dringend om met mijn echtgenoot aan zee te gaan wonen en ik, die alles wilde doen om Hugh te helpen, ging daar onmiddellijk op in. We verhuisden naar Hastings.

Weer probeerde Hugh aan het werk te komen, maar zijn opgezwollen lichaam maakte dat onmogelijk. We huurden een flat in Hastings en ik verhuurde ook aan gasten. Maar èn mijn man èn de kinderen verzorgen evenals de pensioengasten, betekende dat mijn gezondheid weer achteruit ging en ik kon niet anders dan opnieuw in bed liggen.

Mijn echtgenoot liet een arts komen, een Fransman, die me onderzocht en de voor de hand liggende uitspraak deed dat ik rust nodig had. Alsof ik dat zelf niet goed wist - maar hoe kan ik rust hebben en houden als er vier hongerige magen afhankelijk zijn van mij! Ik was erg afgefallen en Hugh wees de arts hierop die met Franse hoffelijkheid reageerde: "Kent u een Engels volbloed paard dat dik is?"

Het leven was enorm zwaar in deze periode, vol zorgen, werk en ongemak. Maar er op terugkijkend ben ik ervan overtuigd dat dit allemaal deel van het patroon was van de dingen die gingen komen - essentiële training voor het werk dat ik zou gaan doen. Als je zelf niet geleden hebt, hoe kan je dan het lijden van anderen begrijpen? Hoe kan

je zonder sympathie voor diegenen die in nood zijn, helpen om de last te verlichten? Deze gedachten kwamen toen natuurlijk niet in mijn hoofd op; ik was druk bezig met meer actuele problemen. Ik begreep uiteraard evenmin de betekenis van de aanwezigheid van de mensen uit de geestenwereld die zoals altijd, deel uitmaakten van mijn dagelijks leven. Ze maakten net zo'n deel uit van mijn omgeving als de mensen op straat; de wereld zou er vreemd en leeg uit hebben gezien als zij er plotseling niet meer zouden zijn.

De maanden gingen voorbij. Mijn man werd allengs zwakker tot op de dag dat ik met de lunch thuiskwam en twee van mijn kinderen aan zijn bed trof. Hij was duidelijk heel erg ziek, veel zieker dan toen ik hem die ochtend achterliet. Ik wist met een verpletterende schok, dat hij aan het doodgaan was. Ik stuurde de kinderen snel naar een buurvrouw waarvan ik wist dat die voor hen zou zorgen. Toen zat ik alleen met hem in de kamer en hield zijn hand vast. Hij was slechts met vlagen bij bewustzijn en wist niet heel goed wat hij zei. Maar op sommige momenten was hij helder en op één van die momenten zei hij tegen mij: "Het zal goed met je gaan liefste. God zal voor je zorgen."

Tot diep in de nacht bleef ik bij hem. Hij stierf terwijl hij me aankeek. Op het moment van zijn overgaan hoorde ik vreemde, angstaanjagende geluiden uit de keuken komen. Het was alsof iemand linnengoed aan het scheuren was en af en toe met een zweep sloeg. Het was een angstaanjagende, mysterieuze ervaring die op dat speciale moment zenuwslopend was. Ik zat enkele minuten verlamd, niet in staat om te bewegen, toen hielden de geluiden op.

Ik keek weer naar die lieve Hugh, dacht aan het geluk dat we samen hadden gehad, en terwijl ik daar zat zag ik zijn ziel het lichaam verlaten. Het kwam van achter zijn hoofd te voorschijn en voegde zich geleidelijk in precies dezelfde vorm als zijn aardse lichaam. Het bleef ongeveer 40 cm

boven zijn lichaam hangen, in dezelfde positie als zijn lichaam en was ermee verbonden met een koord, bij het hoofd. Toen brak het koord en de geestesvorm dreef weg, het ging door de muur.

Ik ging naar de keuken om wat water te halen om mijn gezicht en handen te wassen en wat ik daar zag was verbijsterend. Al het behang van een muur van zo'n 5 meter lang, hing in repen naar beneden. Dit verklaarde het scheurende geluid dat ik hoorde toen mijn man overleed. Het was de eerste fysieke manifestatie van geesteskracht die ik heb ervaren. Ik kon de gebeurtenis niet duiden, maar intuïtief begreep ik de bedoeling wel. Het was, denk ik, symbolisch voor het scheuren van de sluier.

Ik had geen geld om bloemen te kopen, dus nam ik de kinderen mee naar de Downs, waar we heel veel kleine paarse bloemetjes plukten waar mijn man zo van hield. We hebben er allemaal samen een grafkrans van gemaakt.

Op drie opeenvolgende avonden nadat hij overleden was kwam hij bij me langs. Op de derde avond hoorde ik zijn stem zeggen: "Ik heb je nodig. Ik wil dat je bij me komt."

"Maar hoe dan?" vroeg ik, gek van verdriet.

"Door dood te gaan."

"Maar lieverd dat kan ik niet doen" zei ik "ik moet voor de kinderen zorgen."

Hij zei niets meer. De stress over zijn overlijden na zijn langdurige ziekte moet te groot voor hem zijn geweest. Het was begrijpelijk dat hij me nodig had.

Hij verscheen nog een keer in de kamer voordat de begrafenis plaatsvond. Hij zei bijna verontschuldigend: "Ik begreep het nog niet. Ik heb je nu niet meer nodig. Wat je me altijd hebt verteld, klopt. We leven hier voort en kunnen niet doodgaan. Het is erg mooi."

Diep geraakt zei ik: "Jij leeft, anderen leven. Dat is de boodschap die ik aan de wereld moet gaan vertellen."

HOOFDSTUK TWEE

De Komst Van Red Cloud

Hugh overleed in mei 1919, drie dagen na mijn dertigste verjaardag.

Aangezien de noodzaak weg was om aan zee te wonen, besloot ik Hastings te verlaten en met mijn drie kinderen in Hampton-on-Thames te gaan wonen. Ook al had ik veel stress en verdriet gehad gedurende de twaalf jaar dat wij waren getrouwd, ons gezinsleven was ook gelukkig en verbonden geweest. En zo ging het door; de kinderen, die nu een gezellige leeftijd hadden bereikt, gaven me veel plezier en troost.

Ik sprak nooit met hun over mijn mensen uit de geestenwereld maar het was onvermijdelijk voor hen om te ervaren dat ik een bewustzijn had dat ze niet met me deelden noch konden begrijpen. Het werd soms bijna een spelletje als ik voor hun plezier kleine, onbelangrijke dingetjes die gingen gebeuren kon voorspellen. Soms kon ik hen verbijsteren door hen te vertellen wat ze hadden gedaan waar ik niet bij was. Ik schepte er een eindeloos genoegen in om geheimzinnig te doen, omdat kinderen van geheimzinnigheid houden, en op hun beurt waren ze het nooit beu om voor mij valkuilen te graven. Eén van hun favoriete spelletjes was met een ouderwetse grammofoon met grote trompethoorn die we hadden, de platen waren rond. De kinderen vonden het enig om met deze platen achter hun rug, ik kon ze niet zien, mijn helderziendheid te testen door me te vragen welke namen er op de platen stonden.

Ik had het bijna altijd goed, maar op één van die vreemde momenten dat ik het fout had, waren de triomfkreten van de kleintjes niet van de lucht en renden ze joelend door het huis.

Ik werd opnieuw geconfronteerd met de taak om mijn gezin te onderhouden en ik slaagde er in werk te krijgen in

de Sopwith fabriek in Kingston. Ik moest stof naaien op het rolroer van een vliegtuigvleugel.

Op een dag werd mij gevraagd een canvas boot te naaien, die door Harry Hawker, de testpiloot van Sopwith, meegenomen zou worden op zijn vlucht over de Atlantische Oceaan. Tijdens het naaien werd ik me meer en meer bewust van het feit dat de boot gebruikt zou gaan worden waarvoor hij gemaakt werd. Dit gevoel werd zo sterk dat ik enkele vrienden hierover vertelde en er aan toevoegde dat dit het leven van Hawker zou redden. Niemand besteedde veel aandacht aan deze voorspelling, totdat het precies zo uitkwam als ik had gezegd. Ook al was het jammer dat de poging van Hawker was mislukt, ik was erg blij dat mijn naaikunst de test had doorstaan.

De druk van Hugh's ziekte, te veel werk en ondervoeding hadden hun tol geëist van mijn krachten. Mijn gezondheid hield het weer voor gezien en gedurende enkele maanden was ik opnieuw niet in staat om iets te doen dat op regelmatig werk leek. Ik begon een beetje wanhopig te worden, zou ik ooit nog sterker worden? Noodzaak is echter een meedogenloze opdrachtgever. Op het moment dat ik voelde dat ik het aan zou kunnen, nam ik een baantje als serveerster in het restaurant boven Victoria Station. Alle kinderen zaten nu op school dus ik kon de hele dag werken maar het was een lange en zorgelijke werkdag. Ik begon elke dag om zes uur, haastte me met het huishouden en de kinderen naar school te krijgen. Dan verliet ik het huis om in het restaurant te gaan werken en kwam niet terug voor negen of tien uur 's avonds. Mijn oudste dochter en een vriendelijke buur, zorgden voor de kleinere kinderen, stopten ze in bed en pasten op, totdat ik thuiskwam.

Deze zware dagelijkse routine ging zo door totdat ik eind 1920 trouwde met Arthur Roberts. Toen kon ik mijn baan als serveerster opzeggen en dankbaar terugkeren naar de plichten van een huisvrouw, dat gelukkig ook inhield dat

ik meer tijd aan de kinderen kon besteden. Mijn vrienden uit de geestenwereld kwamen nog steeds regelmatig bij me en mijn bewustzijn over hen ontwikkelde gestaag. Ik begon hen veel meer aandacht te geven dan ik in het verleden had gedaan en ging zelfs zo ver, ze met mijn buurvrouw, Mrs. Slade, te bespreken. Ze vroeg mij met haar naar een spirituele bijeenkomst te gaan, die ze zou gaan bijwonen. Ik stemde toe en we gingen naar de kleine spiritualistische kerk in Hampton Hill. Deze kerk was geheel en al, zoals ik mij herinner, van tin gemaakt. We gingen drie keer.

Elke bijeenkomst werd bijgewoond door een ander medium en elk medium, leek mij, besteedde haar aandacht compleet aan mij. Ik dacht dat het allemaal deel uitmaakte van een samenzwering om mij tot het Spiritualisme over te halen. Bij de derde bijeenkomst was de paranormale demonstratrice Mrs. Elizabeth Cannock, waarvan ik later begreep dat zij een zeer bekwaam medium was die hogelijk gewaardeerd werd om haar talenten en integriteit.

Ze koos mij meteen uit en zei in niet mis te verstane bewoordingen: “U bent een medium en u heeft veel werk te doen. U, die bent uitgekozen door de geestenwereld, moet uw roeping niet negeren. Komt u alstublieft bij mij, na deze bijeenkomst.”

Dat deed ik, en we bespraken mijn geestenvrienden en hun stemmen. Ik vertelde haar dat ik zo vaak bang was geweest dat ik hallucineerde, zo stevig was deze gedachte door mijn vader in mijn hoofd geplant dat ik er zelf bijna in was gaan geloven. Zelfs nu kon ik mezelf niet overtuigen, terwijl zij zo duidelijk en krachtig te verstaan gaf dat ik een medium was. Ik vroeg haar om bewijs, bewijs dat buiten mijn denken en mijzelf zou zijn. Alleen dan zou ik overtuigd kunnen worden van haar geloof in mij en het mystieke werk waarvan zij zei dat dat op mijn weg lag. Alleen dan zou ik vol overtuiging kunnen zeggen: “ik weet het.”

Ze willigde mijn verzoek in en zei: “Ga naar huis en ga aan tafel zitten. Ik ben er zeker van dat ik fysiek contact met u kan maken.”

Ik deed wat mij werd gevraagd. Ik ging direct naar huis en ging alleen aan tafel zitten, alert en vol verwachting. Er gebeurde die avond niets, noch op de zes volgende avonden. Ik zat daar maar, stil, alleen, en begon me een beetje gek te voelen. De tafel wiebelde alleen maar een beetje. Ik besloot dat ik nog één, laatste zitting zou houden. De volgende avond zat ik daar weer en er gebeurde exact hetzelfde als de vorige avonden. Tot ik het niet langer volhield en vol afschuw over mezelf opstond terwijl ik tegen mezelf zei dat andere mensen maar medium moesten worden maar ik zeker niet. Ik tilde de tafel op en droeg hem naar de plek waar hij altijd stond, bij de tegenoverliggende muur. Het was een zware tafel, met een driepoot eronder en het kostte me aanzienlijk moeite om hem te dragen. “Nou, dat is het dan.” dacht ik. “De volgende keer zal ik niet zo gemakkelijk over te halen zijn.”

Ik draaide me om en wilde de kamer uitlopen. Op dat moment steeg de tafel op en raakte me nogal hard in mijn rug. Ik stond even versteld en rende toen in paniek naar de andere kant van de kamer.

De tafel achtervolgde me de hele tijd, enkele centimeters van mijn rug af. Als ik stopte, stopte hij ook, en kwam dan met een klap op de grond.

Toen ik van de eerste schok was gekomen, realiseerde ik me onmiddellijk dat dit het bewijs was waar ik om had gevraagd, van krachten die buiten mijzelf zijn, en er kwam een enorme dankbaarheid naar boven. Ik draaide me om en legde mijn hand op de tafel, ik zei: “Dank u, wie u ook bent.”

Het is moeilijk om in retrospectief een gevoel te analyseren en vooral een die moeilijk te beschrijven of te vergelijken is. Ik kan het alleen maar omschrijven als een belangrijk en fantastisch moment waarin het voelde alsof

mijn hele wezen opnieuw werd geboren, op een nieuw, ander bewustzijnsniveau. Ik probeerde alles te plaatsen toen ik voor de allereerste keer mijn gids hoorde praten. Een stem zei mij in bombastisch, te netjes Engels: “Ik ben hier om de wereld te dienen. U dient met mij, ik dien met u.”

Ik vroeg: “Wie bent u?”

De stem antwoordde: “Ik ben Red Cloud.”

Toen deze woorden werden uitgesproken zag ik het bovenste deel van de man, omgeven door een aura van wit licht. Zijn huid was olijfbruin, zijn ogen donker, en hij had een klein zwart baardje. Op dat moment wist ik stellig, alsof Red Cloud het me zei, dat alles wat er in het verleden had plaatsgevonden - de ontbering, het harde, fysieke werken en vooral, de stemmen uit de geestenwereld - deel uitmaakte van een vooropgezet plan. En nu was het plan volbracht. Ik wist met een onwrikbare zekerheid dat mijn waarachtige opdracht - wat deze ook mocht zijn - op dit moment was begonnen.

Een week nadat ik Red Cloud voor het eerst had gezien vroeg ik mijn echtgenoot Arthur of hij met mij een sessie wilde doen. We deden de gordijnen dicht, vergewisten ons ervan dat er geen enkel licht van buiten naar binnen kon komen en gingen in twee stoelen zitten die tegenover elkaar stonden. Arthur nam de grootste stoel van de twee, een zware stoel geheel met leer bekleed, voor mij een kleine, goedkope houten stoel overlatend, die een dunne zitting had met een patroon gemaakt van kleine ronde gaatjes. We zaten in totale duisternis tegenover elkaar en wachtten op de een of andere manifestatie van de geesteskracht, waarvan ik nu wist dat die bestond. We hoefden niet lang te wachten. Bijna meteen scheen er een schitterend goudkleurig licht van boven mijn hoofd dat me met zijn stralen omhulde alsof ik in een volgsplot zoals die in het theater wordt gebruikt, zat.

Arthur's reactie kwam direct: "Waar ben je Estelle?" vroeg hij. "Waar ben je naar toe?"

Ik had geen idee waar hij het over had. Ik had me niet bewogen en was ook niet van mijn stoel opgestaan en ik dacht een ogenblik dat hij me aan het plagen was. Ik antwoordde nogal ongeduldig: "Ik ben nergens naar toe. Ik zit nog steeds waar ik de hele tijd al zit."

"Maar dat kan niet," zei hij, "Je stoel is leeg. Ik kan de zitting en de leuning van de stoel heel goed zien. Alles. De stoel is leeg."

Het was mijn beurt om verbaasd te zijn. "Maar Arthur, hij is niet leeg, ik zit er, net zoals daarnet."

"Mijn lief," hield hij vol, "dat doe je niet. Ik zeg je nogmaals dat de stoel leeg is."

Ik piekerde hier even over en begreep er niks van. Ik was er zeker van dat ik niet van mijn stoel was opgestaan, en wat mij betreft had er geen enkele verandering plaatsgevonden in de kamer behalve dan het onverklaarbare licht boven mijn hoofd.

"Je zegt dat je me niet kunt zien," zei ik, "maar ik ben er wel. Anders zou ik je geen antwoord kunnen geven zoals ik nu doe."

"Nou ja, ik kan je niet zien," antwoordde hij, 'maar ik kan je stoel wel zien. Ik zie zelfs de gaatjes in de zitting."

"Vertel me dan eens hoe veel gaatjes er zijn."

Hij leunde naar voren en telde met zijn vinger alle gaatjes in de zitting. Hij kon mijn lichaam dat op de stoel zat niet voelen noch kon ik zijn hand voelen.

Een paar minuten later doofde het gouden licht dat van boven kwam even mysterieus als het was verschenen, en zaten we tegenover elkaar in het donker. Arthur stond op en deed een lamp aan, en draaide zich snel om om te zien of ik daar werkelijk zat. Toen liep hij naar me toe. "Laat me die stoel eens even bekijken lieve," zei hij. Ik stond op en samen telden we de gaatjes in de zitting. Het was precies het

aantal gaatjes dat Arthur nog geen vijf minuten daarvoor had geteld.

Enkele jaren later gebeurde er iets soortgelijks, hoewel het precies andersom werkte. Een paranormaal werkende fotograaf stelde zijn camera op mij in. Hij kon me door de lens heel goed zien zoals ik op de stoel zat. Maar de ontwikkelde foto van mij, toonde een lege stoel. Ik was ergens ‘verdwenen.’

In 1922 werd mijn zoon Terry geboren en toen hij 1 jaar oud was ontsnapte het hele gezin aan een bijna ramp. Ik was op een avond naar de Spiritualist Church om naar Mrs. S. D. Kent te luisteren, een medium dat ik altijd al had willen ontmoeten. Na de bijeenkomst liep Mrs. Kent met mij naar huis. Toen we daar aankwamen troffen we Arthur aan terwijl hij een ladenkast een broodnodige lik witte verf gaf. Toen we de zitkamer binnenliepen, keek Mrs. Kent rond en vroeg: “Waarom schilderen jullie dat kastje wit terwijl alles in de kamer verder zwart is?” Arthur noch ik hadden enig idee van wat ze bedoelde met deze vraag, en ze kon het niet verder toelichten. Voor zover ik kon zien was er niets zwarts in de kamer maar aangezien Mrs. Kent verder niks zei, besloot ik er niet op in te gaan.

Er kwam echter snel duidelijkheid. De betekenis van haar ogenschijnlijk zinloze bewering werd twee nachten later op een niet mis te verstane wijze helder.

De kamer waar wij in sliepen had een dubbel bed dat in een hoek stond, met een zijde tegen de muur aan. Ik sliep zoals gewoonlijk aan de muurkant. Ik was al een tijdje in diepe slaap toen ik opeens wakker werd en op de grond naast het bed bleek te liggen. Te slaperig om hier verder over na te denken, klauterde ik naar mijn kant van het bed en viel onmiddellijk weer in slaap. Enkele minuten later werd ik weer wakker en vond mezelf weer op de grond. Ik dacht dat ik een nachtmerrie moet hebben gehad en ging, iets wakkerder dan daarvoor, weer aan mijn kant van het bed liggen. Ik lag half wakker toen ik plotseling voelde hoe

ik omhoog werd getild en over mijn echtgenoot heen zweefde. Een tel later werd ik nogal hardhandig op de grond gegooid. Nu was ik klaarwakker. Toen ik mijn hand op de vloer plaatste om op te gaan staan, zag ik dat deze door witte mist werd bedekt die, toen ik mijn hand naar mijn neus bracht, rook bleek te zijn.

Ik schreeuwde naar Arthur dat het huis in brand stond. Samen renden we naar beneden naar de kinderen en brachten hen via het achterraam in de tuin in veiligheid. De brandweermannen vertelden ons later dat de zitkamer twee uur lang heeft moeten smeulen, want op het moment dat zij de deur open deden, barstten de vlammen in alle hevigheid los.

Bedroefd keken we naar de resten van ons huis. Wat er over was van de meubels en de muren was verkoold en zwart, evenals de pas witgeverfde ladenkast. Op dat moment begrepen we de woorden die Mrs. Kent twee avonden daarvoor had gemompeld. Deze ramp had een keerzijde; hij gaf mij veel troost. Ik had geen enkele twijfel meer dat ik door de geestenwereld beschermd werd. Door me drie keer op de grond te laten vallen om me wakker te maken, hadden mijn vrienden in de geestenwereld dus laten zien dat ik dit leven niet zou verlaten voordat ik mijn werk zou hebben volbracht.

Ik kwam nu in het stadium van mijn paranormale ontwikkeling waar ik de drang voelde om op alle mogelijke manieren en met alle mogelijke mensen te gaan werken en te proberen om hun hoop, troost en heling te bieden. Ik verlangde er naar om het bewustzijn dat aan mij was gegeven te delen en om te helpen om dichterbij de waarheid te komen en die in een helderder licht, dat tweeduizend jaar geleden al aan de mensheid werd getoond te zetten.

Daar begon voor mij een geleidelijk proces van het ontwikkelen van de paranormale krachten die ik nodig had voor het volbrengen van mijn opdracht. Ik bereikte dit niet

via een speciale training maar simpelweg door mijn geest voor beelden uit de geestenwereld open te stellen en door dat te doen werd ik het instrument voor de goddelijke kracht die via Red Cloud tot mij kwam.

Ik wil graag een algemeen misverstand uit de wereld helpen over de manier waar gidsen uit de geestenwereld soms beticht worden van hoe slecht ze hun medium behandelen. Er wordt regelmatig gesuggereerd dat gidsen ‘zich een weg banen’ door het medium zonder rekening te houden met zijn of haar gevoelens. Ik moet pertinent benadrukken dat dit niet het geval is. Red Cloud heeft mij altijd vriendelijk en met de grootst mogelijke zorg voor mijn gezondheid en welbevinden benaderd. Hij heeft mij nooit gevraagd iets te doen waar ik niet vrijwillig in heb toegestemd. Hij heeft altijd volhard in het feit dat niet alleen mediums maar alle mannen en vrouwen een vrije wil hebben, en daarmee verantwoordelijk zijn voor hun eigen handelen.

Een interessante illustratie is het geval van een jonge man die bij me kwam voor bewijs over het leven na de dood. Hij wilde graag contact met zijn vader in de geestenwereld. Red Cloud zei: “Het spijt me mijn jongen, ik kan je vader niet hier brengen om je te ontmoeten. Toen hij op aarde leefde geloofde hij dat hij zou slapen tot aan de dag van de Verrijzenis. Ik kan me niet met zijn vrije wil gaan bemoeien. Hij slaapt nu in één van de rusthuizen in de geestenwereld.”

Hier wordt aangetoond dat mensen in de geestenwereld niet tegen hun wil in teruggeroepen kunnen worden om te communiceren met mensen op aarde. Ze kunnen alleen dan komen als ze dat zelf willen. In geen geval is er sprake van ‘het wakker maken van de doden’ zoals veel mensen foutief beweren.

Ik begon uitnodigingen aan te nemen voor bijeenkomsten in wijken rondom Londen, in spiritualistische kerken in Hampton Hall, Richmond,

Surbiton, Wimbledon om er enkele te noemen, waar ik als helderziende, helderhorende (een methode waarbij ik stemmen uit de geestenwereld hoor) en healer werkte en waar ik trance lezingen gaf. In Richmond gebeurde er iets aparts toen er een foto werd genomen door een paranormaal werkende, weliswaar niet professionele, fotograaf. Hij werkte onder specifieke omstandigheden. Toen de foto was ontwikkeld stond er een stralenkrans in de vorm van een speer op, punt en schacht duidelijk zichtbaar. Het was winter. Er was geen zon en er was geen raam vanwaar de speer verscheen. Ik had als helderziende de speer niet gezien toen de foto werd genomen. Ik kan alleen maar veronderstellen dat het doel van deze speer was om het doorbreken van de duisternis van de onwetendheid met het licht van bewustzijn te symboliseren.

Vanuit materieel opzicht waren deze bijeenkomsten alles behalve winstgevend. In deze periode was het normaal dat mediums vijf shilling kregen voor een bijeenkomst, en dan moesten ze hun eigen vervoerskosten nog betalen. Verder was het ook niet ongewoon dat een medium zowel de middag- als de avonddiensten werkte zonder enige verhoging van het honorarium. Ik vond dit allemaal niet zo erg hoewel wat extra geld wel heel bruikbaar zou zijn geweest. Ik was te geestdriftig in mijn kruistocht om geldelijk gewin te willen. Ik was toen vermoedelijk te idealistisch om zakelijk te zijn en aan de toekomst te denken.

Het is eenvoudig om meegesleept te worden door zaken waar je sterk in gelooft. Hierdoor kwam het wel voor dat ik in het begin van mijn carrière, bij séances waar ik niet in trance ging en daardoor wist wat ik allemaal zei, soms werd uitgedaagd om - naar mijn smaak - oneerbiedige en smakeloze uitspraken te negeren dan wel in een groter verband te plaatsen. Ik herinner mij een geval waar een jonge vrouw, wier verloofde was vermoord, voor een zitting kwam. Hij kwam ogenblikkelijk bij me en ik hoorde hem

keer op keer, luid en duidelijk, dezelfde woorden herhalen maar ik wilde ze niet tegen de ontvangster zeggen omdat ze mij shockeerden. “Vertel me eens,” zei ik, “was hij een man die grof taalgebruik bezigde?”

“Niet speciaal” antwoordde de jongedame. “Waarom vraagt u dat? Wat zegt hij dan?”

“Nou,” zei ik, “hij zegt de hele tijd maar ‘not bloody likely, not bloody likely?’”

Ze moest hier hartelijk om lachen en was blij; ze vertelde me dat zij hadden afgesproken dat degene die het eerst zou sterven, zou proberen terug te komen en als een codewoord de beroemde zin van Pygmalion van Bernard Shaw zou uitspreken.

Ik leerde al snel dat de mensen in de geestenwereld zich net zo natuurlijk en persoonlijk gedragen als wij hier doen. Door over te gaan worden het niet opeens voorbeelden van deugdzaamheid zoals sommige mensen schijnen te denken. Ze behouden hun aardse karaktereigenschappen en met hun eigen intenties en doelen, zijn ze dezelfde mensen als die ze op aarde waren. Behalve dat ze hun ziekelijke, verwonde of uitgeputte stoffelijke lichamen hebben verruild voor perfecte spirituele lichamen.

Red Cloud houdt van lachen, hij zegt dat het harmonie brengt. Hij heeft een sprankelend en verrukkelijk gevoel voor humor dat hij regelmatig inzet als hij voelt dat de sfeer van de séance te gespannen wordt. Ik herinner me een dame die zich in society kringen bewoog en altijd voorbeeldig gekleed ging volgens de laatste mode, eens aan hem vroeg: “Red Cloud, hoe komt het dat zo veel gidsen Noordamerikaanse Indianen zijn met geschilderde gezichten?” Ze bedoelde dit niet onvriendelijk. Het was een oprechte vraag die, toevallig, veel werd gesteld.

“Zou de Indiaan zijn gezicht niet moeten schilderen?” antwoordde Red Cloud met een lachje. “Doet u niet precies hetzelfde?”

De spanning van de séance verdween als sneeuw voor de zon.

Op een andere zitting die erg emotioneel werd, zei Red Cloud plotseling: “Twee dagen geleden, werd ik benaderd door anderen van mijn stam die zeiden: “Kom gauw, je medium wordt gescalpeerd!” ik ging met hen mee en trof haar in een stoel aan met haar haar vastgemaakt aan een machine. Ik keek naar haar, maar ze zag er goed en gelukkig uit, dus toen ging ik maar weer weg.”

Ik zat natuurlijk bij de kapper, en liet mijn haar permanenten.

Er is nog een identificatie te noemen van iemand die is overleden en ook van te voren een codewoord had afgesproken. Er kwam een dame bij mij die een persoonlijk voorwerp meebracht dat aan iemand had toebehoord, waar ze erg veel van hield. Ze hoopte dat met behulp van dit voorwerp een communicatie tot stand kon worden gebracht. Tijdens de zitting, de séance, raakte ik wat verward omdat het enige woord dat ik een aantal malen hoorde ‘konijnen’was. De ontvangster vroeg of er voor haar een boodschap was. Ik antwoordde dat die er was, maar ik vroeg me af of het haar werkelijk zou interesseren. Enigszins beschroomd zei ik haar dat het enige woord wat ik ontvangen had ‘konijnen’was.

“Maar dat is precies het woord dat mijn man en ik hadden afgesproken om te gebruiken als bewijs!” riep ze juichend uit.

Hierna was ik nooit meer verbaasd over welke boodschap uit de geestenwereld dan ook.

In 1925 in Richmond was het de eerste keer dat Red Cloud mij ‘overnam.’ Ik was met een klein groepje aan het experimenteren hoe ver mijn paranormale krachten reikten. Ik was niet in een diepe trance en wist daardoor zo’n beetje wat er gebeurde. Het was alsof ik half aanwezig en half afwezig was. Ongetwijfeld koos Red Cloud deze

half-trance om mij vertrouwen te geven voordat ik volledig in trance zou gaan, waarbij het hele bewustzijn verdwijnt.

Ik kon horen wat hij via mij zei maar ik had er geen controle over. Ik hoorde hem zeggen: “Op een dag zal dit medium over de hele wereld bekend worden. Er zullen mensen uit alle landen komen om haar te horen. Er zullen velen weer omkeren omdat de zalen niet groot genoeg zullen zijn om iedereen, die naar haar wil luisteren, toe te kunnen laten. Ze zal nooit weelde willen noch kennen.”

Toen ik uit deze half-trance bijkwam lachte ik tevreden en zei: “Wat heb ik voor een mooi sprookje zitten vertellen?”

Maar de gebeurtenissen die plaatsvonden waren allesbehalve sprookjes. Ik heb op veel grote bijeenkomsten veel demonstraties van mijn mediumschap gegeven waar mensen onverrichter zake terug moesten keren omdat er niet genoeg plek was. Ik heb mannen en vrouwen van verschillende rassen en geloven ontmoet, die uit de hele wereld kwamen en vele levenswegen hadden bewandeld, die troost zochten in de woorden van Red Cloud en zijn wijsheid wilden horen. Misschien is het meest opmerkelijke voorbeeld van de waarheid van Red Cloud's woorden een zeer onverwachte gebeurtenis in India.

De, nu overleden, koning George van Griekenland kwam bij Red Cloud om van hem te leren en zich te laten begeleiden. Dit feit is later algemeen bekend geworden maar op dat moment werden zijn bezoeken nooit genoemd buiten de kring van intimi en waren voor de wereld onbekend. Hij was naar India gegaan en verbleef daar bij de toenmalige onderkoning Lord Willingdon. Omdat koning George zeer geïnteresseerd was in paranormale zaken, informeerde hij bij Lord Willingdon of die een mysticus kende waar hij mee kon praten over bovennatuurlijke verschijnselen en zaken. De onderkoning vertelde hem over een heilige man die als een kluisenaar leefde. Koning George ging naar deze man op zoek en

zorgde er op de tocht voor dat zijn identiteit niet bekend raakte. Onderweg moest hij een groot plateau over. Toen hij daar een tijdje op had gereden kwam hij de heilige man tegen, gekleed in lendendoek en met een tulband op zijn hoofd. De kluzenaar stak zijn hand omhoog en vroeg de koning te stoppen.

“Rijd niet verder, mijn zoon,” zei hij, “Je hebt mijn hulp niet nodig want jij bent onder de hoede van de grote Red Cloud.” Hij draaide zich om, weigerde een gesprek en ging weer naar zijn hut.

Toen Koning George naar Engeland terugging, kwam hij onmiddellijk bij mij om het verhaal te vertellen. Hij was erg onder de indruk van het gebeurde, vooral omdat de heilige man vanuit aardse bronnen geen enkele weet kon hebben van de verbinding van de bezoeker met Red Cloud. Ook kon de heilige man niet weten wie de koning was.

Andere leden van het Griekse koningshuis hebben mij ook bezocht; Paul, die toen Kroonprins was, kwam vaak advies vragen. Koning George noch prins Paul maakten er een geheim van dat ze geïnteresseerd waren in Spiritualisme en Red Cloud, maar ik en mijn gezin spraken altijd over hen als Mr. Roy en Mr. Constantine, de namen die ze gebruikten als ze incognito reisden. Mijn dochter Iris werd, toen ze volwassen was, mijn persoonlijke secretaresse en zij beschouwt zichzelf als shock proof. En toch werd haar natuurlijke zelfverzekerdheid geweld aan gedaan toen ze op een bepaald moment de telefoon opnam en aan de andere kant van de lijn hoorde: “Met Buckingham Palace.” Mr. Roy was een officiële gast van het paleis. Een ander lid van een koningshuis was ex-koningin Helena van Roemenië. Koning George bracht de meeste bezoeken. Hij was dol op Red Cloud en hield er van om allerlei zaken en onderwerpen met hem te bespreken. Het was toentertijd onrustig in Griekenland. De Koning, die gevlucht was naar Engeland, kwam vaak langs om landszaken met Red Cloud te bespreken. Toen hem op een bepaald moment werd

gevraagd om weer koning van Griekenland te worden, zoals Red Cloud had aangekondigd, schreef hij vaak brieven met vragen aan Red Cloud. Ik heb deze brieven die de jaren 1933 tot 1940 bestrijken nog steeds. Ze zijn uiteraard privé en zullen nooit onder mijn handen vandaan komen.

Koning George was een zeer charmante man, een strenge maar vriendelijke heerser, die in staat was om zijn eigen beslissingen te nemen en ze uit te dragen. Ondanks zijn hoge positie was hij bescheiden en pretentieloos in zijn privé contacten, geheel zichzelf en hij had een groot gevoel voor humor.

Ik herinner me dat hij eens naar een openbare bijeenkomst kwam in de Æolian Hall, waar ik een tijdje op zondagen helderziende demonstraties gaf. Eén van de zaalwachten, bijgenaamd ‘Twiggy’ was een echt Cockneytype. Koning George had mijn dochter gevraagd om een plekje op het balkon. Iris kon niet van haar plek af waar ze de mensen ontving bij het binnenkomen en ze riep naar Twiggy om de koning naar zijn plek te begeleiden, zonder diens naam te noemen of zijn identiteit prijs te geven. Toen Twiggy bij haar terugkwam vroeg Iris of het gelukt was met de stoel op het balkon.

“Ja,” zei Twiggy klagend, “en ik bood ‘em een zuurtje aan.”

“Goede hemel,” riep Iris uit, “Heeft hij er een genomen?” “Hij nam ze allemaal!”

De koning woonde ook de opening van the House of Red Cloud bij, een prachtig oud gebouw in Wimbledon, voorheen de residentie van Mr. Justice Hill. In oktober 1934 werd het volledig in dienst gesteld van het genezen van zieken en van mijn demonstraties op het gebied van paranormale vaardigheden. Het werd ook het hoofdkwartier van waaruit veel grote spiritualistische bijeenkomsten in Londen en in de provincie werden georganiseerd.

Hiertussen zaten bijeenkomsten die in combinatie met de *Sunday Pictorial* werden gehouden evenals een campagne die gesponsord werd door de *Daily Sketch*. Er werd daar zeer veel waardevolle arbeid verricht totdat ik in 1941 uit mijn huis in Esher werd gebombardeerd, naar de West Country vertrok om daar te wonen, en de deuren van The House of Red Cloud achter mij sloot.

De openingsplechtigheid van the House of Red Cloud werd geleid door Mr. Gordon Moore in de aanwezigheid van Koning George van Griekenland, Mr. Hannen Swaffer, Rose, markiezin van Headford, Shaw Desmond, en veel andere notabelen. Mr. Gordon Moore werd begeleid door haar echtgenoot, die de lijfarts was van prinses Beatrice, wier zus, prinses Marie Louise, geïnteresseerd was in spirituele genezing en een aantal behandelingen had gehad van Harry Edwards.

Prinses Marie Louise stuurde regelmatig via dr Gordon Moore verzoeken en vragen aan Red Cloud, die haar dan de antwoorden weer gaf. Meer dan eens gaf Red Cloud de prinses boodschappen van mensen uit de geestenwereld die ze dan goed kon identificeren maar die voor mij volstrekt onbekend waren.

Lange tijd was dr Gordon Moore verre van overtuigd van de waarheid over het voortbestaan na overlijden, of van de aanwezigheid van Red Cloud. Hij vergezelde zijn vrouw eens op een van haar bezoeken aan Red Cloud en had besloten Red Cloud te testen. Hij was erg van streek over het zichtbare lijden van een jong kamermeisje uit zijn huishouding dat aan kanker leed en zou sterven. "Als u het lijden van dit meisje kunt stoppen, dan ga ik in u geloven." Zei hij tegen Red Cloud.

De gids antwoordde: "Ik kan haar niet genezen, want de ziekte is in een te ver stadium, maar ik zal de pijn doen stoppen."

De dokter kon nauwelijks wachten om terug te gaan naar het ziekenhuis om te zien of deze belofte was nagekomen.

Toen hij aankwam kwam hij er achter dat Red Cloud zo goed was om zich aan zijn woord te houden. De pijn was weg bij het meisje en deze situatie duurde voort tot de dag dat ze stierf. Het is geen wonder dat dr Moore geheel overtuigd raakte van de aanwezigheid van Red Cloud. Meer dan twintig jaar later, kreeg hij zelf kanker. Red Cloud zei dat hij hem zou zeggen wanneer zijn laatste uur geslagen zou zijn en beloofde hem te helpen met het overgaan naar de andere wereld. Ook hier hield Red Cloud zich aan zijn woord en vertelde ons dat hij zou helpen bij deze grote gebeurtenis. 21 uur later overleed de dokter.

Een ander opmerkelijk voorval betreft de man die toen de voorzitter was van de Marylebone Spiritualist Association. Hij kwam bij mij en zei dat hij een interessant verhaal te vertellen had. Hij vertelde me dat een vreemdeling naar het kantoor van de Association was gekomen die er op had gestaan hem persoonlijk te spreken. De vreemdeling zei dat hij was gekomen om een bekend medium te vinden, wiens naam hij was vergeten. Zou de voorzitter hem kunnen helpen? De functionaris wilde graag helpen en dreunde een rijtje namen op, die van mij inclusief.

“Ah” zei de man, “is dat een vrouw met zwart haar en donkere, zeer schitterende ogen?”

De voorzitter bevestigde dit. Toen gaf de bezoeker een gedetailleerde beschrijving van mij waarop de voorzitter hem verbaasd vroeg: “Maar kent u haar dan echt niet?”

De man schudde zijn hoofd: “Nee, maar ik kom zojuist uit Afrika Daar heb ik maanden gewoond tussen stammen die maar heel weinig wisten van witte mensen en de geciviliseerde wereld. En toch zeiden ze me dat als ik terug naar Engeland zou keren, ik Lady Estelle zou moeten vinden. Zij zou degene zijn die me zou kunnen helpen.”

Bij het beantwoorden van verdere vragen stelde de man dat veel mensen van deze stam volle mediums waren. Hij dacht dat ze mijn naam via de geestenwereld hadden gehoord. Deze gedachte werd bevestigd door Red Cloud

die zei dat, ook al heeft het witte ras een enorme vooruitgang geboekt in de civilisatie van de mens, de primitieve zwarte (Afrikaanse) rassen een voorsprong hebben in het begrijpen van de paranormale wetten.

Ik was zeer geïnteresseerd in dit verhaal en wachtte vol spanning een boek van de man af. Er was zo veel dat ik hem wilde vragen over deze primitieve stam, vooral over de omvang en beperkingen van hun paranormale krachten. Het kwam geen moment in mij op dat ik nooit meer van hem zou vernemen. Dat was echter wel het geval. Ondanks de moeite die hij zich had getroost om achter mijn naam en adres te komen, is hij nooit langsgekomen - of, als hij dat wel heeft gedaan, heeft hij zich niet kenbaar gemaakt.

Ik heb, uiteraard, zaken gedaan met veel gekleurde mensen. Eén die ik me nog goed kan herinneren was een energieke Afrikaan, een student medicijnen die brandde van verlangen om zijn eigen mensen, die helaas goede medische hulp ernstig nodig hadden, te helpen. Hij was naar Engeland gekomen in de hoop dat hij in een van de grote, universitaire ziekenhuizen een opleiding zou kunnen doen. Helaas had hij problemen met geaccepteerd worden. Hij legde me uit dat, hoewel er geen regels waren die Afrikaanse studenten uitsluiten van Britse ziekenhuizen, hij een weerstand ontmoette die - zoals hij dacht - te maken had met huidskleur.

Het was voor mij duidelijk dat het vurige enthousiasme waarmee hij zijn kruistocht was gestart veranderde in desillusie en moedeloosheid. Hij was alleen in een vreemd nieuw land en voelde zich genegeerd door de witte mensen om hem heen. Hij verlangde wanhopig naar de steun en troost van zijn eigen mensen. Beschroomd vroeg hij of ik ras- of kleurvooroordelen had. Ik antwoordde dat de geestenwereld geen beperkingen betreffende ras, kleur of geloofsovertuiging kende en dat dat ook mijn standpunt was. Hij bedankte me voor deze verzekering. Gedurende

de zitting kwamen zijn vader en broer bij hem evenals een Afrikaanse chirurg met wie hij zeer bevriend was geweest.

Toen hij vertrok zei hij: “toen ik in dit huis kwam, was ik alleen. Ik geloofde dat in de hele wereld er alleen ‘ik’ was en heel ver weg van mij, mijn God. Nu weet ik dat ik niet alleen veel vrienden heb, maar ook Red Cloud die als tussenpersoon kan fungeren, tussen mij en God.”

Later vernam ik dat hij snel slaagde met in een stageplek in een ziekenhuis, maar ik heb nooit meer gehoord of zijn verhaal een gelukkig einde had.

Ontelbaar veel mensen zijn bij mij gekomen om bewijzen te vinden voor het voortbestaan na de dood. Hoewel het merendeel sceptisch was zijn ze, bijna zonder uitzondering, allemaal weggegaan in de overtuiging dat hun overleden dierbaren nog leven.”

Ik herinner me één vrouw die geschokt was door de mogelijkheden die er in de andere wereld zijn. Ze was een preutse, ongetrouwde vrouw aan wie ik had verteld dat ik duidelijk drie mannen om haar heen zag. Via mijn beschrijvingen, identificeerde zij ze als haar vader, en haar twee broers die waren overleden.

“Ze komen vaak ’s nachts bij u als u slaapt.” zei ik haar.

Bij deze zin schoot ze verschrikt overeind en zei: “Mrs. Roberts, als het Spiritualisme zegt dat mannelijke geesten in de slaapkamer mogen komen, dan wil ik hier niets meer mee te maken hebben!”

RED CLOUD

HOOFDSTUK DRIE

Healing

Mijn eerste healing patiënt dook onverwacht op bij een spiritualistische bijeenkomst in Hampton Hill. Een moeder bracht haar kleine zoontje mee dat vreselijk aan astma leed en zij vroeg mij alles voor hem te doen wat ik kon. Ik zag de moeizame ademhaling van het jongetje en mijn hart zonk in mijn schoenen. Wat kon ik die nog zo weinig wist van spirituele genezingen en het nog nooit zelf had geprobeerd, doen voor dit arme kleine jongetje dat mij zo ongerust en tegelijk vol vertrouwen aankeek?

Maar ik wist dat ik het moest proberen. Met een onhoorbaar verzoek aan Red Cloud om mij te leiden in wat mij te doen stond, legde ik mijn handen zacht op de borst van het kind.

Ik had geen idee wat ik kon verwachten, ik had nooit naar mezelf gekeken als iemand die helende krachten bezat. Door het kind aan te raken reageerde ik eerder op het vertrouwen dat de moeder in mij had, dan ik in mezelf had. Wat er toen gebeurde was bijna een wonder. Het ene moment vocht het kind voor zijn ademhaling, het volgende moment haalde hij rustig en kalm adem. Het ging net zo snel en makkelijk als ik het nu opschrijf en van alle aanwezigen, daar ben ik van overtuigd, was ik de meest sprakeloze. Ik kon het niet geloven terwijl ik het met eigen ogen had gezien en stond daar, terwijl ik zeker wist dat de ademhalingsproblemen elk moment terug zouden komen.

Het kind ging door met normaal ademen en is daar de daaropvolgende twintig jaar niet meer mee opgehouden en daarna ben ik hem uit het oog verloren. Door het onverwachte en duurzame effect van zijn genezing was het een ontroerende ervaring. Hoewel ik sindsdien het instrument ben geweest van honderden andere healings – de ene spectaculairder voor de toeschouwer dan de andere

- heeft geen enkele zo'n grote indruk op mij gemaakt als deze eerste.

Ik herinner me de ongerustheid van een moeder die op een winteravond naar mijn huis kwam. Haar zoon had hersenvliesontsteking zei ze. Hij was op medisch gebied al uitbehandeld. De doktoren hadden de grens van hun kunnen bereikt. Nu hing het leven van het kind aan een zijden draad. Ze vroeg of ik, of Red Cloud, misschien iets kon doen, ze had zo veel over hem gelezen. Ze zag er uit als een klein hoopje ellende, zoals ze daar zat met rode ogen van het huilen en gebogen schouders van alle zorgen. Op zulke moment klinken woorden van troost hol en leeg en ik verspilde daaraan geen tijd. Ik zei: 'kom, we gaan kijken wat ik kan doen.'

Ik ging met haar mee naar huis en zat de hele nacht bij het kind om het een healing te geven. Het duurde enkele uren voordat er een kleine verbetering te bespeuren was maar toen die er eenmaal was, was hij ook heel duidelijk. Vanaf dat moment ging hij langzaam maar gestaag vooruit. Toen de dokter de volgende morgen langskwam werd hij met vreugde begroet in plaats van het verdriet dat hij had verwacht. Ik ging naar huis en had verder geen contact meer met de moeder en haar zoon. Ongeveer vijftien jaar later stapte ik in een auto na een bijeenkomst in Surbiton toen er op het raampje werd getikt door een vrouw en een jonge man. De vrouw zei: 'Dit is mijn zoon wiens leven u hebt gered.' Ik was blij met deze woorden en met het feit dat ze me aanspraken.

Voor een groot deel bestaat het werk van Red Cloud uit healing. Hij zegt dat er twee soorten healing zijn, goddelijke en magnetische. Goddelijke healing wordt volbracht door middel van de zeven stralen, elk van een andere kleur, die van hogere, spirituele sferen komen. Op eigenschap gerangschikt komt er eerst paars, dan groen, goud, blauw, staalkleurig, paarlemoer en rood. De hoogste in rang van

deze zeven vibraties is de kleur paars die in zijn spirituele vorm de straal van het leven vertegenwoordigt.

Dit is de kleur die Red Cloud gebruikte toen hij de jongen met de hersenvliesontsteking behandelde. We weten erg weinig over deze stralen en hoe ze werken. We veronderstellen dat ze op bepaalde golflengtes worden uitgestraald, maar verder kunnen we niks met zekerheid zeggen behalve dat ze alleen gebruikt worden door zeer hoog ontwikkelde geestelijke wezens.

Magnetische healing wordt met behulp van de witte straal gedaan. Dit is een magnetische, of aardse trilling. De healing is zinvol maar niet permanent. Het gebeurt dikwijls dat als iemand na genezing weer ziek wordt, de healer alleen maar in contact had kunnen komen met deze witte kleur. Red Cloud zei eens: “Magnetische healing is als een wolk die voorbij trekt over het gezicht van de zon. Het brengt een gevoel van opluchting, maar geen genezing. Alleen goddelijke healing brengt genezing omdat het de ziel aanraakt terwijl het het lichaam geneest.”

Gidsen uit de geestenwereld gebruiken de verschillende stralen al naar gelang de kracht en de mogelijkheden van het lichaam van het medium, de healer. Er hangt veel af van de mogelijkheid van de aardse healer om zijn bewustzijn af te stemmen op het niveau van de hoogst mogelijke stralen. Er hangt ook veel van de patiënt af. Want ook al is de healer afgestemd op de hoogste vibraties, als de trillingen van de patiënt niet voldoende verfijnd zijn geworden gedurende de healing, dan zal het contact slechts in het magnetische trillingsveld plaatsvinden en de genezing tijdelijk zijn.

Zelfs Jezus vroeg aan Zijn patiënten: “Denkt U dat ik dit doen kan?”

Red Cloud heeft aan gene zijde een groep met helpers waarvan een aantal op aarde ook arts waren. Eén van hen is Sir Morrell Mackenzie, wiens foto bij mij op de schoorsteenmantel staat. Deze foto werd mij door zijn

kleinzoon gegeven die ik voor het eerst ontmoette toen hij bij mij kwam en overliep van verontwaardiging. Hij was gekomen zo zei hij “om alle onzin te weerspreken over het feit dat zijn grootvader één van de helpers van Red Cloud zou zijn.” We hebben lang gepraat en toen we afscheid namen was er een vriendschap ontstaan die duurde tot aan zijn dood.

Via mij als medium voerden Red Cloud en Sir Morrell Mackenzie een opmerkelijke ‘operatie’ uit op een jonge vrouw, een verpleegkundige, die voor een healing kwam. Ze had voordien een ongeluk gehad en klaagde over pijn in haar rug, die na medische behandeling niet verdween.

Tijdens de bijeenkomst zaten er verscheidene paranormaalbegaafde healers met mij in de kring. Er was ook een arts aanwezig die deze vorm van genezing onderzocht. We legden de patiënt op een tafel en Red Cloud diagnosticeerde dat de pijn kwam van een botsplinter. Ik was diep in trance en Red Cloud behandelde via mij. Hij zorgde er eerst voor dat de vrouw sliep, door mijn hand op haar voorhoofd te leggen. Ze raakte bijna onmiddellijk buiten haar bewustzijn. Zonder hypnose of een spoor van autosuggestie.

De arts onderzocht haar en zei diep onder de indruk: “In het belang van de hele mensheid Red Cloud, vertel me hoe ik dit moet doen.”

De gids antwoordde: “Nee mijn beste. Zulk een kracht kan het leven net zo makkelijk nemen als geven, zonder een spoor achter te laten van hoe de dood is ingetreden. Als dit in handen komt van kwaadaardige types zou het een duivelse kracht worden. Daarom vertel ik het u niet.”

Hij begon zacht de rug van de vrouw via mijn handen te masseren totdat er in mijn rechterhand een klein stukje bot verscheen. Dit was, zei Red Cloud tegen de groep, de oorzaak van de pijn. De arts griste het in zijn gretigheid bijna uit mijn hand en bekeek het. Na een kort nauwkeurig onderzoek van het stukje bot, wendde hij zich tot de

patiënte en zocht zorgvuldig naar een spoor van een snee of litteken op haar wervelkolom waar de botsplinter door heen zou hebben kunnen komen. Er was niks te zien.

Een paar minuten later kwam de verpleegster bij. Ze ging rechtop zitten en probeerde eerst in de ene en toen in de andere richting wat te buigen. De pijn was totaal verdwenen. Dit gebeurde twintig jaar geleden. Ik zag de verpleegster ongeveer twee jaar na de ingreep en ze vertelde me dat de pijn nimmer was teruggekomen.

Ik hoef er nauwelijks aan toe te voegen dat de botsplinter werd geclaimd door de arts. Het was zijn enige bewijs dat de ‘operatie’ had plaatsgevonden. Hij onderwierp het kleine stukje aan elk denkbaar onderzoek dat hij en zijn medische kompanen konden bedenken. Het werd door iedereen gedefinieerd als een stukje menselijk bot. Wat niet geheel bevestigd kon worden was of het een stukje bot uit een wervelkolom was, hoewel iedereen die het had onderzocht en zich daarover uitsprak, die mening wel was toegedaan. Ik heb verscheidene bezoeken van de ex-patiënte, mevrouw Haining, gehad en ze woont nu in Bournemouth en heeft haar werk hervat door voor oudere mensen te zorgen.

Een ander healing-geval dat ik me herinner is dat van David Short, een jongetje van drie jaar wiens moeder mij dringend verzocht te bekijken of er iets voor hem gedaan kon worden. Hij had longontsteking en buikgriep en leefde op water en glucose, iets anders kon hij niet binnenhouden.

Mijn dochter Iris ging er samen met mij heen en toen we daar aankwamen was het duidelijk dat het jongetje heel ernstig ziek was. Ik legde mijn hand op zijn lijfje terwijl Iris zijn hoofd vasthield en een half uur lang gaven we hem een healing van Red Cloud. Toen stelde ik voor hem wat te eten te geven. Hij nam het vlot en gretig in en tot onze vreugde hield hij het binnen. Hij werd zichtbaar rustiger en viel uiteindelijk in slaap.

De dokter kwam later op de avond langs en was verbaasd om de jongen in een rustige, diepe slaap met een veel betere ademhaling, aan te treffen. Ik denk dat hij bang was dat het jongetje was overleden. Deze positieve ommekeer was geheel onverwacht. Iris en ik gingen de daaropvolgende drie dagen naar het jongetje toe om de healing opnieuw toe te passen en het was prachtig om te zien hoe goed het kind er op reageerde. Wij zagen dat de behandeling hem kracht gaf. Hij was compleet hersteld. En als dank brengt hij me elk jaar op mijn verjaardag een bos bloemen.

Spirituele healing kan in sommige gevallen van geestelijke ziekte ook werken. Ik herinner me een interessante situatie waarin een jonge man in de ban was van een heel nare obsessie. Normaal gesproken was hij een charmante en zorgvuldige man maar hij had zo zijn momenten waarin hij bijna overweldigd werd door het verlangen om zijn moeder te doden.

Dit is bijna gebeurd toen hij werd ontdekt terwijl hij op weg was naar haar kamer met de vaste overtuiging haar van het leven te beroven. Er moest uiteraard iets gebeuren en mij werd gevraagd of ik hulp kon bieden. Ik organiseerde een bijeenkomst met zitters uit mijn eigen bekende groep en nodigde de jonge man uit om bij ons te komen. Red Cloud nam mij tijdelijk ‘over’ terwijl ik in een diepe trance ging en richtte zich tot de jonge man.

“Twee jaar geleden bezocht u in Frankrijk een bordeel. Toen u daar vertrok bent u niet alleen vertrokken ” zei Red Cloud, “Een kwade geest is in uw aura meegegaan omdat hij u als mogelijk kanaal zag om uiting te geven aan zijn eigen, aardse, zondige verlangens.”

De jonge man was verbijsterd over het benoemen van dit bezoekje maar met een rood hoofd gaf hij toe daar te zijn geweest. Maar hoe wist Red Cloud van een escapade af die maar eenmalig was geweest?

“Er is veel bekend dat jullie begrip te boven gaat, mijn zoon,” vertelde de gids hem. “Voor u is het voorlopig voldoende dat u weet dat de geest die u misbruikt, vanavond uit uw aura vertrekt. En met dit vertrek, komt de gezondheid weer terug bij u, in uw geest en lichaam.”

De uitdrijving die hierop volgde was een - volgens de getuigen - luidruchtige en schorre schreeuwerige klus waarin bedreigingen en godslasteringen via mij werden uitgeschreeuwd. Red Cloud had de geest tijdelijk toegestaan in mijn lichaam te treden - en de ‘welbespraaktheid’ verried de lage sociale klasse van de geest.

De protesten maakten plaats voor jammeren en klagen terwijl de kring met zitters Red Cloud steunde met overredende woorden om het ongewenste sujet te verwijderen. Het eind kwam zonder waarschuwing vooraf en onverwacht. Het jammeren en wenen hield op en er was alleen nog maar stilte.

De jonge man zag ik voor het eerst drie jaar later weer terug. Hij kwam bij me langs en had een jonge dame meegenomen. Hij vroeg mij of ik me hem herinnerde en ik wist het even niet. Ik verontschuldigde me en zei dat ik zo veel mensen ontmoet.

“Ze zeiden eerst dat ik gek was,” ging hij door, “maar Red Cloud zei dat ik bezeten werd door een slechte geest. Weet u het nu?”

Ik knikte. “Ik weet het. En wie had gelijk?”

“Red Cloud,” zei hij empathisch. “Ook al was ik er op dat moment niet van overtuigd. Het hele idee van kwade geesten klinkt zo middeleeuws. Maar ik heb sindsdien, tot op de dag van vandaag geen aanval meer gehad en dat is bewijs genoeg voor mij. Het stelt mijn vrouw ook gerust, toch schat?” Hij keek vol vertrouwen naar haar, terwijl zij naar hem lachte. “Helemaal, schat.” zei zij.

“Dat is waarvoor we langskwamen” zei hij toen hij zich weer tot mij richtte. “Dat, en ik wil ‘dank u wel’ zeggen. Ik

ben u meer schuldig dan ik ooit kan vergoeden. Ik wil u laten weten dat ik dankbaar ben.”

Toen ze weg waren bleef ik aan deze twee jonge mensen denken, die zo overduidelijk gek op elkaar waren. Het was fijn om te ervaren dat ik een klein aandeel had in hun geluk, dat was duidelijk omdat ze de moeite hadden genomen om helemaal naar me toe te komen en het me te vertellen.

Ik herinner me een ander geval van bezeten-zijn, waarbij de genezing nog wat krachtiger was. Het ging om een vrouw van drieëntwintig die door een mannelijke geest werd bezeten. Ze kon een aantal weken heel normaal zijn en dan opeens kon de mannelijke geest haar lichaam overnemen met pijnlijke en verbijsterende gevolgen.

Er werd een plan gemaakt dat ik haar ofwel onder observatie zou kunnen houden ofwel dat ik snel beschikbaar zou kunnen zijn als het nodig was. Ik kwam er al gauw achter dat ze een intelligente en alleraardigste metgezel was. Ze was, ogenschijnlijk, zo gezond en normaal dat het leek alsof we lange tijd in elkaar's aanwezigheid zouden kunnen verkeren voordat de geest naar voren zou komen. Hij kwam echter, binnen een paar uur.

Toen we 's ochtends bij elkaar waren spraken we over van alles en 's middag gingen we wandelen. Ik wees de weg en praatte zo half over mijn schouder over onbelangrijke dingen. Toen ik bij thuiskomst de deur opende zag ik dat iemand een schattige pot met violen had neergezet op mijn tafel. Ik liep er snel naar toe en riep uit: “Kijk nou toch! Is het niet prachtig?” Natuurlijk verwachtte ik dat ze zou reageren in soortgelijke bewoordingen.

Er kwam geen reactie. Opeens herinnerde ik me de reden van haar aanwezigheid en ik draaide me snel om om te kijken wat ze aan het doen was. Ik stond perplex. De jonge vrouw met het aardige gezicht met wie ik de afgelopen uren had doorgebracht had een Jekyll-and-Hyde achtige metamorfose ondergaan en was in een man

veranderd die grove gelaatstrekken had en smerige taal uitsloeg. Het is moeilijk uit te leggen. Het waren haar gelaatstrekken maar op een ondefinieerbare manier anders. Ze waren strakker, harder, de vrouwelijkheid had plaatsgemaakt voor iets compleet mannelijks. Er was geen enkele twijfel mogelijk dat er een man keek door de ogen die eerst zo vriendelijk stonden.

De stem was ook compleet veranderd; hij was lager en uitte nu schuttingtaal. Met een afschuwelijke onbeschaamdheid zakte de figuur onderuit in mijn stoel en daagde me uit om dichterbij te komen. Terwijl hij dreigementen uitte dat hij mij pijn zou doen als ik hem niet zou gehoorzamen toonde hij zijn kracht en vastbeslotenheid om het lichaam van de vrouw in bezit te nemen wanneer hij dat maar wilde.

Mij is geleerd om het onbekende nooit te vrezen. Ik wist met een absolute zekerheid dat Red Cloud op dat moment bij me was en ik had geen betere verdediger kunnen wensen. Toen ik de indringer naderde kreeg ik allerlei vloeken en obsceniteiten naar mijn hoofd geslingerd. Ik zei hem dat hij het lichaam van de vrouw voor altijd moest verlaten. Hierop kwamen er nog meer gewelddadige dreigementen als antwoord maar hij bracht ze niet ten uitvoer. Hij zat daar maar uitgezakt in die stoel, zijn mond was slap en nat, met een steelse en bange blik in zijn ogen. Ik kwam bij zijn stoel en onder de begeleiding van Red Cloud plaatste ik mijn twee handen op het voorhoofd van het schepsel. Deze actie bracht een gil teweeg die alleen omschreven kan worden als een schreeuw van angst gevolgd door een snikkende smeekbede om met rust gelaten te worden. En weer zei ik hem, het lichaam van de vrouw te verlaten. En weer weigerde hij. Ik voelde dat mijn handen gingen bewegen totdat mijn duimen midden op het voorhoofd terecht waren gekomen en mijn vingers, helemaal gestrekt, rond het hoofd zaten en het voor een deel omsloten.

Daar kwam weer die angstschreeuw gevolgd door bang gesnik. Toen was het stil. Die stilte werd een paar minuten later verbroken door de stem van Red Cloud die als het ware mijn bewustzijn binnenkwam en zei: "Het is voorbij. Hij zal niet meer terugkomen." Met het verdwijnen van deze entiteit werd het meisje snel weer normaal en ze heeft nooit meer hoeven lijden onder deze ellende.

Niet alle gevallen van healing worden op een dergelijk spectaculair snelle wijze opgelost; in sommige gevallen duurt het maanden en zelfs jaren voordat er een genezing is. Ze zijn net zo opmerkelijk, misschien zelfs nog wel meer, omdat hierbij vaak alle andere remedies uitgeteerd zijn en gefaald hebben. De ongelukkige slachtoffers komen als laatste bij de spirituele healing uit, zonder echte hoop op genezing maar ze willen alles proberen. Het percentage van genezen gevallen is bemoedigend hoog, maar het duurt lang voordat het effect zichtbaar is.

Eén van die gevallen was die van Ewart Dudley, schrijver uit passie, maar rijksambtenaar van beroep die voor het eerst bij mij kwam in februari 1955. Zijn artsen hadden hem verteld dat hij leed aan een chronisch spastische dikke darm, met uitstulpingen en ontstekingen in het dwarsliggende en het dalende deel van de colon als complicatie erbij. In minder moeilijke taal betekende dit dat hij leed aan ernstige darmproblemen die niet waren genezen ondanks de beste medische behandelingen gedurende 10 jaar. Het regelmatig gebruiken van krachtige verdovende middelen had bijgedragen aan het verminderen van de helse pijnen, maar een rigoureuus dieet had zijn kracht ondermijnd. Hij was veel te mager en niet in goede conditie om de operatie te ondergaan die nodig was om de darm te sluiten. Het zou voor ieder ander mens ook een grimmig vooruitzicht zijn.

In deze conditie verkeerde hij toen ik hem voor het eerst ontmoette - een ernstig zieke man die gestaag

achteruit ging, een man die voortdurend pijn leed, zijn kracht verloor en hoop begon te verliezen. Ik gaf hem een healing van Red Cloud. Na drie weken vertoonde hij de eerste tekenen van verbetering. We gingen met de behandeling door. Twaalf maanden lang kwam hij eens per maand bij mij gedurende 45 minuten. Aan het eind van deze periode was het darmprobleem veel minder acuut geworden en zijn algemene gezondheid was zonder medische wetenschap verbeterd. Na de eerst zes maanden was hij al in staat om zijn medicijngebruik van drie keer per dag naar één keer te reduceren en na een heel jaar kon hij geheel buiten medicijnen.

Door deze miniatuur spirituele healings zo te beschrijven, is het niet mijn bedoeling om de orthodoxe medische wetenschap hierdoor te laten overnemen. Zo lang wij fysieke lichamen hebben, zal er medische zorg nodig zijn om ze te repareren als dat moet. Maar er zijn gevallen waar de medische wetenschap tekort schiet in wat er nodig is. Op dat moment kan spirituele healing, met die andere, grotere bron die genezing verschaft, een soms verbazingwekkende rol spelen.

De sceptici onder mijn lezers, als ze al tot deze regel zijn gekomen met lezen, zullen ongetwijfeld zeggen dat de healers niet de juiste mensen zijn om deze wonderbaarlijke genezingsverhalen te vertellen - dat ze het verhaal van de geheelde zelf willen horen.

En dat zullen ze krijgen.

De volgende woorden zijn niet de mijne maar die van Mrs. Emma Cunliffe-Owen, O.B.E. (Order of the British Empire), die ze een aantal jaren geleden heeft opgeschreven en gepubliceerd. Ze zijn niet bij mij voor commentaar langsgekomen.

“Mij schieten woorden tekort om de dankbaarheid uit te drukken aan de Almachtige God en Red Cloud voor alle fantastische hulp en bescherming die ik heb genoten bij de

genezing van reumatische artritis. De buitengewone kennis van Red Cloud met betrekking tot alle medische zaken en zijn krachtige, heldere, gedetailleerde uitleg over het verband tussen lichaam en geest met betrekking tot deze ziekte, is niet te beschrijven.

Zijn liefdevolle begeleiding en lessen van God's heilige wil zijn voor allen die problemen hebben een grote hulp, als ze in God geloven. Red Cloud's hoofddoel is, ogenschijnlijk, om ons menselijke wezens zich meer en meer te laten realiseren dat "niets onmogelijk is voor God en tegen anderen te doen zoals wij zouden willen dat ze dat tegen ons doen."

Red Cloud, de grote arts uit de geestenwereld, zet zijn werk hier op aarde voort, voor onze hemelse Vader; hij helpt en geneest zowel geest als lichaam. Wijs, zachtaardig, worden diegenen door hem geleid die dat nodig hebben en die naar zijn stem luisteren; zijn geestelijke, spirituele, liefdevolle werk houdt nooit op.

Toen ik een jong meisje was had ik overmatig veel urinezuur en leed voortdurend aan reuma en zogenoemde jicht. Later werd ik ernstig ziek; ik had een dubbele longontsteking en een ernstige ontsteking in vier aderen. Toen werd de reumatische aandoening ook weer opgewekt en omdat alle medische behandelingen mij niet meer hielpen besloot ik naar de gids van Mrs. Estelle Roberts te gaan, Red Cloud. Ik had begrepen dat hij een dokter was in de geestenwereld.

Ik vroeg om een afspraak met Mrs. Roberts in de Marylebone Spiritualist Association, in oktober, en kreeg te horen dat deze vrouw het zo ontzettend druk had dat de eerste mogelijkheid voor een afspraak met haar pas op 3 januari zou zijn. Ik protesteerde en zei: "Stel dat ik in januari niet meer leef?" Het antwoord was: "U hoeft niet bang te zijn dat wij op deze termijn met u een afspraak maken als er een gerede kans bestaat dat u dan al in de Andere Wereld zou zijn."

Toen, eindelijk, de dag kwam dat ik mijn afspraak met Mrs. Roberts had, werd dat een beslissende dag in mijn leven. Red Cloud vertelde me alle details van al mijn lijden en voegde daar aan toe: “Al je gewrichten zijn roestig, dat bezorgt je veel pijn. Ik help je, als je vertrouwen in God hebt en doet wat ik je zeg.” Ik beloofde dit en ik heb nooit spijt van deze belofte gehad noch heb ik er één moment op teruggekeken.

Red Cloud vroeg me of ik onder zijn begeleiding een behandeling in Londen zou kunnen krijgen, maar dit was niet mogelijk voor mij aangezien ik in Leicester woonde. Hij zei me dat ik één behandeling in Londen zou moeten ondergaan en dat hij mij vervolgens elke nacht als ik sliep, zou behandelen in mijn huis.

Red Cloud had het toen over veel familie zaken, noemde namen van dierbaren van mij die in de geestenwereld waren, en benoemde veel privé aangelegenheden die met hun te maken hadden toen ze nog op aarde leefden. Alle details klopten. En ik wil hier aan toevoegen dat toen ik in oktober de afspraak boekte, ik niet mijn Cunliffe-Owen-naam gaf. Daarom was er geen mogelijkheid dat het medium mijn naam zou kennen en bij mijn familie gedetailleerde informatie zou hebben kunnen inwinnen over alle feiten!

Alle zwellingen, kwalen en pijnen verdwenen langzamerhand, maar ik begon pijn te krijgen in mijn onderrug. Toen deze pijn aanhield legde ik wel een verband met de behandeling, dus toog ik weer naar Londen voor een nieuwe ontmoeting met Mrs. Roberts.

Red Cloud vertelde mij onmiddellijk dat het hem speet dat hij genoodzaakt was om mij rugpijn te bezorgen maar dat hij het urinezuur via mijn nieren aan het afvoeren was wat voor mijn lekenhersen wel aannemelijk leek en van gezond verstand getuigde. Er werd door Red Cloud in dit verband een intieme opmerking herhaald die ik mijn betrouwbare en loyale dienstmeid had toevertrouwd, en hij

noemde ook de naam van de vrouw. Red Cloud vertelde me dat de rugpijnen zouden verdwijnen en dat gebeurde. Hij vertelde me ook dat de helse hoofdpijnen na drie dagen niet meer terug zouden komen. Ze verdwenen inderdaad en ze zijn niet meer teruggekomen.

Het was een keer voorgekomen dat ik, terwijl ik op vakantie was, veel te veel had gewandeld en mijn meid masseerde in de ochtend en de avond, twee dagen lang, mijn rug. De derde nacht lag ik wakker en hoorde een stem zeggen: "Laat Hoare niet langer je rug masseren, dat is gevaarlijk." Bij mijn volgende bijeenkomst met Red Cloud zei hij tegen mij: "Ik ben blij dat je me hoorde toen je in het buitenland was. Ik zei tegen je dat Hoare je rug niet mocht masseren want dat is gevaarlijk. Kijk lieve kind, je ziet er niet oud uit, je voelt je niet oud, maar je interne organen zijn wel oud, en je nieren hebben de neiging om zwak te worden. Dientengevolge is welke massage dan ook, gevaarlijk voor je en zou tot ernstige problemen kunnen leiden."

Red Cloud kan in het menselijk lichaam zien wat het menselijk oog absoluut niet kan zien. Mild en liefdevol gaf hij me dagelijks een behandeling met simpele instructies die ik nauwgezet heb opgevolgd. Het gevolg hiervan is dat ik 13 maanden na de eerste behandeling geheel genezen ben van reumatische artritis. Mijn knieën, die zes centimeter dikker waren dan hun normale grootte, zijn weer zoals het hoort. Mijn stijve, roestige gewrichten zijn niet langer pijnlijk en mij is verteld dat ik er nu twintig jaar jonger uitzie dan tien jaar geleden. En of dat nou waar is of niet, feit blijft dat ik nu weer kan lopen en op een gezonde manier kan bewegen.

Waar electro shock behandelingen (die in mijn geval nutteloos waren), vaccinaties, en alle andere aardse remedies hadden gefaald, was de met de behandeling van Red Cloud, als vertegenwoordiger van God, gelukt. Voordat ik van hem afwist was mij herhaaldelijk verteld dat

ik nooit zou genezen, maar langzaam achteruit zou gaan. Ik ben ervan overtuigd dat God me naar Red Cloud heeft geleid en onder diens wijze en liefdevolle zorg, ben ik genezen. En wanneer ik Red Cloud bedankte voor wat hij voor mij had gedaan antwoordde hij stevast: “Lieve kind, bedank niet mij maar de Almachtige God, de Meester, die ik dien.”

Sinds ik Red Cloud ken zijn mijn dankbaarheid en vertrouwen naar God duizendmaal vermenigvuldigd. Ik zal nooit stoppen met dankbaar te zijn over het feit dat ik met Zijn boodschapper Red Cloud in contact mocht komen.

Ik hoop en bid dat deze woorden anderen die lijden zullen helpen. En hun bewijzen dat “Niets is onmogelijk voor God.” En dat God, in Zijn barmhartigheid, deze wonderbaarlijke arts uit de geestenwereld toestaat om ons stervelingen, te helpen en te genezen, als we voldoende vertrouwen hebben.”

HOOFDSTUK VIER

Psychometrie

Psychometrie heb ik altijd een fascinerend aspect van het mediumschap gevonden omdat er opvallende resultaten mee geboekt worden. Het is gebaseerd op het feit dat alles wat stoffelijk is trillingen heeft. De aura rondom het menselijke lichaam zendt ook trillingen uit die continu geabsorbeerd worden door zogenaamd ziellose voorwerpen in de directe omgeving.

Kleine, persoonlijke bezittingen die regelmatig in handtas of broekzak zitten, zijn ideaal voor psychometrische doeleinden. Door deze voorwerpen een tijdje door de handen te laten gaan of vast te houden worden ze als het ware ‘geïmpregneerd’ met de trillingen van de eigenaar. Deze impregnatie kan lang blijven – ook nadat het voorwerp voorgoed is weggeborgen, dat bijvoorbeeld vaak gebeurt als de eigenaar van het voorwerp is overleden.

Ik krijg niet alleen van persoonlijke voorwerpen interessante psychometrische ‘readings.’

Ook dingen zonder persoonlijke verbinding onthullen sterke trillingen die ze ontvingen vanuit de omgeving waarin ze lagen of stonden. Als ze lang – soms honderden jaren – ergens hebben gelegen zonder nog ooit opgepakt of aangeraakt te zijn geweest, kunnen ze vaak heel interessante historische informatie onthullen.

Hoe psychometrie de boodschap overbrengt van voorwerp naar medium is één van de mysteries van paranormale zaken die ik bijna onmogelijk vind om over te brengen aan diegenen die hier niet in thuis zijn. Helderziendheid is aan elk aards wezen wel uit te leggen want hij is er aan gewend met zijn ogen dingen te zien. Als je hem vertelt dat je geestverschijningen net zo scherp en helder ziet zoals hij jou in de kamer ziet heeft hij geen

problemen met het begrijpen wat je bedoelt ook al denkt hij wellicht dat je een beetje labiel bent. Dit geldt ook voor helderhorendheid. Hij is er aan gewend om naar de stemmen van zijn vrienden te luisteren dus hij heeft niet een enorme fantasie nodig om te begrijpen dat er mensen zijn die stemmen horen die voor hem niet te horen zijn. Hij gelooft vermoedelijk niet in de mogelijkheid net zo min als hij vijftig jaar (nu 80 jaar, noot vert.) geleden televisie en radio aannemelijk zou hebben gevonden maar hij kan in ieder geval begrijpen wat je zegt.

Maar psychometrie? Hierbij ziet noch hoort het medium iets. Er is geen mentaal plaatje waar naar gekeken wordt en dat tot in detail kan worden beschreven, geen stem van veraf die tot in het bewustzijn kan doordringen met verbale boodschappen. Hoe kunnen de trillingen van het voorwerp dan met een boodschap komen? Ik kan het antwoord niet geven want er is geen fysieke equivalent om het mee te vergelijken. Ik kan alleen maar zeggen dat op het moment dat ik het aangeboden voorwerp in mijn hand heb, ik de boodschap weet. Ik kan niet zeggen hoe, ik kan alleen zeggen dat ik het weet.

De aandachtige lezer zal ongetwijfeld opmerken dat wanneer ik het psychometreren in dit boek beschrijf, ik mezelf af en toe tegenspreek door op te schrijven 'ik heb een beeld van.' of 'ik hoorde hem dit en dat zeggen.' Feitelijk is dit niet zo maar ik zie soms geen andere manier om uit te leggen wat ik wil zeggen. Wat populair gezegd bekend staat als 'vrouwelijke intuïtie' komt waarschijnlijk het dichtst in de buurt. Er worden veel grappen over dit onderwerp gemaakt en niet geheel ten onrechte. Hoe dan ook, intuïtie is iets dat we allemaal hebben en tegenkomen in ons leven, tot welke sekse we ook behoren. Veel mensen krijgen op een bepaald moment een onmiskenbare ingeving die ongevraagd in hun gedachten komt. Ze weten dan plotseling dat zo en zo is gebeurd of gaat gebeuren. Het gaat niet over gissen maar over zeker weten. Zonder zich op

feiten te kunnen baseren, zonder eigenlijk bewust over het onderwerp na te denken, krijgen ze zo maar opeens een antwoord. En als daar naar wordt gevraagd, dan zullen ze zeggen dat ze het ‘intuïtief’ wisten, dat hun verklaring is dat ze niet weten hoe ze het wisten, of waarom, maar alleen dat ze het wisten. En in het merendeel van de gevallen is de ingeving de juiste geweest.

Dit plotselinge ‘gevoel’ - of je het nou instinct of intuïtie noemt maakt niet uit - kan niet met rede of logica worden uitgelegd. Het is alsof het verstand heel even vrij is van alle andere gedachten en ideeën waarmee het is volgestouwd en het ontvankelijk en vatbaar is voor de een of andere latente kracht die wacht om zichzelf uit te kunnen drukken.

Als je bereid bent om toe te geven dat iedere man of vrouw af en toe dit soort momenten van dit niet uit te leggen ‘helder zien’ heeft dan kan je het er misschien ook mee eens zijn dat sommige mensen die op natuurlijke wijze en door training medium zijn, een uitbreiding hiervan kunnen ontwikkelen. Ik suggereer niet dat psychometreeren een verlengstuk van intuïtie is. Het gaat veel verder. Maar in het zoeken naar een antwoord op de zo veelvuldig gestelde vraag hoe ik in staat ben beschrijvingen en verbale boodschappen te geven tijdens een demonstratie, kan ik alleen maar op ‘intuïtie’ komen.

Een ervaren medium dat een persoonlijk voorwerp vasthoudt kan de trillingen hiervan vertalen naar een gedetailleerde beschrijving van de eigenaar, zijn karakter, typerende kenmerken en talenten. Een tweede mogelijkheid is dat ze een voorval of levensfase van heel lang geleden kan oproepen. Ik herinner me levendig een geval uit het verre verleden dat zeer opvallend naar voren kwam. Ik was uitgenodigd om te dineren met een zeer charmante vrouw die Mrs. Hackney heette. Hoewel ze mij een aantal malen had bezocht, was ik nog niet eerder bij haar thuis geweest en had ik haar echtgenoot nimmer ontmoet.

Na het diner stopte Mrs. Hackney een klein stukje vuursteen in mijn hand en vroeg of ik hier iets over kon vertellen. Ik kreeg meteen een reactie en kon haar vertellen dat het tot voor kort diep onder de grond had gezeten en daarvoor deel had uitgemaakt van een stenen gebruiksvoorwerp - vermoedelijk een bijl.

Mr. Hackney was zeer geïnteresseerd want hij kon de nauwgezetheid van het eerste gedeelte van mijn reading bevestigen. Hij vertelde me dat hij mijningenieur was die zo af en toe kolenmijnen en mijnschachten moest onderzoeken. Hij had het stukje nietsvermoedend opgeraapt om het bovengronds wat beter te bekijken. Of het een splinter van een bijl uit het Stenen Tijdperk was kon hij niet zeggen, maar hij was voldoende geïnteresseerd om de mening van een expert te vragen. Hij nam het steentje mee naar het British Museum waar mijn diagnose juist werd bevonden, voor zover ze dat daar konden beoordelen.

Een ander stukje steen dat mij eens werd gebracht riep beelden op van een middeleeuws kasteel en een veldslag die daar plaatshad gevonden. Heel helder waren voor mij de spleten in de muur te 'zien' waar de pijlen door werden afgeschoten. Ik vertelde de heer die me dit stukje steen had gegeven dat het van een spleet in een grote muur van het kasteel afkomstig was. Hij bevestigde dit en vertelde me dat het van een kasteel in Noord Wales kwam, de naam ben ik vergeten. Ik herinner me nog wel dat het bekend stond als de geboorteplaats van prins Llewellyn van Wales.

Bij een andere gelegenheid nam ik van een dienblad waarop ongeveer dertig genummerde voorwerpen lagen (zodat de eigenaren hun voorwerp makkelijk konden identificeren) een kleine kubus van wit marmer, ongeveer zo groot als een suikerklontje. Ik kon onmiddellijk de eigenaar identificeren ook al kende ik hem niet, en vertelde dat hij het stukje marmer bij zich droeg ter herinnering aan zijn vrouw die in Italië begraven lag. Hij had het stukje

marmers van het graf afgehaald. Aldus was dit een rede, in marmers geschreven (vergelijk de Bergrede, Matth. 5-7, Sermon written on the Mount, noot vert.).

Een keer lag er een zware metalen bal, een kanonskogel, tussen de voorwerpen die lagen uitgesteld voor het psychometreeren. Door er mijn hand op te leggen kon ik direct vertellen in welke strijd hij was gebruikt - in het gevecht om Quebec in de Hoogten van Abraham in 1759.

Een tijdje na de dood van zijn eerste echtgenote, legde Sir Hugo Cunliffe-Owen een ring in mijn hand. Ik nam meteen een tragisch gevoel waar, dat de ring uitstraalde. Het was zelfs meer dan een tragedie, de ring bezat een vloek. Hoewel ik verder geen duidelijke beelden ontving, stootte wat de ring uitstraalde me af en ik zei dat ik de ring het liefst in de zee zou gooien. Sir Hugo vertelde me toen dat er een steen in de ring zat, die uit het graf van Toetankahmon was gehaald.

Op een psychometriebijeenkomst gebeurde er iets heel vreemds wat op alle getuigen een grote indruk maakte. Ik had een snoer met zwarte kralen zonder slotje vastgehouden. Het was een goedkope ketting, die lang genoeg was om over het hoofd om te hangen. Toen ik het terug had gegeven aan de eigenaar, bleek dat er nog 1 kraal in mijn hand lag. Ik was bang dat ik de ketting kapot had gemaakt, maar na onderzoek bleek die nog heel, zoals hij altijd was geweest.

Een ander geval van spirituele krachten en materie betrof een zilveren sigarettenkoker. Het was in vloeipapier verpakt toen een dame het aan mij gaf. Ik haalde het papier er niet af. Door het papier heen kon ik goed voelen hoe gebutst en gedeukt de koker was. Met behulp hiervan kon ik voor de vrouw een geslaagd contact maken met een jonge piloot in de geestenwereld. Hij was kort daarvoor omgekomen bij een vliegtuigongeluk.

Toen de bijeenkomst voorbij was, gaf ik het pakketje terug aan mijn bezoekerster die het ongeopend weer in haar

handtas stopte en even later, vertrok. Later schreef ze me nogal verbijsterd. “De sigarettenkoker was beschadigd in het vliegtuigongeluk waarbij haar neefje was omgekomen en daarom ging het de hele tijd moeilijk open en dicht. Maar, ging ze door in de brief, hij is nu niet langer gedeukt. Toen ik thuiskwam, nam ik het uit mijn tas om het op een veilige plek op te bergen. Ik haalde het papier eraf voordat ik het weglegde en tot mijn verbijstering waren alle butsen en deuken verdwenen! Hebt u er iets mee gedaan, want als dat niet zo is, dan is er een wonder gebeurd.”

“Ik heb niks gedaan” verzekerde ik haar. “Hoe zou ik dat hebben moeten doen? U was de hele tijd bij me; als ik iets had gedaan had u het gezien. Maar wat er is gebeurd is via mij tot stand gekomen. Ik was slechts het instrument waarmee de kracht van de geestenwereld werkt.”

Ze nam mijn verklaring aan, want het was waar, het was de enige mogelijkheid die op alle feiten paste. Maar ze deed dit, volgens mij, met enige reserve.

Dat ik de sigarettenkoker door het papier heen herkende, was natuurlijk door wat ik voelde. Om een sigarettenkoker te herkennen heb ik geen hulp uit de geestenwereld nodig. Dit is echter niet altijd het geval, dat kunt u lezen in het volgende voorbeeld van een vrouw en haar zoon die naar the House of Red Cloud kwamen om een demonstratie bij te wonen.

Voor mij stond een dienblad met een variëteit aan voorwerpen en ik pakte een klein pakje dat in zacht papier was gewikkeld. Ik wees naar de vrouw en zei: “Om te beginnen zal ik u vertellen wat er in dit pakje zit. Hier zit een stukje vlies in, dat zat bij de geboorte op het hoofd van de jonge man die naast u zit. (Hij werd met de helm geboren.)”

“Maar hoe kunt U dat weten?” vroeg de vrouw ongelovig.

“Dat weet ik, omdat de stemmen van mijn vrienden in de geestenwereld mij dat vertellen. Hoe zou ik het anders kunnen weten?” antwoordde ik.

Zij keken mij met grote ogen van verbazing aan, bezorgd dat ze allesziende geesten om zich heen hadden wiens stemmen zij niet, maar ik wel kon horen.

Ik heb veel en veel verschillende persoonlijke voorwerpen van overleden dierbaren vastgehouden die door de achterblijvers aan mij overhandigd werden, zodat ik contact kon maken met de overleden eigenaren. Ik herinner me een oude vrouw die onwetend de oorzaak was van een algemeen alarm in Queen’s Hall. Vlak voor de dienst kwam een zaalwacht naar ons toe die vertelde dat hij dacht dat iemand van het publiek binnen was gekomen met een revolver. Hij had een glimp opgevangen van een glimmend metalig ding in een papieren zak, op de schoot van een dame. Voor de zekerheid had hij een potige zaalwacht naast haar geplaatst, die moest opletten op de geringste verdachte beweging.

Zijn ongerustheid was niet het paniekvoetbal dat het misschien in eerste instantie leek, want een bijeenkomst daarvoor had er een niet te controleren incident plaatsgevonden toen ik vanuit het midden van de zaal werd bedreigd. Een - vermoedelijk Spaanse - man sprong op en verwoordde luidruchtig zijn ongenoegen over de godslastering waar hij getuige van was.

“In Spanje” brulde hij terwijl hij door zaalwachten naar buiten werd geduwd, “weten we wel hoe we met uw soort moeten omgaan!” Misschien had hij voor mij de Inquisitie in gedachten.

Mijn vriend de zaalwacht, had terecht zijn voorzorgsmaatregelen genomen. Enfin, ik ging kort na deze mededeling het podium op en hield zonder verdere problemen de demonstratie. Toen deze voorbij was kwam de zaalwacht naar mij toe en vertelde me dat de vrouw met het pistool naar mij vroeg. Was het verstandig om haar te

ontmoeten? Ik antwoordde dat ik er zeker van was dat ze mij niets zou aandoen en dat hij haar naar mij kon begeleiden. Het was een grappig klein vrouwtje dat zich naar mij toe haastte, terwijl ze de papieren tas tegen zich aandrukte.

“Mrs. Roberts, ik hoopte zo op een boodschap van mijn echtgenoot vanavond” zei ze droevig, “Kijk, ik heb zelfs zijn beugels meegenomen want ik dacht dat dat zou helpen.”

Ze haalde de beugels uit de papieren tas en terwijl ze dat deed glansde het zaallicht op het metaal. Dus dat was het pistool van mijn zaalwacht!

Zo nu en dan genoot ik van de discussies met ongelovige mannen en vrouwen van alle beroepen, rangen en standen. Meestal waren dat intelligente, zuivere mensen die met enkele oprechte vragen kwamen. Ik heb altijd mijn best gedaan om hun vragen zo uitgebreid mogelijk te beantwoorden. Vaak kwamen ze na mijn uitleg met hun eigen theorie als reactie. Het probleem met al deze theorieën is dat ze het nooit kunnen opnemen tegen een brede praktijkervaring. Ze kunnen een volledige en bevredigende verklaring geven van een bepaald fenomeen waarover wordt gediscussieerd en ook van een groot gebied van gelijke verschijnselen. Maar als je het vraaggebied vergroot dan zullen ogenblikkelijk de meest houdbare theorieën eeuwige en onherstelbare averij oplopen.

Er is een populaire theorie bijvoorbeeld, dat helderziendheid wordt verklaard door telepathie. Het bestaan van telepathie is heden ten dage door de meeste mensen wel geaccepteerd. Dus, zeggen de theoretici, is het niet verbazingwekkend dat als iemand hooggevoelig is (het medium) hij of zij met een mentale communicatie bewijzen kan leveren voor de zitter. (NB, in het Engels is het ‘sitter,’ dat vertaald kan worden met ontvanger of zitter. Dit zijn diegenen die via een medium in groepsverband (met medezitters) of in privé sessies boodschappen uit de geestenwereld ontvangen. Noot vert.) Ze suggereren zelfs

dat medium noch zitter bewust hoeft te zijn van de gedachteoverbrenging.

Dit is een mogelijke, gerichte manier van redeneren, dat sommige verschijnselen zou kunnen verklaren zoals het verhaal van het vlies van de jonge man bij zijn geboorte. Het voldoet aan alle eisen. De vrouw kwam naar mijn huis en wist precies wat er in het pakje zat. We zijn samen in dezelfde kamer en door het pakje vast te houden word ik me op een wonderbaarlijke manier bewust van wat er in zit. Niet mediamiek, zoals ik beweert, maar door gedachteoverbrenging van haar onderbewuste naar het mijne. Kan het simpeler?

Als hulpmiddel voor iedere lezer die misschien op deze manier redeneert, bied ik het navolgende verslag aan van een experiment dat ik kortgeleden leidde dat, naar mijn oordeel, voor eens en voor al de ‘telepathie-theorie’ uit de weg ruimt. Het begon niet als een experiment maar als een gewone séance die alleen opmerkelijk was omdat een bezoeker een arts was die iemand afvaardigde die in Canada woonde.

Helderziend beschreef ik een zelfmoordpoging, waar en hoe deze had plaatsgevonden. Ieder woord dat ik uitsprak schreef de arts zorgvuldig op om naar Canada te communiceren. Aan het einde van de séance las hij terug wat ik had gezegd en vertelde me dat zijn kennis in Canada de echtgenote was van een man die zelfmoord had gepleegd. Er kwam te zijner tijd een antwoord uit Canada waarin geopperd werd dat de arts onbewust hints moet hebben gegeven over de details van de zelfmoord of, als dat niet zo was, dan moet hij heel erg aan die details hebben gedacht gedurende de séance.

De arts bevestigde dat hij tijdens de séance wist van de zelfmoord maar dat hij van de details zoals ik ze had beschreven niets afwist. Hij was zeer verbaasd dat ze stuk voor stuk werden bevestigd door de Canadese briefschrijfster. Hij vroeg of er een mogelijkheid was om

zijn Canadese kennis van de aanwezigheid van Red Cloud te overtuigen. Ik stelde een experiment voor.

Op mijn verzoek schreef de arts een brief aan de weduwe waarin hij haar vroeg een voorwerp uit te kiezen en dat naar hem in Engeland op te sturen. Het voorwerp moest in een doos van stijf karton verzonden worden zodat de vorm niet zichtbaar zou zijn, het niet aangeraakt of gevoeld kon worden en het moest in de doos ingepakt en verzegeld worden op een dusdanige manier dat het niet onmerkbaar geopend kon worden. Als het pakje bij de dokter zou aankomen zou hij het ongeopend naar mij komen brengen.

Deze instructies werden gegeven en toen de dokter bij mij langs kwam had hij het mysterieuze pakje bij zich. Het was ongeveer $10 \times 16 \times 4$ centimeter. Op alle verzegelingen afgaande was het duidelijk dat de weduwe geen risico's nam.

“Hebt u enig idee wat hierin zit?” vroeg ik de dokter.

“Geen enkel idee.” antwoordde hij.

Toen ik de doos in mijn handen nam, wist ik onmiddellijk wat er in zat.

“Er zit in de doos een foto van de overleden man,” zei ik, “het was eerst een foto van twee mensen die naast elkaar stonden, maar het is doormidden geknipt zo dat er 1 persoon op de foto overblijft - de overleden persoon.”

Met de zegels er nog op werd het pakje met mijn omschrijvingen van de inhoud naar Canada teruggestuurd. Ik vernam later dat deze omschrijving tot in de kleinste details klopte.

Natuurlijk kan er gediscussieerd worden over het feit dat de weduwe en ik onbewust met elkaar telepathisch communiceerden; afstand is geen obstakel, dit mag ook worden bediscussieerd. Maar aangezien deze vrouw en ik elkaar niet kenden, nog nooit hadden gecorrespondeerd en datum en tijd van het experiment bij haar niet bekend

waren, is dit nog nauwelijks een theorie waar serieus over hoeft te worden nagedacht.

Telepathie kan ook het volgende geval niet verklaren waar het medium noch de twee zitters enige weet hadden van wat er werd besproken.

De eerste zitter had een privé séance op het gebied van helderziendheid. Er kwam een boodschap voor haar vanuit de geestenwereld.

Ik zei: “Uw vader geeft me de naam Florence. Weet u wie dat is?”

“Ja,” zei ze, “Florence is mijn moeder.”

“De boodschap is dat Florence een aandoening aan haar hart heeft. Deze zal binnenkort aan het licht komen en ze zal ernstig ziek worden. Maar ze zal niet overlijden.”

Mijn ontvangster vertrok met deze alarmerende en toch ook geruststellende boodschap nog naklinkend in haar oren en kon bijna nergens anders meer aan denken. Zonder mij iets te vertellen stuurde ze haar zus voor een séance en vertelde de haar opzettelijk niets over het bericht wat zij had ontvangen. De zus kwam als een vreemde bij mij, en ze kreeg exact dezelfde boodschap. Twee zussen, een moeder en dezelfde boodschap vanuit dezelfde bron!

De moeder werd enkele dagen later ziek, en herstelde ook weer goed. De eerste, oorspronkelijke ontvangster kwam bij mij terug om dit hele verhaal te vertellen.

Op één séance kwam een man bij zijn vrouw terug met heel veel verschillende boodschappen en één daarvan was dat hij zijn broer in de geestenwereld terug had gezien. Deze uitleg verwarde haar want zij wist niet beter dan dat hij enig kind was. Volgens zijn pleegouders die hem in Ierland hadden grootgebracht, was hij een weeskind zonder familie en vrienden en dat had hij zijn hele aardse leven zo gedacht. En nu kwam hij hier, kort na zijn overlijden, terug om over een/zijn broer te praten waarvan hij niet wist dat die bestond.

Toen we er na de séance over spraken meende de vrouw dat er ergens een fout was gemaakt, ook al kon ze niet bedenken waar. Vastbesloten om meer te weten te komen schreef ze haar pleegmoeder in Ierland om te kijken of die wat meer licht op de zaak zou kunnen werpen. Het duurde enkele weken voordat ze een antwoord kreeg en als ik zo tussen de regels doorlas, had ik sterk de indruk dat de periode van stilte te maken had met de worsteling van de schrijfster met haar geweten; of het fatsoenlijk was om de haar toevertrouwde informatie aan het licht te brengen. Ze vertelde ons dat de aanwezigheid van de broer - hij was grootgebracht in een ander pleeggezin, de biologische ouders werden niet genoemd - vanaf het moment van zijn geboorte een groot geheim was geweest en gebleven. Bij haar beste weten was zij nu de enige overlevende die bij dit geheim betrokken was geweest. Kon de dame haar uitleggen hoe zij hier achter was gekomen? Dit was namelijk veertig jaar lang nauwlettend bewaard gebleven.

Ik vond het een redelijke vraag en deze was nauwelijks terug te brengen tot de 'telepathie'-theorie.

Dit alles was ook niet te verklaren met de volgende onbetwistbare bewijzen. Een advocaat van the Commonwealth was op wereldreis en toen zijn verblijf in Engeland wat langer duurde, kwam hij op verscheidene bijeenkomsten van mij langs, zo ook één in de Albert Hall. Hij kwam tot de conclusie dat ik mensen in het publiek had 'neergezet' en daarbij terloops de deur had geopend voor chantage! Hij besloot zijn theorie te staven door een privé séance bij mij te boeken. Zijn moeder die lang geleden was overleden, vertelde hem over twee kinderen, beide geboren en overleden voordat hij was geboren. Hij ontkende krachtig en stond er op te zeggen dat hij enig kind was maar zijn moeder volhardde ook. Hij was voldoende nieuwsgierig gemaakt om het Register van Geboorte en Overlijden in zijn geboorteplaats, zo'n 500 mijl van waar hij woonde, aan

te schrijven. Tot zijn verbazing, werden er twee geboortecertificaten, één van een jongen en één van een meisje, naar hem opgestuurd. Het bewijs was nauwkeurig; er was geen sprake geweest van gedachteoverbrenging want zijn moeder was de enige persoon die dit wist en zij was dood!

Hij was uiteindelijk overtuigd en heeft de details hiervan in een boek gepubliceerd dat hij nadien had geschreven.

De eerste twintig jaar van zijn leven was mijn zoon Terence een keiharde ongelovige met betrekking tot alles dat met bovennatuurlijke verschijnselen te maken had. Ik heb hem heel vaak horen verkondigen dat het mij nooit zou lukken hem te overtuigen. Ik wist dat ik dat makkelijk wel had kunnen doen als ik dat had gewild, maar ik gaf er de voorkeur dat hij zelf zijn weg naar het Spiritualisme zou vinden zonder dat ik hem influisterde.

Zijn verlichting vond plaats gedurende de oorlog, toen hij met verlof van de Royal Air Force een weekend thuiskwam en een vriendinnetje meebracht. Hij vertelde haar dat ik een medium was en zij was nog niet eerder in aanraking gekomen met het occulte en was er erg nieuwsgierig naar. Ze werd hierin niet aangemoedigd door Terry die in zijn antipathie tegen het Spiritualisme, bijna ruzie zocht. Ze bleef echter vragen stellen tot dat Terry zei, zo vriendelijk en charmant als hij kon, haar die avond nog mee te nemen naar een openbare bijeenkomst. Maar hij was, uiteraard, vergeten dat we in oorlogstijd zaten; er waren weinig openbare bijeenkomsten en ze vonden ook nog met grote tussenpozen plaats.

Toen we na het avondeten rustig bij het haardvuur zaten werden mijn gedachten beheerst door dit vreemde verzet van Terry tegen overtuigingen die de andere gezinsleden zo gemakkelijk billijkten. Ik wist wel dat hij vroeger of later zijn standpunten zou wijzigen en onder normale omstandigheden zou ik me geen zorgen hebben gemaakt. Maar dit was anders. Het was oorlogstijd; er was elke nacht

luchtalarm; we leefden van dag tot dag en wisten geen van allen of we de volgende dag de zon zouden te zien opkomen. Ik voelde dat ik erge spijt zou krijgen als ik Terry of zijn mooie meisje niets zou zeggen over het leven na de dood en hun onwetend zou houden in deze oorlogstijd. Dus verbrak ik de levenslange gewoonte om mijn krachten niet ongenood te gebruiken en zei: “Als jullie willen, zal ik jullie een kleine demonstratie geven van wat Spiritualisme kan doen. Er staat nu een vriend naast je Terry.”

“O ja?” zei Terry spottend, “Hoe heet hij?”

“Hij zegt dat hij Jimmy Macfarlane heet. Ken jij een Jimmy Macfarlane?”

“Ja, is hij dood?”

“Hij is ongeveer een jaar geleden overleden. Zeg eens waarom hij jou Toady blijft noemen?”

“Toady?! Goede genade, het is jaren geleden voor het laatst dat ik zo werd genoemd! Ze noemden me zo omdat ik padden als huisdier had. Bedoel je dat jij Mac echt kan horen als hij me Toady noemt?”

Voor het eerst in zijn leven was Terry half overtuigd van mijn stemmen uit de geestenwereld.

“Hoe kan ik het anders weten?” zei ik, “een moeder verzint niet zo’n nare naam voor haar eigen kind.”

“Hoe ging hij dood? Wat is er volgens hem gebeurd?”

“Hij zat bij de marine in Schotland. Er was een luchtaanval. Hij werd overboord geblazen en verdronk. Hij zegt dat zijn moeder nog steeds in het oude huis woont.”

Terry wachtte geen seconde langer, trok zijn vriendin overeind en zei: “Ik weet waar Mac vroeger woonde, we gaan er naar toe en het checken.” Twee uur later kwamen ze terug, moe maar overtuigd. Ze hadden met Jimmy’s moeder gesproken die nogal terughoudend was geweest om de details van haar zoon’s dood te bespreken maar ze had hun voldoende verteld om te bevestigen wat ik had gezegd. Het was een moment van openbaring voor mijn zoon en zijn vriendin.

Voordat we die avond gingen slapen zei ik tegen Terry: “Jimmy heeft nog een andere boodschap voor je Terry. Hij zei: “Zeg tegen Toady dat ik hem een teken geef dat hij zal onthouden. Zeg hem dat hij maandagochtend om 9 uur moet opletten.”

Op zondag was het verlof voorbij en ze gingen beiden naar hun bestemmingen waar ze waren ingekwartierd, op verschillende plekken in het land. Terry moest op maandag om 9 uur terug zijn, en zoals bijna altijd, versliep hij zich. Dat resulteerde in een krankzinnige race tegen de klok om op tijd te zijn. Toen hij zich van zijn kwartier naar het kamp haastte, gaf Jimmy hem het beloofde teken. Terry rende voorbij een kerk toen de klok negen sloeg. Op dat moment raakte een overhangende taxustak de pet van Terry en de pet viel op de grond. Toen Terry bukte om hem op te rapen, herinnerde hij zich plotseling de belofte van Jimmy. Hij herinnerde zich ook dat toen ze nog schooljongens waren, Jimmy ditzelfde deed met de schoolpet van Terry.

Het kan natuurlijk toeval zijn geweest dat dit typerende voorval precies op het vooraf aangekondigde tijdstip gebeurde, maar Terry twijfelde niet langer. Ik heb hem vaak dit verhaal horen vertellen hoewel ik tot op de dag van vandaag er nooit aan heb gedacht om hem te vragen of hij straf had gekregen omdat hij te laat was. Als dat zo zou zijn geweest zou hij de eerste zijn om te vertellen dat het de moeite waard was. Want tot nu doet hij niet onder voor iemand anders in zijn spiritualistische overtuigingen.

1938

HOOFDSTUK VIJF

Spoken

Spookhuizen, en soms de meubels erin, zijn voor mensen die gevoelig voor het bovennatuurlijke zijn van speciaal belang, omdat de hoge, immense energie bijna altijd aanwezig is. Zelfs mensen die normaal gesproken niet ontvankelijk zijn voor bovennatuurlijke verschijnselen kunnen vaak een aanwezigheid voelen al zullen ze de bron niet herkennen.

Vraag om uitleg over dit gevoel en ze zullen vagelijk antwoorden dat het ‘alleen maar een gevoel is’ en vermoedelijk ontkennen als je suggereert dat ze door het bovennatuurlijke worden beïnvloed. Via mijn mediumschap ben ik eens naar één van die huizen geweest en het was een fascinerende ervaring. De uitstraling is zo krachtig dat ze glashelder, ongebruikelijke details van gebeurtenissen onthullen.

Maurice Barbanell, één van de meest ervaren en best geïnformeerde occulte onderzoekers nodigde me uit om hem te vergezellen naar het huis van een vrouw die een antiekwinkel had in Hammersmith. Ik heb geen verstand van antiek. Wat mij betreft had het grote, met ornamenten versierde bed dat ze ons liet zien, overal vandaan kunnen komen. De enige informatie die werd verstrekt was dat het bed bezeten zou zijn en dat hoefde mij niet verteld te worden. Op het moment dat ik de kamer binnenkwam werd ik me bewust van een onheilspellende verbinding met het bed. De beelden die ik kreeg, kwamen zo sterk bij mij naar binnen dat ik er bijna door werd verpletterd.

Fragmenten van wat er was gebeurd joegen door mijn hoofd en zonder ophouden beschreef ik ze hardop. Ik zei dat het een Frans bed was, gemaakt door een plaatselijke arbeider op een groot landgoed en dat hij in de grote slaapkamer stond in een Frans hertogelijk middeleeuws

kasteel. Ik zag hoe een man in het bed lag te slapen en dat hij tegelijkertijd werd doodgestoken. De moordenaar zocht toen in de kamer naar papieren, waarvan ik wist dat hij ze niet zou vinden want ze zaten verborgen in een holle poot van het bed. Omdat hij niet kon vinden wat hij zocht, sleepte de moordenaar het lichaam van het bed en gooide het in de vestinggracht.

Dit was de derde moord die in dit bed was gepleegd. Het eerste slachtoffer was vergiftigd en van het tweede slachtoffer werd zijn hoofd zodanig in elkaar geslagen dat het bloed over het hoofdeinde vloeide.

De huidige eigenares van het bed bevestigde deze informatie, ze had vanuit andere bronnen dezelfde verhalen gehoord. Ze zei ons dat, ook al waren er veel potentiële klanten gekomen om het te bekijken, niemand het bed wilde kopen. Haar idee was dat toekomstige kopers werden afgeschrikt door de duistere uitstraling die het bed had terwijl ze zich daar niet van bewust waren en ik was het met haar eens. Ze vertelde dat ze een meubelmaker had gevraagd om wat reparaties aan het bed uit te voeren vlak nadat ze het had gekocht. Nadat hij wat van het uit te voeren werk had opgemeten zei hij dat hij er liever niets meer mee te maken wilde hebben. “Er is iets met dat bed dat me niet aanstaat; er hangt een gevoel van dood om heen, en ik wil het liever niet meer aanraken.”

Later begon ze de verstorende invloed van het bed zelf ook te voelen en bedacht dat er een soort waarheid in de vage woorden van de meubelmaker zat. Daarom werd ik erbij geroepen. Ik twijfelde geen moment dat mijn historisch verhaal van het bed juist was. De helderheid van de beelden boden geen ruimte aan andere versies. Het gespoek kwam door de ongerustheid van de neergestoken man over de veiligheid van zijn verborgen papieren die misschien belangrijk waren voor zijn erfgenamen.

Of de papieren nou in de holle poot van het bed werden gevonden weet ik niet. Vermoedelijk niet, aangezien zulk

nieuws wel aan mij zou worden verteld. Maar dat het niet lukte om ze te vinden verbaasde me niet want zoals ik al zei, het was een versierd bed met rijke, volle ornamenten. Voor een meubelmaker die zulk verfijnd werk kon maken, zou het geen probleem zijn om op slimme manier een toegang tot een geheime plek achter al die versieringen te verbergen. Ik raadde de vrouw aan het bed te vernietigen, niet zozeer om te onderkennen dat er een geheim was, maar omdat het zo veel angst en verdriet uitstraalde. Ik voelde dat het niemand goed zou doen om zo'n voorwerp waar verdrietige herinneringen aan zaten, te bewaren.

In november 1935 werd ik gevraagd om een huis te onderzoeken dat, zoals bleek, ook gekweld werd door een geest die nog aan de aarde was gebonden en op zoek was naar vermiste papieren. Het huis, in Surrey, was eigendom van een zeer vermogende zakenman, en werd mede bewoond door zijn secretaresse en huishoudster. Al vanaf het moment dat ze in het huis kwamen wonen werden ze sporadisch gestoord door bezoekjes die, hoe langer ze er woonden, steeds vaker plaatsvonden. De frequentie van de bezoekjes was nu zodanig hoog dat de bewoners volledig van streek waren geraakt.

De eigenaar was een aantal malen wakker geschrokken van het zielige huilen van een Dalmatiner hond, die zijn slaapkamer met hem deelde. Iedere keer werd het huilen van de hond gevolgd door het geluid van voetstappen door het huis, op plekken waar zich geen mens bevond. De secretaresse was 's nachts ettelijke malen wakker geworden en zag een spookachtig gezicht vanuit het donker naar haar kijken. De huishoudster had een soortgelijk zenuwslopend verhaal te vertellen. Het was in alle opzichten niet het soort sfeer waarin wie dan ook rustig en lang zou kunnen leven.

Met twee mannelijke metgezellen ging ik op onderzoek uit. Nadat we door alle kamers hadden gelopen, bleven we alledrie staan voor een lange ongemeubileerde galerij die van de bewoonde kamers naar een lege kamer in een

versierde toren liep, en een hoek van het huis vormde. Hier was de vibratie het sterkst, en ik was er zeker van dat we hier de beste resultaten zouden kunnen boeken.

Op dit plechtige ogenblik kwamen de drie huisbewoners bij ons. We zaten met ons zessen een beetje nerveus en gespannen te wachten op wat zou komen. Red Cloud deed de eerste stap. Ik werd me van zijn aanwezigheid bewust op het moment dat ik zijn stem hoorde die mij vertelde dat ik over de galerij naar de lege kamer moest lopen. Ik stond op en had maar twee of drie stappen gedaan toen ik, vóór mij een man zag, gekleed in wat leek op een monnikspij.

“Zien jullie die figuur ook?” vroeg ik aan mijn metgezellen. Dat deden ze niet.

“Heeft één van jullie ooit een man gezien die een mantel en een monnikskap aan had?”

“Ja,” zeiden de secretaresse en huishoudster in koor.

“Hij is hier nu” zei ik, “en hij zoekt in die kast.” De kast was een dossierkast of pronkkast, hij was zwaar en ouderwets en het enige meubel dat in de hele gang stond.

“Hij zal daar niets vinden,” zei de eigenaar van het huis, “De kast is leeg.”

Alsof hij het had gehoord, liet de figuur uit de geestenwereld de kast voor wat het was en ging naar de torenkamer waar hij een kleine ijzeren trap opliep en hij daarboven door een gesloten deur die naar het dak ging verdween.

Aangezien we in de galerij verder niets meer konden doen, gingen we naar de salon waar het veel prettiger toeven was. Hier nam Red Cloud het over en vertelde via mij wat er achter deze bezoeken zat. De geestesvorm die ik had gezien was de broer van een voormalige eigenaar die in een kamer boven was gewurgd, van het huis. Voor zijn dood had de vermoorde man, de eigenaar, enkele oude manuscripten verborgen, en zijn broer die nog steeds aan de aarde was gebonden, was die manuscripten nu onophoudelijk aan het zoeken.

“Zijn er bijzondere kenmerken van de papieren bekend?” vroeg de huidige eigenaar aan Red Cloud.

“Ze zijn van perkament, geschreven in het Latijn en Hebreeuws, elk verzegeld met een groot zegel.”

“Wat moet er mee gebeuren als ze worden gevonden?”

“Er zal voor deze ongelukkige geest, noch voor de bewoners van dit huis rust komen voordat de perkamenten rollen zijn vernietigd.”

Toen ik uit trance kwam, excuseerde onze gastheer zich en kwam enkele minuten later terug met een doos die met metaal was bewerkt. Hij zette hem op de tafel neer en opende het deksel zodat wij allemaal in de doos konden kijken. Toen haalde hij er, bijna eerbiedig, perkamenten documenten met het grootste zegel dat ik ooit had gezien uit. Dit was al verbroken en de gastheer rolde voorzichtig elk document open.

“Zoals jullie zien,” zei hij zachtjes, “is elk document in het Latijn en Hebreeuws geschreven.”

Mij is nooit verteld of de documenten wel of niet zijn vernietigd. Totdat ik, vorig jaar, te horen kreeg dat het spoken nog steeds aan de hand was. Toen wist ik zeker dat ze niet waren vernietigd.

Een bijzonder vervelend geval werd onder mijn aandacht gebracht door kolonel Castello. De kolonel, die via mij als medium zeer veel contact had met zijn zoon die als oorlogspiloot was omgekomen, zocht nu voor twee van zijn vrienden, een getrouwd stel dat in een landhuis woonde dat, volgens hen behekst was, mijn hulp.

Sinds ze er in waren getrokken waren hen in toenemende mate allerlei kleine en grote rampspoeden overkomen. In zes maanden tijd kregen ze met zes sterfgevallen te maken die varieerden van huisdier tot de moeder van het dienstmeisje. Deze toename van onheil kwelde de vrouw zo dat ze een overmatige angst kreeg voor het leven van haar eigen zoontje. Dit alles kon natuurlijk een simpel geval van pech zijn, pech die lang duurde. Of

het kon iets anders zijn dat in de hoek van de hekserij zat. Kolonel Castello vroeg mij dit uit te zoeken.

We gingen met ons zessen naar het landgoed. Op het moment dat ik het huis binnenstapte werd ik me gewaar van een geestverschijning van een vorige eigenaar die zeer humeurig ronddwaalde en protesteerde: “Kijk nou wat ze hebben gedaan! Al mijn verdomde bomen omgehakt!” Hij was weliswaar ongelukkig en ontevreden over dat bomengedoe, hij was een ongevaarlijke oude man, er zat geen kwaad bij. Als het onheil in dit huishouden uit bovennatuurlijke krachten voortkwam, dan had dat zeker niet met deze man te maken.

Onder mijn leiding liepen we met ons achten door het huis. Het ging allemaal goed totdat we in een slaapkamer kwamen waar ik op het bed één van de meest krachtige, boosaardige verschijningen zag die ik ooit heb ervaren. Het was zó sterk dat het mij er even van weerhield om door te lopen en ondanks mijn afkeer, werden mijn ogen als het ware naar het bed getrokken. Ik zag daar wat ik nog nooit had gezien – de kern van de immense kwaadaardigheid die ik zo sterk voelde. Het zag er als een reusachtige, smerige, schimmelachtige tumor uit, zacht kloppend en het zag er net zo kwaadaardig uit als het ongetwijfeld was.

Mijn natuurlijke reactie was om me terug te trekken maar Red Cloud liet zich via mijn helderziendheid zien en zei me te blijven staan waar ik stond. Toen, aangemoedigd door zijn zachte en vertrouwenwekkende aanwezigheid, durfde ik naar het bed lopen. Buiten mij om reikten mijn handen naar voren en met een diep gevoel van walging voelde ik dat mijn vingers ver in de weerzinwekkende massa verdwenen. Misschien dat ik deze zes keer onder mijn greep voelde sidderen terwijl Red Cloud alle kwaadaardige energie met zuiverende krachten vernietigde. Toen schrompelde ‘het ding’ in elkaar en loste op en niet lang daarna was er niets meer.

Mijn metgezellen aanschouwden mijn handelingen gefascineerd doch onbegrijpend. Toen het allemaal voorbij was legde ik uit wat ik had gezien en gedaan en beloofde de huiseigenaren dat de hekserij afgelopen en uit was.

“Maar wat was het en hoe kwam het daar?” wilden ze weten.

“Het is wat ze een paranormale geseling noemen. Red Cloud zegt dat zo’n geseling overal opgebouwd kan worden waar een sterke concentratie van slechtheid is.” vertelde ik ze.

“Maar er is hier geen concentratie van slechtheid,” protesteerden zij.

“Nu niet meer, maar wie weet wat er hier gebeurd is voordat jullie kwamen?”

“Het kwaad dat men levens na de dood berokkent....” citeerde iemand.

“Dat is het precies,” zei ik, “Ik denk dat als jullie een onderzoek plegen naar dit huis, dat je er achter komt dat het tafereel bevat van vergeten tragedies.”

“Ik ga hier een project van maken” zei de kolonel. En dat deed hij. Hij kwam er al snel achter dat het huis was gebouwd op een terrein waar een bloederige twist was uitgevochten die uit lust en haat voortkwam. Op deze plek was er dus veel wreedheid geweest. Het verhaal heeft echter ook een leukere kant. De eigenaren hebben sindsdien heerlijk en zorgeloos in het huis gewoond en dat is voor mij een kroon op mijn werk.

Op de enkele momenten dat ik dit verhaal aan vrienden vertelde, kwamen er altijd dezelfde vragen: “Hoe kan het dat jij dingen kunt zien die er niet zijn - althans niet fysiek zichtbaar zijn. En, als je ze ziet, hoe kan je er dan op reageren alsof het van materie is?”

De antwoorden zijn waarschijnlijk dat mijn hersens op een heel hoog bewustzijnsniveau functioneren, een staat van zijn waar mijn visioenen helder en duidelijk zijn, alsof ik het met mijn fysieke ogen zie. Verder zijn de reacties en

emoties die zij met zich meebrengen niet anders dan die reacties en emoties die ik zie op het aardse, stoffelijke niveau. Bijvoorbeeld, mijn reactie op die paranormale ‘geseling’ was weezin, en dat is niet anders dan mijn eventuele reactie op een tastbaar, walgelijk ding.

Kort voor de laatste oorlog was ik getuige van een opmerkelijk voorval bij een man van groot gevoel van morele verantwoordelijkheid. Sindsdien heb ik veel aan deze periode teruggedacht en me vaak - ik hoop niet al te cynisch - afgevraagd of andere mensen zich zouden hebben opgesteld zoals hij. Zouden ze, in zulke omstandigheden, niet kiezen voor de weg van de minste weerstand en de paar blaadjes papier met bewijs, waarvan niemand wist dat ze bestonden, vernietigen?

Mij werd gevraagd een huis te onderzoeken waar de inwoners fysiek werden gemolesteerd door de handen van een entiteit, die nog aan de aarde gebonden was. De aanvallen hadden een patroon. Van tijd tot tijd werd één van de bewoners die de trap opging, naar beneden gesmeten. Dit was niet alleen verontrustend maar ook gevaarlijk.

Toen ik het huis binnenkwam, stond ik onder aan de trap en keek omhoog. Ongeveer halverwege, stond de verschijning van een mopperende oude man die meteen terzake kwam.

“Als u naar boven komt, duw ik u naar beneden.” zei hij.

“Ik denk niet dat u dat gaat doen. Ik kom naar boven en als u verstandig bent gaat u ook naar boven,” zei ik, “als we boven zijn kunnen we praten.

“Ik blijf hier staan.” zei hij afgemeten.

“Heel goed. Als u een gevecht wilt, ik ben er klaar voor.”

Ik klonk bot en dat was de bedoeling. Je moet nooit je angst tonen als je met een kwaadaardige of zelfs onwillige geest te maken hebt.

Ik liep de trap op naar hem toe. Hij bleef staan. Toen ik binnen zijn bereik kwam strekte hij zijn hand uit. In plaats

van mij naar achteren te duwen, zoals ik verwachtte, rukte hij aan mijn ketting en strooide de kralen in alle richtingen.

“Wat gebeurt er? Uw ketting is gebroken” riepen de anderen onder aan de trap uit.

“Het is niet erg” verzekerde ik hen, “Geen nood.” Ik liep door de trap op, terwijl de oude man voor mij achteruit omhoog liep. Boven stopte ik en zei: “Vertelt u mij wat het probleem is. Misschien kan ik u helpen.”

“Dit is mijn huis,” antwoordde hij. “En die man daar beneden heeft me mijn huis afgepakt.”

“Heeft hij dat gedaan? Hoe kan dat?”

“Nou, het was eigenlijk zijn vader, niet hij. Zijn vader heeft mij bedrogen en nu wil ik het terughebben”

“Kunt u dit allemaal bewijzen?” vroeg ik.

“Dat kan ik. De papieren liggen in een pakketje op een plank in de kelder, precies waar de gemene, oude dief ze had verstopt. Ze zijn allemaal aanwezig. U hebt geen ander bewijs nodig.”

Ik ging met de eigenaar van het huis naar de kelder. Bovenaan één van de muren was een ruwe, grove plank. Daarop troffen we een pakketje dat dik onder steenkoolstof zat. We haalden het pakketje van de plank en verwijderden het roet. Toen droegen we het naar boven.

Daar knipten we het touw door. En zoals de oude, mopperende man had voorspeld, zat er een warboel aan papieren in het pakketje.

Nader onderzoek wees uit dat de oude man zijn huis, zijn eigendom, afhandig was gemaakt. En op dat moment deed de huidige eigenaar iets fantastisch. Zonder enige ophef overhandigde hij de eigendomspapieren aan de nog levende familieleden van de oude man. Deze altruïstische daad maakte een einde aan de overheersing van een heetgebakerde insluiper uit de geestenwereld, wiens aanwezigheid op de trap een dreiging was voor iedereen in het huis.

1938

HOOFDSTUK ZES

Moord En Zelfmoord

Toen ik een telefoontje kreeg van Douglas Sladen, een oude vriend wiens boeken ik graag lees, hoorde ik aan de klank van zijn stem dat hij aarzelde om terzake te komen. Na wat gekuch en geschraap zei hij: “Estelle, ik heb net met een uitgever gesproken en hij vraagt zich af of je iets kunt doen om hem te helpen dit kind te vinden.”

Ik wist ogenblikkelijk wie hij bedoelde met ‘dit kind.’ In 1937 was de verdwijning van de tien jaar oude Mona Tinsley enkele dagen lang voorpaginanieuws. Het kind was uit haar huis in Newark verdwenen en het was de politie niet gelukt om één spoor van haar te vinden in het hele land.

“Het spijt me Douglas,” zei ik, “Je kent mijn standpunt. Ik wil alles doen om te helpen maar ik kan niet geassocieerd worden met iets dat als één of andere truc zou kunnen worden veroordeeld, op het moment dat andere kranten hier lucht van krijgen.”

“Ik was al bang dat je dat zou zeggen en je hebt volkomen gelijk. Maar er zit naast de sensatie een andere kant aan het verhaal. Denk eens aan de ouders van het kind, hoe zij zich moeten voelen terwijl ze zitten te wachten, niet wetend of het kind dood of levend is. Jij zou hen kunnen helpen Estelle, alleen al door een einde te maken aan de afschuwelijke onzekerheid.”

Douglas wist altijd heel goed hoe hij mijn gevoelens moest bespelen en ook nu schroomde hij hier niet voor. Tegen zulke argumenten kon ik niet op, en dat wist hij.

“Goed,” zei ik uiteindelijk. “Ik doe wat ik kan, maar ik wil niet dat er voorpaginanieuws van wordt gemaakt.”

“Je kunt me vertrouwen,” zei hij en hing op.

Ik heb veel aanlokkelijke aanbiedingen gekregen om mijn helderziendheid voor materiële doeleinden te gebruiken maar wees ze steevast af. Op deze aanbiedingen

ingaan zou betekenen dat ik open zou staan voor sensatie en dan zou ik alles waar Spiritualisme voor staat, verlagen.

Maar dit was een ander geval. Bij Mona Tinsley waren haar ouders en de geestelijke kwelling waar ze doorheen gingen voor mij een overweging. Als ik hen kon helpen bij hun beproeving, dan voelde het goed om dat te doen, zelfs als ik mijn eigen principes hiervoor zou moeten opgeven.

Ik schreef naar de hoofdagent in Newark-on-Trent dat ik geloofde dat ik de ouders van het vermiste meisje wat steun kon bieden als hij mij wat kledingstukken van het meisje zou kunnen toesturen die haar toebehoorden. Ik ontving een antwoord waarin Mr. Barnes, de hoofdagent, schreef: "Dit wordt u op verzoek van de ouders van Mona Tinsley toegestuurd. Ik zou het op prijs stellen als u deze handeling van mij als niet-officieel wilt beschouwen." Aangezien dit overeenkwam met mijn gevoel om niet in de publiciteit te komen, waren wij beiden tevreden.

In het pakje dat ik daags daarna ontving zat een roze zijden jurk die van Mona was. Op het moment dat ik het uit de verpakking haalde en het zachte materiaal in mijn handen hield wist ik dat Mona dood was. Op dat moment stond mijn oude hond, die tot dan toe op het kleed had liggen slapen, op en rende als een gek door de kamer. Het is niet ongebruikelijk dat huisdieren op bovennatuurlijke verschijnselen reageren maar ik had dat met mijn eigen hond nog niet meegemaakt. Puck is normaalgesproken de liefste en rustigste hond van alle honden, en gedroeg zich nu alsof hij was bezeten en moest uiteindelijk in een andere kamer worden gezet om rustig te worden.

Toen sprak Mona met de hulp van Red Cloud met mij en ze zei dat ze naar een klein huisje was gebracht waar ze was gewurfd. Ze gaf me een beeld van het huisje, een sloot vol water aan de ene kant, een veld aan de achterkant, een kerk dichtbij en een herberg in de achtergrond. In mijn visioen werd ik naar een kerkhof geleid, een brug over,

over velden, tot aan een rivier. Daar stopte ik. Ik kon niet verder.

Het beeld dat mij werd getoond was zo duidelijk dat mijn secretaresse de politie in Newark belde om de details met hen te checken. Het was duidelijk dat mijn beschrijving precies klopte met de locatie waar het kind was verdwenen want voordat ze ophingen vroegen ze me naar die plek te komen. Als ik naar Newark zou komen zouden ze me met een auto bij het station laten ophalen. Ondanks mijn eerdere twijfels was ik nu oprecht geïnteresseerd en bereid om te gaan.

Op het station van Newark wachtte er een auto op me en zonder verdere voorbereiding gingen we op weg. Ik herkende het kleine huisje onmiddellijk van mijn visioen, ik had het met fysieke ogen nooit eerder gezien. Twee politieagenten begeleidden me het paadje op naar de voordeur. Voordat we daar aankwamen draaide ik me om zonder te weten waarom ik dat deed, en liep naar de zijkant van het huisje waar een andere deur was. Die zat niet op slot en ik ging naar binnen.

Binnen was het helemaal leeg - er stond niets, geen enkel meubelstuk. Ik werd alleen gelaten om rond te lopen zoals ik het wilde en ik klom de trap op naar twee kamers die boven waren. In de eerste kamer kreeg ik geen beelden maar in de tweede kamer die aan de achterkant van het huis lag, bij de watertank, voelde ik de aanwezigheid van Mona. Ik liep weer naar beneden en liep door de twee kamers op de begane grond. In de voorkamer had Mona een tijdje gezeten - hiervan was ik zeker want dat vertelde ze mij (helderhorend).

Toen ik me weer bij de politieagenten voegde die buiten stonden vroegen ze me naar mijn bevindingen. Ik zei hun dat het meisje in de achterkamer op de eerste etage was geweest en dat het een slaapkamer was geweest waar toen wat meubilair was aangetroffen. De voorste slaapkamer was leeg aangetroffen. Ze knikten toen ik het over de watertank

had en ze zeiden dat ze daar een zakdoek hadden gevonden. Dit werd later in het proces als bewijsstuk naar voren gebracht. Op de begane grond zei ik, had ze de meeste tijd doorgebracht in de voorkamer. Dit had Mona me zelf verteld, en ze had er aan toegevoegd dat ze zichzelf had bezig gehouden met het overschrijven van iets uit een boek. Dit is later ook bevestigd in het proces.

Ik zei: “Voordat ik hier kwam wist ik dat het meisje dood was. Ik kan u nu vertellen dat ze in de achterste slaapkamer is vermoord.”

“De dood van het kind moet nog bevestigd worden, we hebben nog geen lichaam gevonden.” was het antwoord. “Maar er vanuit gaand dat u gelijk heeft, kunt u ons misschien vertellen hoe de moord heeft plaatsgevonden?”

“De dood is door wurging veroorzaakt. De moordenaar heeft daarna haar lichaam in een zak gestopt en het huis door de zijdeur verlaten.”

“Waarom niet de voordeur?”

“Dat weet ik niet. Het enige dat ik weet is dat hij de zijdeur heeft gebruikt.”

“Eigenlijk gaat de voordeur helemaal niet open.” bevestigde een van de politieagenten. “Nodder schroefde hem op slot zodat hij permanent gesloten was.”

“Is dit Nodder’s huis?” vroeg ik.

“Ja.”

“Dat dacht ik al.” Frederick Nodder was veelvuldig in het nieuws geweest. Het was voor de lezers van kranten duidelijk dat de politie zeer geïnteresseerd was in de wandelgangen van Nodder op het moment van de misdaad en vlak daarvoor, maar interesse en verdenking zijn niet voldoende om een wettelijke aanklacht te doen. De politie had bewijs nodig en ze waren niet in staat geweest dat te vinden. Ze hadden Mona Tinsley ook niet kunnen vinden, dood noch levend.

“Er van uit gaande dat het kind is gedood, waar zou u dan zeggen dat de moordenaar het lichaam heeft verborgen?”

“Niet ver hier vandaan” zei ik, “ik kan niet precies uitleggen waar, maar als u met mij wilt meelopen, zal ik mijn best doen om te helpen.”

We liepen gezamenlijk langs het kerkje, waarbij ik zag dat sommige graven waren opengemaakt - ongetwijfeld door de politie die het zekere voor het onzekere wilde nemen. We staken de brug over en kwamen bij velden, precies zoals ik had gezien in mijn visioen.

“Achter deze velden loopt een rivier,” zei ik. Dat klopte. “De rivier heeft het geheim waar het meisje is. Als u al gedregd heeft, moet u het nog een keer doen.”

Ik kon ze verder niks meer vertellen en kort daarop brachten ze me terug naar het station. Enkele dagen na dit bezoek aan Newark, arresteerde de politie Nodder op grond van de kidnapping van Mona Tinsley. Hij werd schuldig bevonden en kreeg zeven jaar celstraf. Maar de zoektocht naar het lichaam van het meisje stopte niet. Vele weken later werd het gevonden, nog steeds in de zak, achter de velden in de Idle rivier. Het had vastgezet in een afvoerkanaal en dat verklaarde dat eerdere zoektochten niets hadden opgeleverd.

Nodder werd uit gevangenis gehaald en kreeg opnieuw een proces, hij werd aangeklaagd voor moord. Hij werd veroordeeld en prompt ter dood gebracht.

Ik heb het nooit zo fijn gevonden om me met moordzaken bezig te houden want het is voor een medium een kwellende ervaring om de laatste momenten van het slachtoffer op aarde te herbelevan. Het is een aantal keren voorgekomen dat ik onwetend een onderzoek waar het om moord ging aannam, maar het duurde slechts enkele seconden van communicatie met de geestenwereld voor ik doorhad dat de overledene met geweld om het leven was gekomen. Eén een dergelijk geval was toen de *Sunday*

Pictorial vroeg of ik twee diepbedroefde moeders wilde helpen, zonder hun namen of de reden van hun verdriet te noemen. Er was maar één antwoord mogelijk op dit verzoek en al heel snel kwam de krantenman langs, met aan zijn zijde de twee dames. De journalist, John Ridley, schreef van de séance die middag nog een verslag en het werd in een artikel van de krant gepubliceerd. Ik ben de uitgever van de *Sunday Pictorial* erkentelijk om dit artikel letterlijk te mogen weergeven.

Mr. Ridley schreef:

“Ik moet hier en nu toegeven dat ik compleet verbijsterd en onthutst ben. De foto van het meisje dat u op deze pagina ziet staan is die van Sheila Wilson. Misschien herinnert u zich haar nog, 11 jaar oud, en ze werd drie maanden geleden beestachtig vermoord in een huis in Londen.

Ik kende Sheila niet. Tot drie dagen geleden had ik haar ouders nooit ontmoet. Maar het kwam toevallig zo dat Mrs. Wilson in de *Sunday Pictorial* las dat ik een onderzoek deed naar beweringen en stellingen van Spiritualisten die zeiden in staat te zijn te communiceren met kinderen in de geestenwereld.

Dus, Mrs. Wilson schreef mij deze brief:

“Dear Sir, ik heb zojuist met belangstelling uw artikel gelezen in de *Sunday Pictorial*. Als het mogelijk is dat men met zijn overleden dierbare kan spreken wilt u mij dan alstublieft zeggen tot wie ik me kan wenden, want mijn lieve kleine Sheila is drie maanden geleden vermoord. Ik kan niet geloven dat het mogelijk is om met haar te praten.

Inmiddels verblijf ik, hoogachtend, Edith Wilson.”

Ik schreef al dat ik drie diepbedroefde moeders mee zou nemen naar séances, zonder hun namen of wat dan ook van te voren aan het medium te melden. Nadat ik de brief van Mrs. Wilson ontvangen had besloot ik haar mee te nemen naar Estelle Roberts.

Ik koos Mrs. Roberts voor deze ultieme test omdat zij in spirituele kringen bekend staat als het beste medium.

Laat me hier aan toevoegen dat ik Mrs. Roberts, tot drie dagen geleden nog nooit had ontmoet. Maar ik wil hier en nu zeggen dat ik bereid ben te zweren voor welk gerechtshof dan ook, dat mijn navolgende verslag van de séance die plaatsvond met de moeder van de kleine vermoorde Sheila Wilson, waar is.

We zaten in een cirkel in helder daglicht in een kamer. Niet direct een kamer waarvan je denkt dat er bovennatuurlijke dingen gaan gebeuren. Naast mij zat de moeder van Sheila, 1 meter van mij vandaan zat Mrs. Roberts. Naast ons zat de andere diepbedroefde moeder, Mrs. Pugh van Borad Lane, Birmingham, die op precies dezelfde manier met mij contact had gezocht.

Vrijwel direct wreef Mrs. Roberts over haar keel. Er was geen sprake van ‘trance.’ Ze leek geheel normaal. Toen begon ze te praten - tegen de moeder van Sheila.

“Uw dochtertje,” zei ze, “is met een grote schok naar de geestenwereld gegaan. Ik krijg om mijn keel een beklemmend gevoel - een soort stikken. Uw dochter is gewurgd.”

Herinnert u zich de Sheila Wilson zaak? Ze was inderdaad gewurgd door een man die voor deze daad geëxecuteerd is.

“Deze geest,” ging Mrs. Roberts verder, “is heel kort geleden overgegaan. Ze is nog minder dan zes maanden dood. Het is voor haar nog moeilijk om te communiceren..... ze heeft zichzelf nog niet kunnen aanpassen aan de nieuwe omstandigheden.

Na haar dood bent u uw dochter gaan bezoeken - maar u heeft haar alleen achter glas gezien.”

Mrs. Wilson knikte - dit was allemaal waar.

Het leek of Mrs. Roberts de hele tijd mensen zag en met ze sprak; mensen die niet zicht- of hoorbaar voor mij of de anderen in de kamer. Toen sprak het medium weer:

“Uw dochter vraagt wat u met haar kleine gekleurde schoenen heeft gedaan. U hebt ze uit de kast die beneden staat, gehaald”

Mrs. Wilson was gefascineerd en bevestigde dit. Ze zei dat ze ze eruit had gehaald, de rode dansschoentjes van haar dochter, en dat ze ze had weggegeven.

“Uw dochter geeft u heel veel liefs,” ging Mrs. Roberts door, “en ook aan Baby, Rosie, Jim, Peter, John, May, Nelly, Margery, Vi, Ruby, Doreen en aan de Drie.”

Deze namen werden stuk voor stuk herkend door Mrs. Wilson, het waren familieleden en vrienden van Sheila. “Geef Peter een kusje van me,” zei Mrs. Roberts verder. Peter is het broertje van Sheila.

Er was een kleine pauze, toen ging het medium verder:

“Luister! Het kind zegt dat u een beeld van haar in uw hoofd heeft dat ze heel erg veel heeft geleden. Maar dat is niet zo. Ze heeft niet geleden. Ze was bewusteloos toen het gebeurde...”

Mrs. Wilson zat met grote ogen van verbazing te kijken. Haar hoofd leek een wervelwind terwijl ze probeerde de onmetelijkheid van de onthulling te bevatten.

Mrs. Roberts draaide zich naar Mrs. Pugh. Na een tijdje zei ze: “Uw kleine zoontje is een lief kindje, met bruin krullend haar. Hij staat nu naast u.”

Mrs. Pugh gaf Mrs. Roberts een speeltje dat van het jongetje was geweest. Maar het medium was niet tevreden. Ze vroeg: “Hij zegt dat hij het andere speeltje wil, dat u ook heeft meegenomen en dat nog in uw tas zit.”

Mrs. Pugh opende haar handtas en haalde er een heel klein houten popje uit. Niemand behalve zijzelf, kon weten dat dat er in zat. Mrs. Roberts vertelde Mrs. Pugh dat er voor haar zoontje werd gezorgd door een grote oude dame die Emily heette. Ze beschreef de dame gedetailleerd. Maar de beschrijving zei Mrs. Pugh helemaal niks. Niets – totdat Mrs. Roberts zei dat deze dame de moeder van Mary was, de grootmoeder van het jongetje.

Toen bedacht ze zich dat het medium weer achter iets was gekomen waar ze zelf nauwelijks bewust van was. Want ze herinnerde zich dat ‘Emily’ inderdaad de naam was van de overgrootmoeder van het kleine jongetje.

Mrs. Roberts ging op dezelfde converserende toon door terwijl Mrs. Pugh als aan de grond genageld zat door deze openbaring.

“Gisteren bent u naar het graf van uw zoon geweest en u heeft daar bloemen neergezet. Hij bedankt u daarvoor. Er zijn ook wat chrysanthen gestuurd, maar die staan niet op zijn graf.

Mrs. Pugh beaamde dat ze de vorige dag bij het graf was geweest en wat bloemen had meegenomen maar dat ze de chrysanthen, die door haar zus waren gestuurd, thuis had gelaten.

De séance was voorbij. Een tijdlang waren de twee moeders te overweldigd om te praten. Maar langzamerhand begon hun hoofd te wennen aan deze verbazingwekkende ervaring en toen we afscheid namen van elkaar, waren ze gelukkig. Ik zeg dit met opzet - ze waren gelukkiger dan ooit sinds ze gescheiden waren van hun lieve kleintjes.

Dit was niet mijn enige experiment tijdens mijn onderzoeken van de afgelopen week hoewel de andere een beetje verbleken, vergeleken met de bijna ongelooflijke séance met Mrs. Roberts.

Ik had een séance met een ander medium, Mrs. Lilian Bailey. Ik ging met een andere diepbedroefde moeder naar haar toe, Mrs. Ethel Wright.

Mrs. Wright verloor haar vijfjarige dochter negen maanden geleden - het medium vertelde haar dat haar dochter tien maanden geleden was overleden.

Mrs. Bailey gaf een heldere omschrijving van het kind en voegde er aan toe: “Ze wil graag dat u liefs van haar aan haar pappie geeft en zeg hem dat zij nog steeds zijn ‘kleine lieverdje’ is.” Het klopte dat haar vader dit vaak tegen haar zei.

Ik begon aan dit onderzoek als een complete scepticus. Tot vorige week had ik niets ontdekt dat mijn gedachten kon veranderen. Na de experimenten en testen van vorige week ben ik niet langer sceptisch. Ik ben geheel verward, simpelweg omdat ik niet zou kunnen uitleggen hoe dit gebeurde, noch mezelf of aan de moeders.

De vraag is echter of ouders met zo veel verdriet over de dood van hun allerliefste kinderen troost en steun kunnen vinden in spirituele experimenten.

Voordat Mrs. Wilson, Mrs. Pugh en Mrs. Wright naar de séances kwamen, waren het drie diepbedroefde moeders, die in de schaduw van hun verdriet leefden.

Maar na de séances veranderde als bij tovenarij, hun gelaatsuitdrukking totaal. Weg waren de uitputting en de spanning. Ze praatten opgewekt met elkaar en wisselden anekdotes uit over hun kinderen – hun gemoed was rustig.

Niet alle spiritualisten hebben de krachten van Mrs. Estelle Roberts en Mrs. Bailey. Er zijn ongetwijfeld ook afpersers en charlatans die het om het geld gaat en die slechts een manipulerend trucje uitoefenen.

Maar als u deze waarschuwing onthoudt dan zal ik u er niet van weerhouden om uw troost in het Spiritualisme te zoeken.

En ik zeg u, ook al zijn de bewijzen in deze drie zaken niet hard, door wat er vorige week in mijn bijzijn gebeurde met de moeder van het vermoorde kind, is het voor mij onmogelijk om mijn scepsis vol te houden. Want het is iets dat ik nooit zal vergeten.”

Zelfmoord is net zo'n aanval op de spirituele wetten als op de wetten door de mensheid gemaakt. En er zijn – zowel bij de ene als bij de andere – gradaties in de overtreding. Beide wetten erkennen dat er geen 'foutsticker' geplakt zit op iemand die zodanig de kluts kwijt is dat hij niet bewust is van het vergrijp dat hij pleegt. In deze droevige gevallen past geen straf, alleen liefde en sympathie. Beide wetten keuren

zelfmoord af, waarbij de spirituele wet uiterst precies en rechtvaardig is, zoals Red Cloud op veel gelegenheden heeft duidelijk gemaakt.

Iedereen heeft vrijheid van handelen, zegt Red Cloud. Het is aan hem/haar om te kiezen, maar hij/zij moet wel de consequenties van de keuze aanvaarden. Hij zou zijn aardse lichaam kunnen kapotmaken, maar omdat hem/haar het eeuwige leven was gegeven is de ziel onvernietigbaar. In het overgaan naar het volgende niveau van leven lijdt de ziel niet onder de verandering want alleen het aardse, imperfecte lichaam is er niet meer. Het individu blijft voortbestaan, en uit zichzelf door middel van zijn/haar geestelijke of energetische lichaam, die een replica is van het aardse lichaam maar zonder de onvolkomenheden. Hij die blind was, kan nu zien; hij die verminkt was, is nu heel. Persoonlijkheid en karakter blijven onveranderd want de ziel begint na het doodgaan op hetzelfde evolutieniveau wat het voor het doodgaan had bereikt. Het probleem waaraan de zelfmoordenaar hoopte te ontsnappen blijft voor hem/haar bestaan, evenals de realisatie dat de zelfmoord niets oplost.

Door zelfmoord te plegen creëert men een te vroege geboorte in de geestenwereld. Hij kan dan niet meteen op het bewustzijnsniveau komen waar zijn evolutie recht op zou hebben gehad als hij de toegekende tijdsspanne op aarde had voltooid. In plaats daarvan is hij geschorst en blijft tussen het aardse en het astrale niveau, het eerste stadium na aarde hangen. In deze fase is hij tijdelijk onthouden van het gezelschap van zijn dierbaren in de geestenwereld, niet in staat de hindernis te nemen die door zijn vroeggeboorte is ontstaan. Alleen wanneer hij progressie maakt tot de gewenste graad in zijn ontwikkeling, kan hij zich voegen bij diegenen die hij op aarde kende en waarvan hij hield.

Wat zijn de inspanningen van diegenen die zelfmoord plegen om sneller bij hun dierbaren in de geestenwereld te

komen dan nutteloos! Hoe nutteloos om via deze weg een einde aan de pijn op aarde te maken! Alleen als het aardse leven tot het einde is volbracht, kan de geest een vooruitgang maken in de ontwikkeling.

Enkele jaren geleden publiceerde *The People* een serie artikelen over Spiritualisme. Ze waren geschreven door Maurice Barbanell en leverden zoveel interesse en briefwisselingen op dat de uitgever lezers uitnodigde die heel veel verdriet hadden en nog nooit een séance hadden bijgewoond, om hun verhalen naar hem op te sturen. De uitgever beloofde dat hij een aantal brieven zou selecteren en die schrijvers zouden onder streng toezicht séances krijgen. Maurice Barbanell deed niet mee met het selecteren van lezers die het meest in psychische nood waren en ik - uiteraard - ook niet.

Het verhaal dat in één brief stond, was diep ontroerend. De man die Proctor heette, werd door een journalist van *The People* naar mijn huis gebracht. Zijn naam en alle verdere gegevens werden opzettelijk niet aan mij verteld. De inleiding van ons gesprek had niet meer om het lijf dan een opmerking over het weer. Op het moment dat de séance begon werd ik me bewust van een vrouw van ongeveer vijfendertig jaar oud die heel duidelijk pas was overleden. Ze was erg radeloos en ik wist dat haar dood tragisch was geweest. Ze stortte zich bijna op mij in haar nood om met mijn bezoeker te spreken die, zoals ze zei, haar echtgenoot was. Ze zei: "Liefste, ik wilde je niet verlaten. Ik kan me het einde niet meer herinneren, het ging zo snel. Neem jezelf niets kwalijk liefste, het was niet jouw schuld. Ik stikte en toen sliep en sliep en sliep ik maar. De baby's zijn nog steeds bij mij. We zullen alledrie altijd heel dicht bij je zijn en op je wachten. Ik wilde dit zó graag aan je vertellen, dat dood niet bestaat wilde ik je zo graag vertellen, maar het is me nooit gelukt om je te bereiken. Nu ik het heb gedaan, ben ik zo gelukkig, zo gelukkig."

Van de echtgenoot heb ik later de details gehoord over wat er precies was gebeurd. Ongeveer acht maanden daarvoor was hij thuisgekomen en had hij zijn vrouw dood op de grond aangetroffen. Ze had een overdosis slaaptabletten genomen. Ze had eerst geprobeerd om zich te vergassen maar het gas raakte op en daarom had ze haar toevlucht tot pillen gezocht. (Het 'stikgevoel' waarover ze in haar boodschap praat, moet met het gas te maken hebben gehad) Naast haar lagen de lichamen van hun twee kinderen, de ene vier jaar, de ander vijf maanden oud. De arme vrouw was na de geboorte van de baby zeer labiel geworden en hoewel het leek alsof ze aan de beterende hand was had ze plotseling een terugval gekregen. Door de manier waarop ze zich in haar vurig verlangen om haar echtgenoot te vertellen dat ze nog steeds leefde op mij had gestort, kon er geen twijfel bestaan dat het geven van deze boodschap voor haar net zo belangrijk was als het ontvangen voor hem. Mijn bezoeker was zeer onder de indruk van de gebeurtenissen tijdens de séance en niet minder van de onbewuste handgebaren die ik maakte dan van de boodschap die hem gaf. Hij merkte tegen de journalist op dat terwijl ik met zijn vrouw in gesprek was, ik mijn handen vlak voor mijn gezicht in elkaar vouwde. Ik was me niet bewust dat ik dit deed en ik kon het me later ook niet herinneren. Hoe dan ook, de gelijkenis was aan hem niet ontgaan. Hij legde uit dat de bewegingen van mijn handen een exacte kopie waren van een karakteristiek gebaar van zijn vrouw. Hij had haar vele keren dat nerveuze gebaar zien maken, speciaal op de ochtenden dat hij naar zijn werk moest.

In *The People* werd een verslag geschreven van het bezoek van Mr. Proctor aan mij. Het was uitvoeriger en gedetailleerder dan wat ik zojuist heb opgeschreven. Aan het eind van het artikel schreef Alan Bestic, de journalist:

”Er is natuurlijk een andere interpretatie mogelijk van wat er is gebeurd. Mrs. Roberts heeft een oplettende, gevoelige aard. Mr. Proctor kwam bij haar met een ontstellend groot probleem, dat zijn gedachten beheerste. Misschien dat die gevoelige geest die gedachten oppikte zoals een verfijnde radioantenne flauwe, aanhoudende signalen oppikt. Het kan telepathie zijn geweest. Maar die theorie gaat niet op voor een andere test die Mrs. Roberts in mijn aanwezigheid die dag heeft gedaan. Het ging nu om twee personen, Mrs. P. en haar dochter die om privé-redenen anoniem wensen te blijven. Geen van hen had Mrs. Roberts eerder ontmoet. Ze wist niets van hun af. Mrs. P. wilde informatie over haar zoon Will, die als overleden was opgegeven na een luchtaanval boven Duitsland, vijftien jaar geleden.

Zowel mevrouw als haar dochter was door verscheidene mediums verteld dat Will nog leefde en in Frankrijk met geheugenverlies rondliep. Mrs. Roberts vertelde hun dat ze contact had met een man, de echtgenoot van Mrs. P. Ze beschreef nauwgezet hoe hij aan kanker was overleden en hoe hij een paar dagen voor zijn dood in de war was geraakt.

Maar over Will kon ze niet meer vertellen dan andere mediums. Ze zei dat zijn vader over hem waakte en op hem lette, want de zoon leefde nog op aarde. Maar zei ze, omdat Will aan geheugenverlies leed was het moeilijk voor de vader om zijn geest te beïnvloeden. Ze voelde dat hij naar Duitsland was gegaan, misschien zelfs naar de Russische grens. Ze kon zijn exacte locatie niet benoemen.

Uiteraard waren Mrs. P. en haar dochter teleurgesteld. Maar het experiment was niet teleurstellend noch had het gefaald.

Mrs. Roberts gaf hun informatie die ze onmogelijk konden weten toen ze haar kwamen opzoeken.

Ze zei: “Hij heeft van de opwinding. Hij praat over een vrouw die Lizzie heet. Wie is Lizzie?” Geen van tweeën

wist dat te vertellen. “Dat kunt u wel,” zei Mrs. Roberts, “ze heeft een connectie met de vader van uw man.”

“Dat is waar ook,” beaamde Mrs. P. “Mijn echtgenoot had een tante die Lizzie heette – de zuster van zijn vader. Ik heb haar nooit ontmoet.” Mrs. Roberts ging door: “Hij praat over Jim. Nee.... Jenny. Wie is Jenny?”

Zowel Mrs. P. als haar dochter keek uitdrukkingloos. “Ze heette Jane,” zei het medium, “Ze zijn nu samen. Iedereen noemde haar Polly.”

Moeder en dochter barstten in lachen uit. “Tante Polly!” riepen ze samen uit.

Ik ben ervan overtuigd dat Mrs. P. en haar dochter in geen jaren aan deze mensen hadden gedacht. En sommige kenden ze nauwelijks.”

Er zijn veel gevallen geweest waar mijn mediamieke krachten tragedies hebben voorkomen. Ik herinner me er één van een heel jong vrouwtje dat haar man had verloren en ontroostbaar was. Haar vader en moeder brachten haar bij me en zeiden uit zichzelf niets anders dan dat het meisje mijn hulp nodig had. Het meisje en ik gingen samen naar mijn kleine séance kamer. Haar echtgenoot communiceerde al vrij snel en gaf onweerlegbaar bewijs dat hij over het graf heen doorleefde. Hij refereerde aan kleine gebeurtenissen, huishoudelijke dingen die recent hadden plaatsgevonden, om zo te laten zien dat hij steeds bij haar is. De eenzaamheid van het diepe verdriet waaronder ze leed was nu voorbij. In haar blijdschap over deze hereniging rende ze snel naar de auto die buiten stond zonder zich te bekommeren om haar ouders die in een andere kamer zaten te wachten. Ik begreep wat ze deed en ik ging naar haar ouders om hun over haar nieuwgevonden geluk te vertellen.

Toen ik de kamer binnenkwam sprong de moeder overeind in haar gretigheid om te horen hoe de séance was verlopen. Ik verzekerde haar dat de echtgenoot van het

meisje was teruggekomen en had bewezen dat hij nog leefde. Er kwamen tranen in de ogen van de moeder en ze greep mijn handen vast en zei: “Mrs. Roberts u hebt haar leven gered. Als hij niet was gekomen weet ik niet wat ik nog had kunnen doen. Mijn arme kind heeft behoorlijk vastbesloten gesproken over zichzelf van het leven beroven.”

Op dat moment drong de grootte van de verantwoordelijkheid van mijn werk echt tot me door. Ik bad in stilte dat ik nooit, niet goed bevonden zou worden.

Een dramatischer geval van het voorkomen van een tragedie vond plaats in Queen’s Hall in London. Ik had een demonstratie van helderziendheid gegeven toen, terwijl ik deed wat Red Cloud me zei, mijn aandacht werd getrokken naar een plek ergens achter op het balkon. Daar richtte ik me tot een man en wenkte hem vragend of hij bij mij wilde komen voordat hij Queen’s Hall zou verlaten. Toen de demonstratie voorbij was kwam een zaalwacht mij zeggen dat de man vroeg om mij te mogen spreken.

“Wilt u hem hier brengen, “ vroeg ik en ik draaide me om naar Mr. Hannen Swaffer, waar ik mee aan het praten was, om tegen hem te zeggen dat ik het fijn zou vinden als hij getuige zou zijn van wat ik van plan was te gaan doen.

De man, armoedig gekleed, terneergeslagen, kwam 1 minuut later binnen en had duidelijk betere tijden gekend. Hij zei beleefd: “U wilde me spreken Mrs. Roberts?”

“Ja,” zei ik, “u hebt een flesje met vergif in uw zak en ik denk niet dat dat daar moet zijn. Wilt u het aan mij geven?” Hij ging onmiddellijk tegen mij tekeer. “Gif” zei hij, “Ik heb geen vergif.”

“Ja, dat hebt u wel. En niet met een goede reden.” Ik hield mijn hand voor hem op. Hij keek me enkele seconden strak aan en haalde toen zijn schouders op. “Als u dan toch alles weet, neemt u dan ook het scheermesje maar.” Hij gaf een klein flesje blauwzuur en een roestig scheermesje.

“Wilt u ons zeggen wat er allemaal aan de hand is?” vroeg ik. En weer haalde hij zijn schouders op, alsof het niet uitmaakte of hij ons het verhaal zou vertellen of niet.

“Het bekende verhaal,” zei hij uiteindelijk. “Werkeloos, platzak, mislukt! Het was niet zo erg toen het vrouwtje nog leefde; als je met zijn tweeën bent, lijkt het of je er beter tegen kan. Maar ze stierf een paar maanden geleden en op de een of andere manier is mijn hele gevoel toen verdwenen. Ik heb de afgelopen weken geprobeerd om moed te verzamelen om door te gaan. Maar als het er op aankomt, is het allemaal niet zo simpel. Ik dacht eerst van ‘ ik gebruik mijn oude scheermes.’ Toen zag ik op een dag dit flesje met gif, handig en helemaal goed, dus ik liet het in mijn zak glijden. Het leek me schoner dan een mesje, zoiets.” Hij stopte even, dacht na over de concurrentie tussen zuur en staal. Toen vervolgde hij: “Nou, toen ik vannmiddag op een bankje in het park zat, besloot ik om het gif te gebruiken. Ik zat daar te bedenken waar en wanneer ik het zou doen toen er een krant over het gras kwam aanwaaien die zich om mijn benen vouwde: “U kunt met uw overleden dierbaren praten” stond daar.

“Dat was van Mr. Shaw Desmond,” vertelde ik hem.

“Misschien. Ik weet niet wie het had geschreven maar er stond in dat ik hiernaartoe moest komen. Het kostte niks, stond er, dus toen dacht ik, ik ga. Ik had niks te verliezen. Het zou warmer zijn dan in het park te wachten op het donker om het gif te kunnen drinken zonder dat de een of andere bemoeial zou kunnen zien wat ik aan het doen was.

Ik bedacht ook dat als ik met mijn vrouw zou kunnen praten, ik zou kunnen uitvissen of ze daar beter af is dan ik hier. Dus nu weet u het. Daarom ben ik hier en wat ik vertelde is God’s hele waarheid.”

Daar twijfelde niemand van ons aan. Swaffer nam een hoed en ging er mee collecteren. Later nam hij de man onder zijn hoede en bleef - met de zo kenmerkende

vriendelijkheid - hem helpen totdat deze uiteindelijk een vaste baan had en weer stevig in zijn schoenen stond.

Heel vaak heb ik zitten nadenken over welke krachten er die gedenkwaardige avond werden gebundeld, om deze man naar Queen's Hall te leiden. Misschien was het eenvoudigweg zijn vrouw die trouw over hem waakt, zoals ze altijd in het verleden had gedaan.

Red Cloud Spreekt

HOOFDSTUK ZEVEN

Helderziendheid Privé En In Het Openbaar

Tijdens mijn lange carrière als medium heb ik helderziendheid in de meest belangrijke, openbare zalen in Engeland laten zien. De grootste bijeenkomsten waren die in Royal Albert Hall waar in de meeste gevallen als ik daar was, alle zeventuizend stoelen bezet waren. Maar vaker trad ik op in Queen's Hall waar ik zo enorm veel demonstraties heb gegeven, evenals in Seymour, Caxton, Kingsway en Æolian Halls.

Ik vroeg geen geld voor de dienstverlening die ik aanbod maar meestal waren de vergoedingen die ik kreeg zeer ruimhartig. Ik wilde alleen mijn talenten beschikbaar stellen aan zo veel mogelijk mensen en hoefde er geen persoonlijk gewin aan te hebben. De enige uitzondering op deze regel was als ik in Schotland, Ierland of op het vaste land van Europa demonstraties gaf. Mijn povere inkomsten konden deze reizen niet betalen en op die momenten was ik erg blij om geld voor mijn onkosten te ontvangen.

Deze openbare demonstraties hadden steeds hetzelfde patroon. Ik zorgde er altijd voor om ruim op tijd op de plaats van handeling te zijn en liep dan direct door naar de antichambre (de wachtkamer). Daar communiceerde ik in stilte met de mensen uit de geestenwereld. "Ik ben hier gekomen om een brug te zijn tussen jullie en jullie dierbaren in het publiek," zei ik dan. "Help mij om jullie beiden te helpen." Niet dat ze me ooit hebben teleurgesteld of dat zouden gaan doen - dat wist ik zeker. Mijn onzekerheid zat in mijn eigen tekortkomingen. Ik kan me voorstellen dat weinig mensen gewend raken aan het op een podium staan en hun zenuwen die onherroepelijk altijd voor aanvang aanwezig zijn, overwinnen. Ik raak altijd zeer gespannen en mijn angst gaat op deze momenten niet over

het mislukken van de kant van de geestenwereld maar over het mislukken bij mij zelf. Er rust altijd een zware last met veel verantwoordelijkheid op mijn schouders totdat ik op sta om te gaan praten. Dan verdwijnt het als door tovenarij en komt er een golf van zelfvertrouwen en kracht.

Op het afgesproken moment wordt het stil in de zaal en dan verlaat ik de antichambre en neem mijn plaats in op het podium. Soms beginnen we met het zingen van een hymne en daarna een gebed, soms alleen een gebed. Dit wordt dan gevolgd door het introductiepraatje van de voorzitter van die avond. Meestal was hij bekend op een of ander gebied en had hij een aantal bekende mensen naast zich zitten. Wanneer hij ging zitten was dat voor mij het teken om op te staan. Ik liep naar voren op het podium en dan sprak ik door een microfoon de volgende Bijbelse woorden: "Ik hoorde een stem vanuit de hemel....." Ik maakte er een gewoonte van om zo te beginnen zodat het publiek zou weten dat ik in contact stond met de geestenwereld.

Een medium dat op een podium voor publiek gaat staan zit in een heel andere positie dan welke andere spreker op een podium dan ook. De spreker komt voorbereid naar de bijeenkomst; hij weet hoe lang hij gaat spreken en wat hij precies gaat zeggen. Het medium weet niets van dit al. Ze staat daar om boodschappen van anderen door te geven en gaat net zo lang door als die komen of totdat haar gids zegt dat ze moet stoppen. In mijn geval kan ik me geen demonstratie herinneren waar er niet méér boodschappen door te geven waren dan dat ik mogelijkerwijs kon doen. Wanneer ik naar de geestenwereld luisterde hoorde ik wel een dozijn stemmen opgewonden door elkaar heen praten om mijn aandacht te trekken: "Zeg mijn moeder dat ..., vertel mijn broer" Vaak moest ik hen met enige drang vragen om rustig te zijn, hen smeken om elkaar een kans te geven om beurtelings te praten. Ik herinner me dat ik dit een keer aan Red Cloud vertelde nadat er weer een

drukbezochte avond in Albert Hall was geweest. “Hoe komt het dat al deze dierbare overledenen op me afstormen zonder me één moment rust te gunnen?” Hij antwoordde: “Het was vanavond vol met aardse mensen, omdat ze jou vertrouwen en kennen. Komt het niet in je hoofd op dat je in mijn wereld net zo bekend en vertrouwenwekkend bent?”

Het ontvangen en overbrengen van boodschappen is altijd een opwekkende ervaring. Ik voel mezelf vol met energie heen en weer lopen op het podium terwijl ik naar mensen wijs in alle hoeken van de zaal, zelfs boven op het achterbalkon. Sommige boodschappen zijn kort en krachtig, andere lang, en sommige zo specifiek dat ze voor niemand behalve dan de ontvanger iets betekenen.

Meestal na drie kwartier, kwam Red Cloud naar me toe en zei vriendelijk: “Genoeg.” Hij wist altijd wanneer mijn vermogen op zijn top was, het beste resultaat leverde. Hij wilde nooit dat ik mezelf geweld zou aandoen en over mijn grenzen zou heengaan. Dan boog ik naar het publiek en ging terug naar mijn stoel. Aangezien deze handeling altijd en altijd weer een hoorbare zucht van teleurstelling bewerkstelligde, concludeerde ik opgewekt dat ik mijn vrienden in beide werelden niet had teleurgesteld.

Gedurende de 30er jaren (1930-1940, noot vert.) dat ik openbare demonstraties gaf in helderziendheid, zaten de zalen vol tot overvol. Het baarde mij zorgen dat zo veel geïnteresseerde mensen voor een dichte deur stonden. Een van mijn reguliere ontmoetingsplekken in die periode was Victoria Hall, Bloomsbury, en in feite bestond die uit twee zalen. Iemand stelde voor om het ‘uitverkocht’probleem te helpen oplossen door de twee zalen met elkaar te verbinden middels een microfoon. Dit bleek een uitstekende oplossing om helderziendheid voor heel veel mensen tegelijkertijd aan te tonen.

Voordat de eerste ‘duo’demonstratie van start ging vroeg ik me wel af of ik in staat zou zijn mijn helderziendheid ten

behoefte van een grote groep mensen die afgescheiden van mij was, door de muren van een zaal te gebruiken. Ik had me geen zorgen hoeven maken. Ik merkte dat ik net zo boodschappen kon doorgeven en mensen uit de geestenwereld beschrijven voor het publiek in de andere zaal, dan wanneer ik tussen hen in had gezeten. Een microfoon van daar naar hier en een tweede van hier naar daar, stelde de mensen in de andere zaal in staat om met mij te praten en te bevestigen wat ik had gezien en doorgegeven.

Het was op een van deze overvolle avonden dat Ishbel, Markiezin van Aberdeen en Temair overtuigend bewijs kreeg van het voortleven haar overleden echtgenoot. Als gevolg daarvan werd ze een enthousiast spiritualiste. Toen zij op vierentachtigjarige leeftijd bij the House of Red Cloud kwam, piekerde ze er niet over om naar Parijs terug te vliegen om maar niets te missen van mijn Direct Voice séances. Toen de Markies nog op aarde leefde was hij enorm geïnteresseerd in de lessen van Red Cloud en hij was heel rustig naar de andere wereld overgegaan terwijl hij één van de lezingen van Red Cloud aan het lezen was.

Op een andere dergelijke bijeenkomst ontving een man overduidelijk bewijs van het voortleven van zijn echtgenote, door de boodschappen die ik doorgaf. Hij gaf aan dat alles dat ik vertelde waar was, totdat ik het had over bloemen die in de lijk-kist waren gelegd.

Op dit moment zei de man: “Wat jammer dat u dat zei Mrs. Roberts. Er zijn geen bloemen in haar kist gelegd.”

“Ik zei dat niet, dat zei uw vrouw,” moest ik hem helpen herinneren.

Maar hij hield voet bij stuk en was er behoorlijk zeker van dat er geen bloemen in de kist waren gelegd. Hij benadrukte dat hij dat beter kon weten dan ik.

Hij belde me echter de volgende dag op. Toen hij de boodschap bij thuiskomst had verteld, zei zijn dochter hem iets wat hij niet had kunnen weten - dat zij enkele minuten

voordat de kist verzegeld zou worden een klein tuitje bloemen voor haar moeder in de kist had gedaan. Het was genereus dat de man mij zo snel belde om zijn vergissing te melden.

Het onderwerp spiritualiteit is een constante bron van belangstelling voor de pers.

Menig landelijke krant heeft onderzoek gepleegd en om mijn medewerking gevraagd. Ik ben altijd bereidwillig geweest om mee te werken en heb hen altijd rechtvaardig en kies gevonden in hun berichtgevingen. Ik kan me Mr. Hugh Cudlipp herinneren, die toen uitgever van de *Sunday Pictorial* was, die in de zaal ging zitten tijdens één van de openbare avonden waarvan zijn krant er een aantal had georganiseerd. Enkele uren daarvoor was hij diep, diepbedroefd geweest, omdat zijn vrouw tijdens een bevalling was overleden. Maar hij zat niettemin op zijn stoel en benadrukte dat er niets over deze tragedie zou worden gezegd waarbij hij mijn dankbaarheid en bewondering verwierf.

Korter geleden publiceerde die andere zondagskrant voor het grote publiek, *The People* een serie artikelen over het voortbestaan na het overlijden. Ze hadden hun bevindingen allereerst gebaseerd op een aantal van mijn zaken. Ik was er - niets menselijks is mij vreemd - trots op dat ze mij bij de vijf meest bekende vrouwen van het land plaatsten maar ik werd verlegen van de onverwachte reactie. Die volgende dagen ontving ik vijfduizend brieven van mensen over de hele wereld. Meest vreemden, hoewel het door hun bewoordingen vaak oude vrienden leken. Dusdanig sterk is de band, die iedereen die overtuigd is van communicatie met de geestenwereld, verenigt.

Mijn huwelijk met Arthur Roberts eindigde in een echtscheiding voor het hof in 1938. Mij werd op grond van mishandeling een besluit toegekend na een geslaagd verweer tegen zogenaamd overspel. De betreffende hoorzittingen veroorzaakten brede belangstelling bij de

pers. Naïef als ik was, had ik gehoopt dat onze zaak net zo ongemerkt de rechtbanken zou passeren als veel vergelijkbare gevallen, maar hierin werd ik diep teleurgesteld. Alles werd breed uitgemeten, met alle ongelukkige details erbij, en in sommige gevallen hielden de reportages niet op bij het alleen maar verslag doen van. Ik stond er bijvoorbeeld versteld om in een krant te lezen dat Red Cloud mij bij een volgende openbare bijeenkomst van blaam zou zuiveren. Voor zover ik wist was dit een roddel die nergens op gebaseerd was. Ik werd erg boos dat mensen zouden kunnen denken dat ik privé en werk op deze manier door elkaar zou halen.

In deze periode sprak ik elke zondagavond in de Æolian Hall in Bond Street. Hoewel de rechtbank mijn onschuld duidelijk had aangetoond, zag ik erg op tegen de eerste bijeenkomst. Omdat ik vertegenwoordigster was van een religie waar ik oprecht en diep in geloofde, was ik bang voor de publieke reactie op alle wijdverspreide publiciteit die ik had gekregen. Met angst en beven liep ik door de grote openslaande deuren de zaal in. Daarbinnen was de immense foyer en de trap stond propvol met wachtende mensen. Geen geroezemoes, alleen een griezelige stilte toen ik naar de voet van de trap liep. Toen begon iemand te applaudisseren.... en dat werd door iedereen overgenomen - handgeklap, voetgestamp, spontaan gejuich. Het bange voor gevoel dat ik had maakte plaats voor uitbundigheid, er ging een groot geluksgevoel door me heen. Ik was gewogen en ik was goed bevonden.

Ik opende de avond met een absolute ontkenning van het gerucht over Red Cloud's verdediging. Ik herinnerde mijn publiek er aan dat Red Cloud een spiritueel leraar was en dat hij niet bezig was met mijn materiële zaken, hoe onaangenaam die voor mij ook zijn. Ik had echter niet helemaal gelijk door dit zo te zeggen. Red Cloud gaf, zoals altijd via mij nadat ik in trance was gegaan, op deze bijeenkomst één van zijn lezingen. De trancetoespraak

duurde ongeveer dertig minuten en toen die voorbij waren kwam hij nog even terug op het onderwerp dat mij aanging. Terwijl hij sprak over de mentale stress waar ik door heen was gegaan bedankte hij alle aanwezigen voor de door hun ‘getoonde liefde en sympathie voor mijn instrumentje, toen zij leed onder de openbare rechtszaak.’

Honderden jaren lang werd hekserij door de Engelse wet aan de meest gruwelijke straffen onderworpen. Dit verhaal is door koning James I verteld toen hij naar zijn bruid, Anne van Denemarken, zeilde in 1589. De zee was ruw en Zijne Majesteit was zeer zeeziek. De koning geloofde sterk in een demonenleer en verklaarde dat zijn ongemak werd veroorzaakt door duivelse geesten die heksen hadden aangeroepen die dan weer een verbond hadden met zijn vijanden. Vastbesloten om welke herhaling van deze malaise dan ook onmogelijk te maken, maakte hij een wet die hekserij strafbaar stelde.

In 1735 was de publieke opinie over de kracht van hekserij echter nogal veranderd en zo werd een nieuwe wet ontworpen waarbij het misdrijf werd omschreven als ‘... het pretenderen geesten op te roepen.’

In 1824 werd de wet op de Landloperij ingevoerd. Deze was ontworpen om lichtgelovige mensen te beschermen tegen ‘snaken en vagebonden’ zoals rondreizende zigeuners die de toekomst voorspelden. Hoewel de wetten tegen Landloperij en Hekserij waren gemaakt voordat het moderne Spiritualisme ontstond, werden ze met succes ingezet in de bestrijding van mediums. Toen midden in de Tweede Wereldoorlog de wet tegen Hekserij werd gebruikt om een medium dat gevangen was gezet te vervolgen, sprak minister president Winston Churchill zich openlijk uit tegen deze gang van zaken.

Deze twee wetten, die ervoor zorgden dat séances illegaal werden en die vrijheid van godsdienst uitsloten voor spiritualisten stonden aan het eind van de Tweede Wereldoorlog nog in het wetboek. Een campagne om de

artikelen die mediums schade berokkenden af te schaffen won aan kracht en er werd een poging gedaan om deze verouderde wetgeving te beëindigen. Mr. T. J. Brooks, die een spiritueel Member of Parliament (M.P.) was, nodigde me uit om de eerste van een reeks all-party diners in het House of Commons bij te wonen. Het doel van deze samenkomsten was om medewerking te werven van de M.P.'s, om onze grieven weg te nemen. Dit feest werd bijgewoond door heel veel bekende dames en heren uit de politiek en uit het sociale leven. Nadat de koffie was geserveerd werd een beroep op mij gedaan om uitgebreid te vertellen over een aantal van mijn paranormale ervaringen. Dat deed ik en daarna gaf ik een demonstratie van sommige dingen waarover ik had gesproken. Een sceptische Schot die naast Maurice Barbanell zat, zat te murmelen dat hij niet overtuigd was door mijn inleidend praatje en ging op dezelfde sceptische wijze achterover zitten om mijn demonstratie van helderziendheid te bekijken. Zonder dat ik het wist gaf ik hem echter na enkele minuten al stof om meer in deze richting na te denken, dan hij voor mogelijk hield. Bij de boodschappen uit de geestenwereld die ik doorgaf zat er één voor deze Schotse meneer - van zijn zoon. Aan het aardse leven van zijn zoon was een einde gekomen in een brandend vliegtuig en dit vertelde ik aan de vader, samen met troostrijke woorden die de zoon hem gaf. Ik ben er zeker van dat hij het diner in een minder sceptische toestand verliet dan waarmee hij was gekomen.

Mrs. Helen Hughes was gastmedium bij een ander diner en ik was bij het derde diner weer aanwezig. Het is onmogelijk om in te schatten in hoeverre de gedachten van de M.P.'s die er waren werden beïnvloed door deze demonstraties, hoewel er wel iets kan worden geconcludeerd uit het feit dat een aantal van hen meer dan eens demonstraties bijwoonden. Feit is ook dat niet lang

hierna, Parlement de wetten tegen Hekserij en Landloperij wijzigde in de wet tegen Frauderende Mediums van 1951.

Ik moet toegeven dat, ook al zou ik volgens de wet gearresteerd kunnen worden als snaak of vagebond, ik nooit bang of ontmoedigd was dat dat zou gebeuren. Mijn gezin was echter wat meer gerustgesteld na deze wetswijziging want Hannen Swaffer maakte er - als we samen op het podium stonden - een gewoonte van om de dienstdoende politieagenten die er vanwege de hoeveelheid mensen waren, uit te dagen om mij te arresteren. Mijn familie hoefde niet langer met het telefoonnummer van mijn advocaat op zak te lopen, voor het geval deze mij met een borgsom zou moeten vrijkopen!

Veel leden van het Parlement hebben mijn openbare avonden bijgewoond en privé zittingen met mij gehad. Een aantal van de bekendste heren zoals Ernest Bevin en George Lansbury, stonden meer dan eens met mij op het podium. Sir William Steward kwam vaak langs om met Red Cloud te praten. In mei 1959 ging sir William op de stoel op het podium zitten tijdens mijn helderziende, openbare demonstratie in Londen en vertelde openlijk over de hulp die hij van mijn gids had ontvangen.

Tijdens een zitting had Red Cloud hem gewaarschuwd dat een wiel van zijn auto niet veilig was. Aan het eind van de séance reed Sir William weg. Hij was de waarschuwing van Red Cloud vergeten totdat hij bij een garage stopte voor benzine. Toen herinnerde hij het zich en vroeg de bediende om snel even naar de moeren van het wiel te kijken. Dat deed de man en hij verklaarde dat alles goed was.

Een dag of wat later zou Sir William zijn moeder gaan bezoeken. Hij wist dat het een snelle reis zou moeten worden zodat hij de volgende dag weer op tijd in het House of Commons zou zijn maar hij was ook de waarschuwing van Red Cloud niet vergeten. Hij besloot een tweede check te laten doen. Hij reed naar een andere garage en keek met

de monteur mee terwijl die het onderzoek deed. Deze keer ontdekten ze dat een van de steunmoeren van één van de achterste wielen zo los zat, dat het wiel er zou zijn afgelopen als er hard of lang met de auto zou zijn gereden.

Ik denk altijd met plezier terug aan een gelegenheid waarbij Mr. Ewart Dudley, die ik goed kende van zijn regelmatige bezoeken voor healing, zijn zuster meenam voor een séance bij mij thuis. Het was een bijzondere zitting die veel voldoening gaf omdat de zitters zonder dat ik het wist, zich zorgvuldig en intelligent hadden voorbereid en daardoor waren de resultaten zeer overtuigend en bevredigend. De séance begon vrij gewoon. Eén of twee overleden familieleden kwamen met korte boodschappen uit de geestenwereld en werden ogenblikkelijk door de broer en zus herkend. Toen zei ik: ‘Ah, nu komt er een speciaal iemand; ze zegt dat ze Mary heet. Ze is erg mooi en erg verguld dat ze door kan komen. Ze zegt dat ze jullie moeder is.’

“Pakt u dit alstublieft vast, misschien helpt het u?” zei de broer. Hij duwde een grote, dichtgeplakte enveloppe in mijn handen. Ik voelde met mijn vingers dat er in de enveloppe iets van opgevouwen textiel zat. De moeder sprak bijna onophoudelijk, ze noemde de naam van een andere zoon van haar, en haar echtgenoot die bij haar was in de geestenwereld. Toen voegde ik toe: “Ze zegt dat in deze enveloppe iets van haar borduurwerk zit. Er is met rood borduurgaren een tekst opgeborduurd.”

“Welke tekst?”

Ik voelde dat de moeder zacht mijn hand pakte en de letters met één vinger van mij op de stoelleuning schreef:

**“KOM BIJ ME, JULLIE ALLEMAAL DIE HARD
WERKEN EN ONDER ZORGEN GEBUKT GAAN,
EN IK ZAL JULLIE RUST GEVEN.**

MARY BAKER.”

“Er staat ook een datum op, kunt u die ook zeggen?” zei Mr. Dudley.

En opnieuw werd mijn vinger geleid in letters op de leuning schrijven: ‘JUNI 1869.’

En er werd onmiddellijk achteraan gezegd:

“in de enveloppe zitten ook twee kanten shawltjes die ik droeg als ik mijn blouses met de lage hals droeg. De ene is vierkant en de ander is driehoekig van vorm. Er zit ook een smalle strook kant in die met de hand is gemaakt door mijn moeder, jullie oma.”

Na de séance openden de Dudley’s de enveloppe en haalden er de inhoud uit die zorgvuldig in vloeipapier was verpakt. Ze lieten me ook een foto van hun moeder zien. Er was geen enkele twijfel dat de figuur uit de geestenwereld die ik had gezien dezelfde vrouw was als op de foto, ook al was ze jonger en mooier toen ze zich aan mij liet zien.

Soms is het een medium het plezier gegund om op een andere manier het gegeven bewijs te controleren en het wordt nog indrukwekkender en overtuigender als bewijs op bewijs wordt gestapeld. Een opmerkelijk voorbeeld hiervan was toen een vrouw mij uit Manchester opbelde om een afspraak te maken. Op de séance die daar op volgde zei ik dat haar zoon vanuit de geestenwereld aan het praten was. De jongen, die ongeveer twaalf jaar oud was, gaf een gedetailleerde beschrijving van een brand die op zijn school in Frankrijk had gewoed en die een einde had gemaakt aan zijn jonge leven en dat van anderen. Zijn moeder was zielsgelukkig met dit bewijs dat zijn leven was doorgegaan en ik was daar erg blij om.

Enkele maanden daarna kwamen een man en een vrouw, duidelijk nieuwelingen in het Spiritualisme een séance met mij houden waarbij een fysiek goedgebouwd jongetje van ongeveer twaalf jaar de spreker vanuit de geestenwereld was. Het gebeurt heel veel dat mensen die nooit over Spiritualisme hebben nagedacht, na vele rustige jaren zich er opeens in hun diepe verdriet, verlangend en

ook onbegrijpend tot wenden. Ik wist zeker dat het verdriet van deze man en vrouw, hun aanwezigheid bij mij verklaarde. Ik was niet verbaasd dat hun jonge kind zich manifesteerde en de gebruikelijke bewijzen aanleverde van wie hij was. Wat me echter wel verbaasde was dat hij, nadat hij zijn identiteit naar zijn ouders toe had kunnen bewijzen en hun twijfel had overwonnen, doorging met het beschrijven van exact dezelfde brand op een school in Frankrijk die ik een aantal maanden geleden had horen beschrijven door de andere jongen.

In de maanden hierna is dit nog twee keer voorgevallen. Het eindigde ermee dat ik vier paar ouders heb kunnen overtuigen van het voortbestaan, zonder dat ik hen noch hun achtergrond kende. In elke afzonderlijke situatie hadden ze een zoon onder de omstandigheden zoals beschreven verloren.

Normaalgesproken maak ik er een gewoonte van om meteen nadat de zitter is weggegaan mijn hoofd leeg te maken, wat voor boodschappen er ook zijn doorgegeven. Deze boodschappen zijn namelijk privé voor de zitter en de spreker en gaan mij verder niet aan. Daarom weet ik vaak een week later al niet meer wat er was gebeurd. Over het algemeen is het prima om deze beschaafdheid, dit ‘professionele geheugenverlies,’ te behouden maar het kan ook wel eens gênant zijn als de zitter, die vermoedelijk de hele week heeft zitten broeden op de gebeurtenis van de week daarvoor, weer langskomt en van mij verwacht dat ik alle details nog precies weet van de séance van zeven dagen geleden.

De omstandigheden van het tragische overlijden echter, van de eerste van de vier jongens waren zo ongewoon dat ik die niet makkelijk kon vergeten. En ik hoorde ze drie séances lang. En de ouders bevestigden in ieder geval, wat ik had gezegd en spraken hun bewondering uit hoe ik zo gedetailleerd de gebeurtenis had omschreven.

Omdat ik me afvroeg hoe het nou kwam dat vier paar ouders zo bij mij waren gekomen, vroeg ik mijn secretaresse of ze iets van hen afwist. Ze kon me niets melden behalve dat ze allemaal uit verschillende delen van het land kwamen. Ik had het logischer gevonden als ze allemaal uit dezelfde buurt waren gekomen en elkaar kenden en onderling hadden besproken dat ze na elkaar naar mij voor bewijs zouden komen en misschien ook om mijn mediumschap te testen.

Een bekende autoriteit en docent in paranormale zaken is Brigadier R. C. Firebrace. Ik ben hem erkentelijk over de details van een buitengewoon vervolg op een van mijn Direct Voice séances waar sprekers uit de geestenwereld met een exacte kopie van hun aardse stem kunnen spreken. Red Cloud kondigde al aan dat de Brigadier meer ervaringen zou krijgen in het Direct Voice mediumschap, maar ‘een andere keer, op een andere plek.’ Kort daarna werd Brigadier Firebrace naar Latvia gezonden als militair attaché. Daar ontmoetten hij en zijn echtgenote een Russische vrouw die geïnteresseerd was in communicatie met de geestenwereld. Het duurde niet lang voordat ze een clubje voor paranormale ontwikkelingen vormden.

Ze ontmoetten elkaar twee keer per week in de flat van de Firebrace’s en zoals gewoonlijk, werd er een trompetvormige hoorn, een soort megafoon om het geluid te versterken, in het midden neergezet. In het begin lukt het allemaal nog niet zo goed, maar ze merkten dat ze vooruitgang boekten toen ze kort gefluister door de hoorn hoorden. Dit was heel bevredigend voor zo lang het duurde maar de vraag rees ook ‘Wie van hen was het medium?’ Ze bleven niet lang in het ongewisse want de hoorn begon op een avond te bewegen terwijl alleen de Russische vrouw in de kamer was.

Ze gingen door met zich ontwikkelen totdat, tot verbazing van de Brigadier, door de hoorn de naam van Red Cloud werd genoemd. De stem uit de geestenwereld

zei dat Red Cloud was gekomen om te helpen totdat de Russische vrouw vaardiger zou zijn in het gebruiken van de hoorn. Deze verklaring hield op met een gegriinnik, dat de Firebrace's meteen herkenden als het kenmerkende lachje van Red Cloud. Vanaf die avond bezocht Red Cloud de séancekring totdat de Firebrace's weer terug naar Engeland gingen.

Bij het eerste bezoek van de Firebrace's aan mij na hun terugkomst, refereerde Red Cloud ongevraagd aan hun séancekring en alle gebeurtenissen in Latvia waardoor hij weer meer bewijs gaf van bovennatuurlijk kennis, ik ben me daar altijd over blijven verbazen.

De uiteenzettingen die ik over allerlei gebeurtenissen heb opgeschreven waren verbonden met veel verschillende mensen, sommigen zelfs nieuwkomers in het Spiritualisme. Dit was meestentijds een eenzame periode met als doel één of meer kanten van het onderwerp te illustreren. En ofschoon deze gebeurtenissen als op zichzelf staande gevallen werden neergezet waren ze dat de helft van de keren niet, omdat ze of enkelvoudige schakels in een lange ketting van ervaringen waren, of de eerste schakel van waaruit vele andere later volgden. Het komt niet vaak voor dat iemand die voor het eerst is overrompeld door het Spiritualisme en getuige is geweest van een aantal bovennatuurlijke verschijnselen, geen verder diepgaand onderzoek pleegt. Sterker nog, de aard van het Spiritualisme dringt er op aan dat dat wel gebeurt. Uit ervaring weet ik dat hoe meer je weet, des te meer wil je weten over bovennatuurlijke verschijnselen. Deze mening werd bekrachtigd door de hoeveelheid zitters die bijna onwetend bij me kwamen en zijn gebleven om van hun paranormale studie bijna hun levenswerk te maken.

Zo iemand was een hoofdonderwijzer van een grote school voor jongens, een man met een kritisch, goed getraind verstand. Hij bezocht me voor het eerst zo'n zes jaar geleden, zeven maanden nadat zijn wereld was ingestort

omdat zijn vrouw en hun zoon Roger, waren omgekomen bij een watersnoodramp. Hij wist niet meer van Spiritualisme af dan hij in de algemene dagbladen had gelezen en hij was er zelfs bijna agressief sceptisch over, ook al liet hij dat uit beleefdheid naar mij nauwelijks merken. Hij kwam deels uit nieuwsgierigheid, maar vooral omdat vrienden er bij hem op hadden aangedrongen om te gaan. Dus dit was zijn geestesgesteldheid toen we elkaar ontmoetten - beslist niet de ideale omstandigheid om een overtuigende demonstratie te geven.

Ik deed echter mijn best en gaf gedetailleerde omschrijvingen van zijn vrouw en zijn zoontje. Wat nu volgt is grotendeels door de man zelf beschreven: "Ik zat daar versteld toen er vanuit de Andere Wereld een stroom van verwijzingen naar de kleine dingen die ons leven behelsden kwam, met de woordenschat van een kleine jongen. Het waren meestal dingen die niemand behalve ik kon weten - het gewonnen horloge van Roger dat onder het puin dat door de vloed was nagelaten, werd gevonden; de moedervlek op zijn dijbeen; het stukje tand dat was afgebroken en dat vonden we vervelend omdat we bang waren dat het zijn klarinet spel zou beïnvloeden; de plek waar nu zijn speeldoos staat; de foto die ik heb weggeborgen omdat ik er niet langer naar kon kijken. Dat dit allemaal en nog meer is benoemd, en bovendien in een stortvloed van woorden en uitdrukkingen, kan voor mij niemand anders zijn dan Roger.

Toen zei Estelle nog: "Uw vrouw heeft het over een litteken op haar linkerwang." En meteen gingen mijn gedachten terug naar het afschuwelijke gevoel dat ik had toen ik het mortuarium binnenkwam, bang voor het verminkte gezicht van mijn overleden geliefde. Toen zag ik dat het enige vervelende kenmerk een littekentje was onder het linkeroog van Alice.

Naar aanleiding van die eerste séance met Estelle heb ik alles wat ik maar in handen kreeg gelezen over

bovennatuurlijke verschijnselen. En ik ging voor meer séances terug naar Estelle. Bij elke zitting kreeg ik meer bewijs, onweerlegbaar bewijs van het voortbestaan na de dood. Mijn vader kwam langs en sprak met me, evenals de ouders van Alice, een nicht, twee oude vrienden - ieder droeg wezenlijk bij aan de ontwikkeling van ideeën die in mijn hoofd ontstonden.

Ik ontdekte dat Estelle een healer was en vroeg haar gretig of ze een vriendin van mij wilde helpen die vijf jaar geleden haar ruggengraat had geblesseerd. Ze stemde meteen in hoewel de artsen die mijn vriendin hadden behandeld gezegd hadden dat het niet te genezen was en ze de rest van haar leven in een korset zou moeten leven. Estelle gaf haar een healing en gedurende zes maanden was er geen verandering te bespeuren. Toen kwam er opeens een lichte verbetering en durfden we weer te hopen. Toen de verbetering eenmaal was begonnen vorderde hij gestaag. Na een paar weken was alle pijn verdwenen en enkele maanden later, kon ze haar hele ruggengraat weer goed gebruiken.

Ik bleef Estelle bezoeken en op een dag zei Red Cloud dat de genezing van mijn vriendin een voorbeeld was van wat door de geestenwereld kan worden gedaan. Ik zou deze gave ook kunnen trainen zei hij, als ik mezelf zou toeleggen op de dingen die moesten worden gedaan. Ik voelde me erg nederig en ongeschikt maar onmetelijk trots dat ik was uitgekozen. Ik richtte me op het leren en onder de begeleiding van Estelle was het mijn voorrecht om via goddelijke kracht, door gebed, met mijn handen vele healings te bewerkstelligen.

Aldus ontstond er uit een tragedie een nieuw inzicht. Mijn herstel van het vernietigende verdriet om het verlies van mijn vrouw en mijn zoontje is toe te schrijven aan de eigenschappen van het leven hier en hierna. Tijdens mijn verdriet heb ik de werkelijke bedoeling van het aardse bestaan geleerd en mijn eigen leven is dienovereenkomstig

ingericht. Sterker nog, het kan nauwelijks nog anders want “hij is, zoals hij in zijn hart denke.”

Er is een erg fijn einde aan dit verhaal want ik ontmoet nu regelmatig deze hoofdonderwijzer met zijn tweede vrouw, de vrouw met het korset, en ze hebben samen een allerliefst dochtertje.

Een interessant geval van aardse vriendschap die ongestoord doorgaat is die van Sir John Marshall en de overleden Marquess Curzon of Kedleston. Sir John is een wetenschapper van naam, auteur van talrijke opzienbarende verzamelde werken over Indiase antiquiteiten, en ooit Directeur Generaal van de Archeologie in India. Lord Curzon was onderkoning in India toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten. Hun wederzijdse liefde voor archeologie bracht hun samen en was de basis voor een vriendschap die door de dood van Curzon in 1925 werd verbroken. Hij werd dertig jaar later hervat.

In 1954 kwam Sir John voor het eerst en voor het laatst bij me. Hij was een oude man, niet in staat om te gaan en te staan zoals hij wenste. Daarna was het zijn dochter Margaret, die in zijn plaats kwam. Ze heeft me veelvuldig bij mij thuis opgezocht en nam boodschappen van Curzon aan haar vader mee terug.

Het bezoek van Sir John in zijn eentje was een opmerkelijk bezoek. De séance begon niet gunstig totdat ik de naam Curzon of Kedleston noemde. Ogenblikkelijk was Sir John vol verwachting en opgewonden.

“Wat zegt hij?” vroeg hij.

“Hij vraagt of u de twee olifanten van steen nog weet.”

“Ze nog weet? Natuurlijk doe ik dat.”

De verwijzing naar de olifanten overtuigde Sir John meer dan voldoende dat hij in contact was met zijn oude vriend want niemand behalve Curzon zou de zinspeling begrijpen.

Toen hij het me uitlegde vertelde Sir John dat hij en Curzon ruim vijftig jaar geleden, samenwerkten aan het opnieuw in elkaar zetten van fragmenten van twee zwarte,

stenen olifanten die ze op Delhi Fort hadden opgegraven. Wie behalve hem en Curzon zouden zich herinneren, of zelfs weet hebben van een gebeurtenis die vergeleken met hun vele andere, belangrijke werkzaamheden, bijna een trivialiteit was?

Vanaf dat moment communiceerde Lord Curzon veel met mij als Margaret Marshall er was. Ze bracht eens een boodschap voor haar vader mee van Red Cloud. Deze gids zei dat hij graag wilde dat haar vader zou weten dat hij af en toe bij hem op bezoek ging en dat hij bekend was met de omgeving. Als bewijs van deze woorden had hij het over een vreemd klein beeldje in de kamer van Sir John, waar op de onderkant een inscriptie stond. Margaret kende het beeldje redelijk goed maar moest diep nadenken over een inscriptie. Voor zover zij wist was er geen. Bij thuiskomst was het eerste wat ze deed, het beeldje bekijken. De inscriptie was er zoals was gezegd, ofschoon ze goed moest kijken om het te zien.

Twee jaar hiervoor, had Red Cloud Margaret en mij in de war gebracht toen hij sprak over een zeer ontwikkelde geest die Sir John hielp en die voor het eerst lang geleden met hem in contact was gekomen in India. Keer op keer spelde hij de naam maar op de een of andere manier lukte het me niet om verder te komen dan de eerste zes letters - MAHAMO. Er volgden hierna nog zes letters, maar ook al probeerde ik het, het lukte me niet om ze te pakken te krijgen. Voor Sir John waren de eerste zes letters echter voldoende; hij herkende onmiddellijk de naam van één van de twee hoofddiscipelen van Boeddha. Hij vertelde Margaret hoe hij eens een grafheuvel had gereconstrueerd die beenderen bevatte van Boeddha en zijn volgelingen Mahamogalana en Sariputra. Hij had eindeloos veel tijd en zorg besteed aan de reconstructie en het herstel van het monument en hij veronderstelde dat in de loop hiervan, hij bij Mahamogalana was opgevallen. Het is een veelbetekenend voorbeeld van hoe onbetekenend tijd en

afstand is, voor diegenen die over de grens van de dood zijn gegaan.

Sir John was hartstochtelijk geïnteresseerd in de vele bewijzen van voortbestaan die hij van Red Cloud kreeg, en was erg volhardend dat ik dit verhaal in dit boek zou zetten. Hij is nu ook overgegaan en Margaret, komt nog steeds bij mij langs en krijgt van haar vader herhaaldelijk bewijs dat hij nog steeds doorleeft, over het graf heen.

1944

HOOFDSTUK ACHT

Materialisatie En Het Tevoorschijn Brengen Van Voorwerpen

In de tijd dat ik in Teddington woonde hebben we als dank voor een zeer langdurige spiritualistische bijeenkomst die was georganiseerd door een van onze leden, een speciale Direct Voice avond gehouden. Het was voor elk van ons een belangrijke gebeurtenis omdat de séance in samenwerking met Red Cloud werd georganiseerd en we reden hadden om aan te nemen dat hij zelf zou verschijnen.

Onze kring bestond uit negen mensen, elk met aanzienlijke ervaring in het paranormale. Het begon met de spreekhoorn die zeer energiek rondging en eerst de ene persoon en daarna de ander licht aanraakte. Daarna volgde een geanimeerd gesprek van enkele minuten tussen een lid van de kring en haar vader. Toen keerde de hoorn terug naar het midden van de kring waar hij stilhield en we zagen de spikkels van lichtgevende verf duidelijk in het donker opgloeien. Er volgde een stilte, een zware, verwachtingsvolle stilte alsof iedereen zich realiseerde dat datgene wat zojuist was voorgevallen een prelude was van het meer serieuze werk van die avond.

“Kijk, ectoplasma!” riep iemand uit en iedereen keek naar een wolk die verscheen en groter werd en daardoor langzaam steeds zichtbaarder. Iedereen keek hoe het ectoplasma door de lucht kronkelde en langzaam helderder werd.

“Ik zie een gezicht,” zei één van de zitters zachtjes. “Herkent iemand het gezicht?”

“Ja, het is Donald,” zei een moeder over haar zoon, “hij was arts toen hij op aarde leefde. Misschien werkt hij nu samen met Red Cloud aan healings.”

Zo geheimzinnig als het gezicht was verschenen verdween het ook weer en kwam niet meer terug.

De hoorn kwam plotseling weer tot leven. Hij schoot snel de kamer door vergezeld van twee lichtgevende schijven en voor het eerst die avond hoorden wij de stem van Red Cloud: “Geef me de toorts en houd hem zó dat ik hem kan pakken.”

De toorts waar hij het over had was een gewone zaklantaarn met een lapje rood katoen voor de lichtbundel, dat ik soms gebruik in een séance. Iris leunde voorover om de zaklamp te pakken en stak hem op armlengte vooruit. Het volgende moment was de lamp hoog boven onze hoofden, en knipperde aan en uit alsof hij werd getest. Toen ging hij weer aan en bleef aan. Langzaam bewoog de lamp door de kamer richting het ectoplasma dat midden in de lucht zweefde en bescheen het dikste gedeelte daarvan. Er kwam weer een gezicht tevoorschijn maar niet dat van daarnet. Deze keer was het het sterke, fijngetekende gezicht van Red Cloud. Deze materialisatie bleef ongeveer vijftien seconden helder zichtbaar voor ons allemaal. Toen vervaagde het, net zoals het eerste gezicht. De zaklamp met het rode schijnsel ging uit en opnieuw was de kamer helemaal donker, het schijnsel van de hoorn en de schijven aan de zijkant daargelaten. Ze volgden schijnbaar moeiteloos hun weg van vloer naar plafond en terug.

Maar het was nog niet voorbij. Red Cloud gebruikte de spreekhoorn niet terwijl zijn stem opnieuw de kamer vulde. “Ik heb iets voor elk van jullie,” zei hij. Gedurende de daaropvolgende tien minuten gaf hij elk lid van de kring een juweel dat in grootte varieerde van piepkleine briljantjes tot zeshoekige onyxen die 2.5 centimeter lang waren. Zulke cadeautjes heten een ‘apport’(een tevoorschijn gebracht voorwerp - noot vert.). Ze worden hogelijk gewaardeerd door diegenen die zo gelukkig zijn ze te ontvangen en werden bij deze gelegenheid in het bijzonder gekoesterd als een herinnering aan een zeer memorabele avond.

Twee of drie jaar later materialiseerde mijn gids zich weer in the House of Red Cloud in de aanwezigheid van

zo'n twintig mensen. De séance begon toen ik in een soort kleine kast ging zitten die enkele centimeters boven de vloer was opgehoogd en in plaats van een deur een gordijn had aan de voorkant. Ik nam een rode elektrische kandelaar met mij mee in de kast en het licht in de séance kamer ging uit op het moment dat ik ging zitten. Het duurde niet lang voordat Red Cloud mij diep in trance begeleidde en alle aanwezigen zijn karakteristieke stem hoorden spreken. Ik ben Maurice Barbanell die aanwezig was, erkentelijk dat hij het volgende verslag heeft geschreven voor de *Psychic News*:

“Ik kreeg vorige week een cadeautje van een geest en ongeveer twintig andere mensen met mij. Diegenen die weinig van Spiritualisme weten zullen dit lezen en glimlachen. Maar dit is niet het eerste gematerialiseerde voorwerp dat ik heb gekregen.

Enkele jaren geleden beloofde Red Cloud mij op een Direct Voice séance dat hij voor mij een voorwerp zou materialiseren. Vorige week loste hij deze belofte in, in zijn Wimbledon Centre.

Het was bij een zeer speciale gelegenheid. Eens per jaar houdt Red Cloud een séance ten behoeve van de mensen waar hij erg nauw bij betrokken is. Het is een soort jaarlijkse reünie - eigenlijk een feest.

Hij had vantevoren gevraagd om twee lichtgevende schijven en een rode lamp voor in de séancekamer dus we wisten al dat er een materialisatie zou komen.

De séance bestond die avond uit geintjes en plezier maken. Het was niet droefgeestig en vreemd zoals onze tegenstanders denken dat séances meestal zijn. Red Cloud stond er op dat de gesprekken luchthartig zouden zijn. Hij zei meteen aan het begin al toen hij via zijn medium sprak dat in trance was, dat elke vorm van spanning alles zou verstieren.

De geïmproviseerde kast, waar het medium in trance in zat, was gemaakt van vier platen hout met een gordijn aan

de voorkant. Het was ongeveer vijf voet (1.50 meter) hoog. Estelle's dochter noemde het grinnikend "het huis van Wendy."

Iedereen stond er op dat ik de kast en de kamer zou inspecteren, zodat ik later kon zeggen dat ik het gecontroleerd had.

Het duurde niet lang voordat de materialisatie begon. De twee lichtgevende schijven werden door onzichtbare handen van de vloer getild en al snel was tussen de schijven de silhouet van een gezicht te zien. Dat was Red Cloud.

"John" ze hij tegen mij terwijl hij de bijnaam gebruikte die hij me jaren geleden had gegeven, "kom eens naar voren." Ik stond van mijn stoel op en ging ongeveer 10 centimeter van de opening van het kabinet af staan. "Geef me je hand," werd mij gezegd. Een mannelijk gevormde hand - zeker niet die van Estelle - pakte de mijne vast. "Voel eens aan mijn haar" vervolgde Red Cloud en dat deed ik. Het was lang en zijdeachtig en het reikte tot aan waar zijn schouders zouden moeten zitten. Dit was al bijzonder want het haar van Estelle is kroezig en weerbarstig en krullerig van aard. Toen ik zo dicht bij hem stond, kon ik de baard op zijn verfijnde, ovale gezicht zien. Toen ik hem dat zei, vroeg hij me om ook die baard te voelen. Dat deed ik. Het was een korte baard, zacht en zijdeachtig.

"Het is heel zacht haar" zei ik. Er was nog iemand, Mrs. Constance Treloar, die het haar en de baard mocht bevoelen. "Dit staat bekend als 'bearding the guides,' grapte ik en Red Cloud lachte.

Ik stond op zijn minst zes keer op van mijn stoel en stond dan heel dicht bij de gematerialiseerde vorm van Red Cloud. Twee keer liet hij het licht van de lantaarn op zijn gezicht werd schijnen zodat we hem zo goed mogelijk konden waarnemen. Het was een knap gezicht met sprekende ogen. Ik kon zien dat het ectoplasma zijn lichaam omhulde. Ik schatte in dat hij enkele centimeters langer was dan zijn medium.

Dit was een wonder – de materialisatie van een ‘dode’ man die kon spreken, bewegen, die leefde, een wil had. Af en toe was de stem, zoals die door zijn bewegende lippen te horen was, een beetje zachter dan zoals ik hem doorgaans hoorde, maar het was onmiskenbaar de stem van Red Cloud zoals die via zijn medium kwam dat in trance was en via de hoorn tijdens de Direct Voice séances.

Toen nodigde de gids alle aanwezigen uit om in de rij te gaan staan voor de kast zodat ze zijn gezicht konden zien. Hij hield – voorzover ik dat kon beoordelen – de twee verlichte schijven twee minuten lang behoorlijk stil, terwijl één voor één de zitters voor de kast stilhielden en weer doorliepen.

Kort daarna waren we allemaal getuige van een buitengewoon spektakel. De gordijnen van de kast werden langzaam open gedaan. Aan de ene kant stond een gematerialiseerde figuur die een rode lantaarn vasthield die weer een andere materialisatie belichtte die verblindend wit aan ons verscheen. Het leek mij dat de belichte figuur zat. Het meest indrukwekkende van deze materialisatie was dat er in het midden van het voorhoofd van de belichte, zittende figuur, een helder en fonkelend juweel zat.

Hierna kwamen de voorwerpen. We zagen – door de twee lichtgevende stippen die we op de hoorn hadden geschilderd – dat de hoorn bewoog. Hij tikte op de grond. Daarna hoorden we vrij snel een ratelend geluid in de hoorn. “Dit is voor John, hou je hand eens op Rachel” zei Red Cloud toen hij zich tot Constance Treloar richtte – hij noemt haar Rachel. Toen ze haar hand uitstak viel er een gematerialiseerd voorwerp in. Ze gaf het aan mij en ik kon voelen dat het een juweel was.

Dit ging net zo lang door totdat iedereen in de kamer een cadeau van Red Cloud had gekregen. Het ging elke keer op dezelfde manier – de hoorn tikte op de grond, een ratelend geluid en dan schoot er een voorwerp in de hand van Rachel.

“Waar komt dat vandaan?” vroeg ik aan Red Cloud die lachte en zei: “Uit het land van Waar Dan Ook.” Red Cloud zegt dat natuurgeesten hem helpen om de voorwerpen te maken. Het probleem is dat als ze eenmaal geproduceerd zijn, ze er moeilijk afstand van kunnen doen en dan moeten ze wat overgehaald worden.

En al die tijd werden de voorwerpen tevoorschijn gebracht. Red Cloud maakte grapjes, lachte op zijn eigen kenmerkende wijze en deed alsof het allemaal een grote grap was.

Toen de lichten weer aangingen, lagen de bloemen die bovenop en vlak voor de kast waren neergezet, door de hele kamer en sommige bloemen op de schoot van iemand. Op mijn schoot was een klein boeketje met viooltjes neergelegd.

We bekeken allemaal onze cadeau's. Het mijne was een prachtig geslepen amethyst. Een paar mensen hadden saffieren gekregen, anderen weer aquamarijnen. Eén iemand had een klein kruis met 'sterling silver' erop en een ander een amulet.

Als je een gematerialiseerd cadeau hebt ontvangen van een 'dode' man, lijken de 'wonderen' uit de Bijbel niet ver te zijn.

Twee weken na deze séance hielden we er weer een. Bij deze gelegenheid materialiseerden twee personen uit de geestenwereld, Red Cloud en een andere gids die we kennen als Archael. Archael nam het grootste deel van de séance voor zijn rekening en zijn materialisatie duurde een uur. In dit uur stond hij alle zestig aanwezigen toe om in een rij op zestig centimeter afstand langs hem te lopen. Gedurende dat uur hield hij een rode lamp zodanig dat de stralen op zijn hoofd en schouders schenen. Toen iedereen weer zat vroeg Red Cloud aan Constance Treloar om hem een schaar te geven. Hij knipte toen een haarlok van Archael's hoofd en gaf die aan Constance. De lok was ongeveer 15 centimeter lang, delicaat, zijdeachtig en voor

de sceptici onder de lezers, het leek in geen enkel opzicht op mijn haar. Archael's haar was steil, anders van structuur en onmiskenbaar blonder dan mijn haar dat al grijs wordt en eeuwig en altijd krult.

De lok werd toen door Clarksons, de maker van pruiken voor het toneel, onderzocht en hij verklaarde dat het echt haar was. Ik heb het nog steeds in mijn bezit, evenals een document waarin de gebeurtenis is beschreven en dat door alle aanwezigen is ondertekend.

Een van de fijnste vormen van bovennatuurlijke verschijnselen is het tevoorschijn brengen van voorwerpen, cadeau's van de mensen uit de geestenwereld aan hun vrienden op aarde. Zoals al eerder is aangegeven, bestaan de cadeau's meestal uit halfedel stenen, hoewel er af en toe ook kleine edelstenen tussen zitten zoals robijnen en smaragden. In het algemeen hebben ze niet een hele grote intrinsieke waarde, hoewel de ontvangers ze hogelijk waarderen. Omdat de stenen nooit ruw of ongeslepen zijn op het moment dat ze worden gegeven wordt er druk over gespeculeerd waar ze vandaan komen. Omdat ze ooit door een mens zijn geslepen en gepolijst moeten ze wel, zo wordt er gezegd, van iemand zijn geweest. Hoe komen ze dan in het bezit van de gidsen om later weer te worden weggegeven?

Red Cloud is hier behoorlijk duidelijk over. Er kan, uiteraard, geen sprake zijn van diefstal van de rechtmatige eigenaar; dat gebeurt gewoon niet. De verklaring is dat de stenen ergens ooit, verloren zijn geraakt. Er worden er veel uit zee gehaald.

Red Cloud heeft aan mijn mede-zitters dit soort cadeau's gegeven, terwijl hij ons meestal van tevoren waarschuwde dat het zou gebeuren. Het is logisch dat wij met enthousiasme en spanning naar deze gelegenheden uitkijken. Ik herinner me een gesprek hierover tussen mijn dochter Iris, haar echtgenoot Kenneth, en Charles Tilson-Chowne, met wie ik later zou trouwen. Er werd over en

weer behoorlijk geplaagd toen ze speculeerden over wat ze zouden krijgen.

“Het is wel goed met jullie,” zei Kenneth, “jullie hebben allemaal al voorwerpen gehad. Ik nog nooit en ik denk dat ik er recht op heb om iets heel speciaals te krijgen.”

“Wat noem jij dan ‘iets heel speciaals?’” vroeg Iris.

“O, ik weet niet. Iets interessants.... Iets ongewoons. Zou ik iets uit Egypte kunnen krijgen denk je?”

“Pas maar op” zei ik lachend, “Als het uit Egypte komt, zal het wel een kever zijn. Ik weet zeker dat dát is waar je recht op hebt.”

“Een kever is goed,” zei Kenneth tevreden. Iris die wist dat het haar taak was om de voorwerpen uit de hoorn aan te pakken, voegde er aan toe: “Als het dan maar een dode is. Ik haat kevers.”

Toen we de cadeau's van Red Cloud zouden ontvangen, waren er vijftig zitters aanwezig. Er was een gespannen stilte toen ik in het midden van de verduisterde kamer ging zitten. Red Cloud bracht me in trance en sprak toen door de hoorn het gezelschap toe. Hij was in een opperbeste stemming toen hij ons op zijn feestje verwelkomde en wenste ons een fijne avond.

Toen vloog de hoorn er vandoor en schoot als een glinsterend vuurvliegje door de kamer. Enkele ogenblikken later hoorden we een luid geratel in de hoorn, hij stopte met draaien en leverde de tevoorschijn gebrachte voorwerpen af in de handen van Iris die ze als een kom had gevouwen. Terwijl dat gebeurde noemde Red Cloud de naam van de ontvanger.

De een na de ander kwamen de geschenken ratelend in de hoorn, soms werden ze in de handen van Iris gestopt, soms meteen in de handen van de zitter voor wie ze waren bedoeld. Er zaten prachtige kleine stenen beeldjes tussen met de gelijkenis van Boeddha, en edel en halfedelstenen. Veel van de geschenken waren te groot om door de smalle hals van de hoorn te gaan - dat konden we na afloop

immers zien - en toch kwamen ze er allemaal stuk voor stuk, zonder hulp van buitenaf, doorheen. Red Cloud vroeg Iris te helpen met het aannemen van het geschenk voor Kenneth. Toen het voorwerp ratelend door de hoorn kwam, zei Red Cloud: "Wees voorzichtig. Het is fragiel en gaat makkelijk kapot. Je hebt enorm geluk, mijn zoon, je wens is uitgekomen. Je krijgt een heilige kever uit Egypte."

"Van waar precies in Egypte?" vroeg Maurice Barbanell.

"Abydos," was het onmiddellijke antwoord, letter voor letter gespeld.

Dus zo kreeg Kenneth zijn kever uit Egypte, en hij was prachtig - schitterend groen, met goud ingelegd. Hoewel het niet meer was dan een lege schelp en uitermate fragiel, was hij tot in het kleinste detail perfect. Kenneth was er door gefascineerd. Vastbesloten om er meer over te weten te komen nam hij hem mee naar het British Museum waar hij voor echt werd verklaard. Abydos, zo werd gezegd, was bijna zeker waar hij vandaan kwam.

Charles, mijn echtgenoot, had bij verschillende gelegenheden geschenken van Red Cloud ontvangen. Hij bewaarde ze allemaal in een kleine, leren tas. Toen hij aan de beurt was om een cadeau te ontvangen, zei Red Cloud schertsend dat mijn man groot geluk had gehad om een dergelijk mooie collectie trofeeën te verzamelen. En deze keer zei hij, zou hij Charles voorstellen om twee voorwerpen uit de leren tas te nemen. Er volgde weer het ratelende geluid en uit de hoorn kwamen een groot stuk onyx en een stuk git die Charles onmiddellijk herkende als van zichzelf. Om er zeker van te zijn onderzocht hij de tas meteen en de twee voorwerpen die tevoorschijn waren gebracht, waren de voorwerpen die in de tas ontbraken.

De demonstratie eindigde met een lawine van twaalf of meer voorwerpen die uit de hoorn stroomden als water uit de kraan. Elke aanwezige werd genoemd en kreeg een voorwerp maar het meest opvallende was dat er een stukje granaat te voorschijn werd gebracht dat op het nachtkastje

behoorde te liggen van een vrouw die heel graag aanwezig had willen zijn maar op het allerlaatste moment had moeten afzeggen.

Bij een andere gelegenheid maakte Red Cloud gebruik van een andere techniek om een voorwerp aan een zitter te overhandigen. Het meest opvallende was dat het op klaarlichte dag gebeurde. In dit verhaal was de zitter een vrouwelijke arts die regelmatig vanuit Bournemouth bij me kwam voor een zitting, niet alleen vanwege eigen belangstelling voor Spiritualisme maar ook om boodschappen voor anderen mee te nemen die niet konden komen. Charles, zij en ik deden de séance. Red Cloud die mij zoals gewoonlijk begeleidde toen ik in diepe trance was, sprak een tijdje met mijn bezoeker. Opeens zei Red Cloud: “pak de hand van het medium.”

Ze deed wat haar werd gezegd. Red Cloud sprak weer: “Wat zie je in die handen?”

“Niets, helemaal niets” zei ze, terwijl ze mijn handen bekeek en omdraaide.

“Doe de vingers van haar linkerhand in elkaar, net zo lang totdat ze een vuist vormen. En vouw er nu de vingers van haar rechterhand overheen.”

Ook dit deed ze. “Stop de handen van het medium in jouw handen en wacht.” Ze zat te wachten en omvatte mijn handen terwijl Charles keek wat er gebeurde.

Opeens zei ze opgewonden: “Er zit iets hards in mijn hand! Het wordt groter.”

“Ssst,” zei Red Cloud, “laat je greep niet verslappen.” Volgens Charles ging er wel een volle minuut voorbij voordat Red Cloud weer sprak. “Laat de handen los, “zei hij.

Dat deed ze. In de palm van haar rechterhand lag een ronde zwarte onyx, zo groot als een vijf cent muntstuk.

Ik heb mijn séances opengesteld voor de serieuze onderzoeker en voor de intelligente scepticus. Ze zijn zelden weggegaan zonder diep over alles na te denken. Ik

herinner me een séance die zeer bevredigend was omdat hij onder de bepaalde proefvoorwaarden gehouden werd voor één man. Deze was aan mij voorgesteld als een specialist in geestelijke stoornissen maar verder wist ik niks van hem af, ook niet waar hij vandaan kwam.

De kring bestond uit tien mensen en niet lang nadat ik in trance was geraakt hield Red Cloud een lezing voor de aanwezigen. Het onderwerp, diepzinnig en ingewikkeld, was het door materie heengaan van materie en een aantal leden van de kring bekenden later dat het hun pet te boven ging. En daar kwam Red Cloud snel achter want hij zei: “Ik zal een demonstratie geven van wat ik zei. We zitten hier binnen vier muren, in een kamer op de eerste etage, de gordijnen dicht om al het daglicht buiten te sluiten, en achter die gordijnen is de tuin van het medium. Wat zou u uit deze tuin hierbinnen, in deze kamer willen hebben?”

Charles zei later dat zijn gedachten onmiddellijk naar de grasmaaier gingen maar dat hij weerhouden werd doordat een aantal van de kringleden hem van lichtzinnigheid zouden kunnen beschuldigen. Shaw Desmond gaf antwoord op de vraag van Red Cloud. “Mogen we een grasparkiet uit de volière die helemaal achter in de tuin staat?” vroeg hij zachtjes.

“De kleine Desmondman - dit is een typische Red Cloud-uitspraak - heeft om een grasparkiet gevraagd,” zei de gids, “het zij zo.”

Toen hij was uitgesproken steeg een van de twee lichtgevende schijven als het ware op en draaide snel de kamer door. Toen kwam hij terug op zijn plek midden in de kring, waar hij halverwege in de lucht bleef hangen, terwijl de lichtgevende achtergrond heel duidelijk de scherpe silhouet van een grasparkiet liet zien.

“Kom één voor één naar voren en raak de vogel aan,” zei Red Cloud, “De vogel voelt geen angst, want hij is in trance.”

Eén voor één gaven de bezoekers hier gehoor aan en voelden aan de vogel, verbaasd dat die warm was, en dat hij niet wegvloog. Het laatste kringlid dat naar voren kwam was Mrs. Treloar. Toen ze haar hand uitstak om de vogel te voelen zei Red Cloud: "Pluk een veertje van zijn borst. De vogel zal geen pijn ervaren. Doe dit zodat de kleine dokterman niet kan denken dat ik jullie allemaal heb gehypnotiseerd om die vogel te zien. Pluk de veer en geef het aan de dokterman, als bewijs dat de vogel hier vanavond was."

Dat deed ze en ze ging naar haar stoel terug terwijl ze drie kleine veren tussen haar vingers hield. Toen ze ging zitten verdween de vogel uit het zicht.

De sceptische dokter was natuurlijk geïnteresseerd in de veren, en onderzocht ze aan het eind van de séance zorgvuldig. Ik keek toe hoe hij de kamer zeer grondig onderzocht, elk detail in zich opnam, maar hij kon niets vinden dat ook maar iets zou kunnen uitleggen over het verschijnsel waar hij getuige van was geweest. Hij probeerde het verder niet te verklaren, hoe zou hij dat moeten doen, maar hij is vele malen teruggekomen om meer te leren van de filosofieën van Red Cloud.

Wij zijn als gezin altijd gek geweest op picknicken, en namen elke gelegenheid te baat om met mooi weer in de buitenlucht, buiten de stad te vertoeven. Ik heb dit ook heel veel met mijn dochter Eveline en haar man Bill gedaan en bij twee van deze gelegenheden deden zich onverwachte bovennatuurlijke verschijnselen voor die het vermelden waard zijn.

We waren naar een ongerept stukje natuur gereden dat aan beide zijden omsloten was door bos. We waren klaar met eten en we koesterden ons in het warme zonnetje. Bill, die altijd van alles wilde weten, ondervroeg mij over Red Cloud en over demonstraties van bovennatuurlijke krachten.

“Komt hij waar dan ook naar jou toe?” vroeg Bill. “Ik geloof het wel, hij heeft me nog nooit in de steek gelaten,” zei ik.

“Maar komt hij dan ook hier naartoe, tussen de bomen en in de zon?” “Ik zou niet weten, waarom niet.” “Probeer eens,” drong Bill aan. “Ik zal het hem eerst even vragen,” zei ik. Dat deed ik en Red Cloud was bereid om via mij te spreken nadat ik door hem in trance was gebracht.

Van wat ik naderhand van Eveline en Bill begreep, had Red Cloud de gelegenheid te baat genomen om wat over metafysica te vertellen, waar ze met aandacht naar luisterden maar niet alles van begrepen.

“Betekent dat” vroeg Bill terwijl hij op een bepaald moment in de rede viel, “dat u alle elementen kunt beheersen – de wind, de regen en wat dies meer zij?” “Kijk en ik zal het laten zien” antwoordde Red Cloud, “Kijk naar de toppen van de bomen achter jullie en je ziet hoe windstil het is. Geen wind die de rust van de takken verstoort, geen briesje dat door de bladeren ruist. Maar als het medium met haar handen naar rechts wijst, kijk dan wat er gebeurt. De wind buigt de boomtoppen naar rechts. Als ze naar links wijst, buigen ze naar links. Is dat een antwoord op je vraag, mijn zoon?”

Dat was het zeker. Het paar was ademloos van deze praktische demonstratie, en ze konden nauwelijks wachten om het mij te vertellen. Ik kwam uit trance en hoorde ze tegelijkertijd praten. “Jij wees naar links en alle bomen bogen naar links,” zeiden ze. “Toen wees je naar rechts en bogen zij naar rechts. Het was ongelooflijk!”

“Ik vind het niet ongelooflijk” zei ik toen oprecht. En dat is zo.

De andere keer was later in de zomer, aan het einde van een zes weken durende droogteperiode. Het was gortdroog in de weilanden en ons gezonde verstand had ons moeten vertellen dat we niet moesten roken terwijl we ontspannen in het bruine, dorre gras lagen. Maar Eveline houdt heel

veel van haar sigaretten. Ze lag ontspannen, met de ogen dicht, de sigaret tussen de vingers. We zijn allemaal een beetje weggedoezeld want het volgende moment stond het gras in vuur en vlam en de vlammen verspreidden zich razendsnel. We sprongen op en probeerden het vuur te doven door er op te stampen, maar het had geen zin. De vlammen werden door een warme wind verder geblazen, in de richting waar onze auto temidden van andere auto's stond. Groepjes picknickers pakten haastig hun spullen terwijl de bestuurders naar hun auto's renden om ze uit de gevarenzone te rijden.

Terwijl ik als laatste van mijn gezin de aftocht blies, werd ik plotseling heel bang. Het was duidelijk dat het vuur niet te controleren was en er restte ons niets anders dan onze spullen en onszelf in veiligheid te brengen. Maar er zou door onze onnadenkendheid immense schade toegebracht kunnen worden aan bezit van andere mensen. Ik zocht koortsachtig naar een oplossing, iets dat we zouden kunnen doen om deze grote brand te stoppen. Toen dacht ik aan Red Cloud. Hij had gezegd dat hij de Meester van de elementen was; hij zou ons nu kunnen helpen. Ik hield op met rennen en smeekte om zijn hulp. Toen deed ik mijn hand omhoog en stond stil. En terwijl ik dat deed doofden de vlammen, het was een wonder. Ik zal dit moment niet vergeten, zo lang als ik leef.

De wereld van het bovennatuurlijke, beweegt zich tussen de spectaculaire en schijnbare wonderen zoals de gebeurtenissen die ik heb beschreven enerzijds, en de betekenisloze trivialiteiten die nauwelijks het vermelden waard zijn anderzijds. Het zijn echter de trivialiteiten die ongevraagd in onze gedachten komen en die ons dagelijks leven bepalen, die een onderhoudend kijkje 'achter de schermen' geven. Ik heb erg veel grappige inbreuken in mijn privé-leven gehad en daar is het volgende een goed voorbeeld van.

Ik voelde me niet helemaal lekker en moest in bed blijven. In de loop van de ochtend kwam Iris mijn kamer binnen en zei dat Charles boodschappen was gaan doen.

“Ja, dat weet ik,” zei ik, “Een paar minuten geleden zag ik hem een bosje viooltjes voor mij kopen.”

Toen de arme Charles een half uur later terugkwam met de boodschappen en het bosje violen zei Iris tegen hem: “Je hoeft haar niet meer te verrassen. Ze weet het.”

“Ik had het kunnen weten,” antwoordde Charles quasi zielig, “Ik heb nog nooit een dergelijke vrouw ontmoet.”

“Het geeft niets, mijn schat, zei ik. “Dankjewel voor het er aan denken. De viooltjes zijn schattig.”

1946

HOOFDSTUK NEGEN

Direct Voice

Bij helderziendheid, helderhorendheid en psychometreeren raakt het medium nooit in trance. Als hij of zij een goedfunctionerend medium is zal het bewustzijn over de fysieke dingen om haar heen wat afnemen, maar niet meer dan bij een kunstenaar die totaal gefocussed is op het materiaal waar hij op dat moment mee werkt. Ogenschijnlijk is ze net zo op de hoogte van alles wat er om haar heen gebeurt als iedere andere aanwezige.

Hier kleven, en dat is onvermijdelijk, echter bepaalde gevaren aan. Want het is menselijk om vrienden en bekenden van iemand te ontmoeten, en met een heimelijke, taxerende blik op kleding, gedrag en stemklank een mening te vormen over hun situatie en achtergrond. Dit menselijke trekje zorgt ervoor dat onderzoekers naar paranormale verschijnselen kritisch en wantrouwend naar mediums kunnen zijn. Maar de realiteit is dat elk ervaren medium heeft geleerd om zich voor deze uiterlijkheden af te sluiten, hoewel ik bereid ben om te geloven dat een nieuweling zich hier, onbewust, af en toe hier schuldig aan maakt.

Vanaf het moment dat ik helderziende séances ben gaan geven heb ik mezelf nooit toegestaan om me te laten leiden door het uiterlijk of het gedrag van een bezoeker. Niet omdat ik denk dat een mening of vooroordeel, gebaseerd op uiterlijkheden en gedrag, mijn helderziendheid zou kunnen beïnvloeden, maar alleen maar als een voorzorgsmaatregel voor mijn eigen voldoening. Om diezelfde reden wil ik ook nooit dat er iets uit het verleden of over de relatie wordt verteld. Ik ben het meest gelukkig als ik in aanraking kom met vreemden waar ik absoluut niets van weet. Dan kan ik genieten van het geruststellende

vertrouwen dat niets van wat ik zeg, ook maar enigszins gekleurd kan zijn door voorkennis.

De voorbeelden van mensen die hulp bij hun problemen zoeken zijn zeker niet ongevoel. En het is natuurlijk het advies van Red Cloud waar ze voor komen, niet voor dat van mij. In zulke gevallen is het vóórdat de communicatieoverdracht plaatsvindt, vanuit mijn standpunt bekeken veel bevredigender om de bewuste staat van zijn te verwisselen voor de trance. Door dit zo te doen weet ik dat alles wat er wordt gezegd in trance gebeurt en dat het direct van mijn gids komt zonder dat ik enige invloed op het onderwerp kan hebben. De diepe trance is een omstandigheid die langzaam en stapje voor stapje verworven dient te worden om het medium geen schade te berokkenen. Ik heb al mijn eerste ervaring verteld, toen Red Cloud mij in trance bracht. Bij die gelegenheid, evenals bij vele andere die volgden, was ik slechts licht in trance. In deze staat van zijn is de ziel slechts gedeeltelijk uit het lichaam weg. Ik heb dan een slaperig, soezerig bewustzijn over alles wat er op dat moment gebeurt. Ik hoor de stemmen van de zitters - evenals mijn eigen stem - maar ver weg. Ik heb dan een sterk gevoel van los van mezelf zijn, alsof ik eerder, een toeschouwer ben dan deelnemer. Het geeft me bijna een gevoel van machteloosheid dat de woorden die uit mijn mond komen niet mijn eigen woorden zijn. Dit is de staat van trance die het minst uitputtend is voor zenuwstelsel en lichaam van het medium. Red Cloud was zich hier - uiteraard - zeer van bewust en bereidde mij stap voor stap en zeer geduldig voor op de diepe trances waar ik in terecht zou komen.

Er is mij vaak gevraagd hoe het voelt om in diepe trance te zijn. Ik vind dat geen makkelijke vraag om te beantwoorden, net zomin als het mogelijk is om te beschrijven hoe iemand zich voelt tijdens het slapen. Ik zit ontspannen in mijn stoel, en toch met een sterk besef van wat er staat te gebeuren. Wat er dan gebeurt, kan het beste

worden vergeleken met een narcose. Van volledig bewust zijn ga ik over naar een gevoel van licht in het hoofd zijn, dat heel kort duurt, waarin ik heen en weer schommel tussen bewustzijn en niet bewustzijn. Dit is het moment waarop mijn ziel zich terugtrekt en dit moment wordt gekenmerkt door een diepe, zware ademhaling - gevolgd door een diepe, droomloze slaap.

Terwijl ik diep in trance ben, ben ik me nergens van bewust. De geestverschijningen zie ik door middel van helderziendheid, ik hoor de stemmen uit de geestenwereld helderhorend alsof ik vol bij bewustzijn ben; deze zijn er niet als ik in trance ben. Ik zie niets, ik hoor niets en ik zeg bij Direct Voice demonstraties niets. Ik zit in mijn stoel alsof ik met een slaapmiddel in slaap ben gevallen en ik kom alleen dan in het bewuste zijn terug, als mijn gids en zijn artsen uit de geestenwereld besluiten dat het moment daar is. Meestal maken ze me na ongeveer negentig minuten weer wakker. Ik kom terug in de fysieke wereld, geestelijk en lichamelijk vermoeid, maar erg nieuwsgierig naar wat er tijdens mijn afwezigheid is gebeurd.

Het is voor de Direct Voice demonstratie niet essentieel om in trance te gaan. In de Verenigde Staten van Amerika is er een aantal gerespecteerde mediums die bij vol bewustzijn blijven tijdens Direct Voice sessies, maar dat doe ik niet. Mijn sessies vonden altijd plaats terwijl ik in trance was en, één uitzondering daargelaten, waren ze ook altijd privé, hoewel er vaak ongeveer zestig zitters aanwezig waren. De enige openbare demonstratie van dit Direct Voice fenomeen was in Kingsway Hall in Londen en staat verderop in dit boek beschreven.

Ik ben natuurlijk vaak tijdens openbare bijeenkomsten in trance gebracht als Red Cloud een lezing wilde geven maar dit waren trance toespraken waar Red Cloud via mij sprak en niet via Direct Voice, dat het gebruik van een spreekhoorn met zich meebracht. Deze lezingen, die veelal mijn begrip te boven gingen, werden enthousiast

bestudeerd en uitvoerig geprezen nadat ze door veel eminente filosofische en wetenschappelijke knappe koppen waren opgeschreven en uitgewerkt. Opmerkelijk was de snelheid waarmee deze lezingen werden gegeven. Zelfs de meest ervaren stenografen hadden moeite om het tempo bij te houden en als dat ze al lukte konden ze het slechts enkele minuten achter elkaar. Hierdoor kwam het dat we soms vier stenografen bij de sessies hadden die beurtelings werkten om er zeker van te zijn dat er geen woord werd gemist.

In de navolgende bladzijden beschrijf ik een aantal opmerkelijke sessies waar ik diep in trance was. Uiteraard kan ik dit niet beschrijven vanuit mijn eigen herinnering en ervaring.

Voor de informatie ben ik schatplichtig aan de beschrijvingen van de aanwezigen, aan de noteringen van de stenografen die altijd bij mijn Direct Voice demonstraties aanwezig waren en artikelen die in die periode in de nationale en in de paranormale pers regelmatig verschenen.

Pas nadat ik drie tot vier jaar ervaring had gehad met trance mediumschap, vroeg Red Cloud mij om een kring te beginnen waarin ik Direct Voice kon gaan ontwikkelen. Ik wilde niets liever. Het was geen enkel probleem om de kring samen te stellen met als harde kern Maurice Barbanell, Hannen Swaffer, Shaw Desmond en Constance Treloar. Deze vier woonden zeer regelmatig mijn sessies bij en er werden voor dit doeleinde vijftien, twintig andere mensen bijgevraagd, die van séance tot séance verschilden. Niemand kwam erbij zonder vooraf de goedkeuring van Red Cloud te krijgen. Bij gelegenheid zou ik hun namen weten, maar het waren meestal vreemden die door andere kringleden werden geïntroduceerd. Er werden ternauwernood namen genoemd, ook niet als een kringlid toestemming aan Red Cloud vroeg om de volgende keer een vriend mee te nemen. Nieuwelingen werden bij hun binnenkomst gewaarschuwd dat ze niet spontaan informatie

naar buiten mochten brengen die de waarde van het doorgegeven bewijs zou kunnen verminderen. Dit was allemaal een beetje samenzweerderig en eigenlijk een beetje onnodig want als ik in trance ben, zeggen namen mij helemaal niks. Toch hielden we aan deze routine vast al was het maar om de sceptische bezoeker gerust te stellen.

De communicatie via Direct Voice is misschien wel het meest overtuigende bewijs dat het leven na het overlijden doorgaat. Het aandeel van het medium is volstrekt passief omdat er niet van haar stembanden gebruik wordt gemaakt. Voordat de stemmen uit de geestenwereld hoorbaar voor de kring zijn, moet er eerst een larynx van ectoplasma worden geconstrueerd. Het ectoplasma, dat gedeeltelijk van de zitters en vooral van het medium wordt verkregen vormt het strottenhoofd en functioneert door middel van paranormale krachten. Het geheel is delicaat verbonden met de mentale trillingen van het medium. Als het eenmaal af is, wordt het ectoplastische strottenhoofd door een muur van licht omgeven om het te beschermen tegen ongewenste bezoekers uit de geestenwereld. Degene die is uitgekozen om te praten wordt door de gids binnen de muur van licht gezet en geïnstrueerd om zo helder mogelijk te communiceren. Binnen de beschermende muur raken de trillingen van de spreker het strottenhoofd en worden zo omgezet in een hoorbaar spreken via de trompetvormige spreekhoorn.

Het succes van een Direct Voice demonstratie hangt net zo van de spreker uit de geestenwereld af als van het medium. Hij moet precies weten wat hij wil gaan zeggen - Red Cloud zegt dat het vaak voorkomt dat hij met twijfelaars moet oefenen - en in staat zijn om zijn boodschap duidelijk uit te drukken. De spreker uit de geestenwereld moet ook de kans krijgen om zijn boodschap zonder onderbrekingen over te brengen. Hierbij spelen de kringleden een belangrijke rol. Ze moeten vriendelijk en ontvankelijk zijn. De geringste poging van één van de zitters

om op een dergelijk moment zijn eigen gedachten te projecteren, zal het doeleinde van de séance dwarsbomen want sterke gedachten werpen barrières waar de spreker niet doorheen kan komen. Het is eenvoudig om een spreker te verwarren en van zijn stuk te brengen door een vraag te stellen waarvoor hij niet is gekomen en daardoor onvoorbereid is. Als dit gebeurt verlies hij meestal de controle over de spreekhoorn.

We zaten elke twee weken in een kamer boven in mijn huis in Teddington en tijdens de eerste tien maanden zat er geen vooruitgang in. Het was erg teleurstellend. Uitsluitend het feit dat we daar zaten op verzoek van Red Cloud, weerhield mij ervan om er mee te stoppen. Ondanks alles gaf hij ons zijn zegen en moedigde ons van tijd tot tijd aan. In het begin vroeg hij of, mochten er giften op deze bijeenkomsten komen, wij deze aan een medium wilden geven dat ziek was geworden en niet kon werken. Verdienstelijke sommen geld werden enkele maanden lang regelmatig aan haar gegeven totdat Red Cloud zei dat ze beter was, dat haar nood voorbij was en dat we daarom de ontvangen donaties naar de Marylebone Spiritualist Association konden sturen.

Onze bijeenkomsten werden in het donker gehouden. Dit was nodig zei Red Cloud, om de paranormale koorden (draden) te maken en meer dan eens vroeg hij onze aandacht voor kleine lichtstraaltjes die tussen niet goed gesloten gordijnen doorpiepten. Er was echter een gelegenheid waarbij een klein kiertje licht door ons over het hoofd werd gezien. Ik herinner me dit nu alleen omdat dit achteraf het onderwerp werd van een brief die in een paranormale krant gedrukt stond. De schrijver, ene meneer Pillow, die op dat moment in de kring deelnam, zei dat hij de hoorn tussen hem en de lichtstreep van het gordijn zag bewegen. In het korte moment dat de hoorn met tegenlicht werd belicht, leek het voor hem alsof de hoorn door een zuil van rook werd gedragen.

De hoorn die wij gebruikten was van gewoon tin en aan het uiteinde met fosforescerende verf geverfd zodat hij beter te zien was in het donker. Volgens ooggetuigenverslagen ging de hoorn met een ongelooflijke snelheid door de kamer maar raakte nooit de vloer, de muur, het plafond of de meubels en maakte nooit bij het overbrengen van een boodschap de fout door voor de verkeerde zitter terecht te komen.

Een ander belangrijk gegeven bij onze bijeenkomsten was de aanwezigheid van een stenograaf, wiens werk het was om een woordelijk verslag op te tekenen van alles dat werd gezegd. Zij zat buiten de kring in een gedeeltelijk afgesloten alkoof met gedimd rood licht dat net genoeg was om aantekeningen te maken. Toen het in het begin allemaal nog niet zo lukte, werd er niet heel veel van haar tijd in beslag genomen, maar toen er steeds meer resultaten kwamen kreeg ze het steeds drukker, de notities besloegen vaak tien-twaalf pagina's.

De openingsprocedure van elke bijeenkomst is onveranderlijk hetzelfde. De leden nemen hun plaats in en houden de hand van hun buurman vast. Er klinkt zachte muziek van een grammofoon die een prettig achtergrondgeluid maakt waarbij de trillingen bijdragen aan de condities die voor deze vorm van paranormale verschijnselen nodig zijn. Ik ben intussen diep in trance gemaakt door Red Cloud en het zal niet lang duren voordat hij de kring begroet met de gebruikelijke woorden "bless you all." Toen eenmaal onze eerste tien maanden voorbij waren, kwamen de stemmen en ze bleven, bijna zonder tussenposen, komen.

De karakteristieke stemgeluiden van de sprekers uit de geestenwereld waren niet altijd te herkennen en dat is niet zo verwonderlijk als je je realiseert dat alle stemmen door hetzelfde kunstmatige strottenhoofd werden geproduceerd, maar vaak waren de zitters in de kring stomverbaasd door de herkenbaarheid. Zo ook Mrs. Ellen Hadfield die zo

onder de indruk was van wat ze had gehoord dat ze erover naar de pers schreef. Het was, schreef ze, niet zozeer het typerende woordgebruik dat haar ervan overtuigde dat ze met haar overleden dochter sprak ook al was dat voor haar al bewijs genoeg, maar de toon, de klank van de stem zelf. Het kon niet iemand anders zijn. Ze eindigde met de volgende woorden: “Ook al zou Mrs. Roberts willen, ze zou nooit door middel van iets anders dan echt Spiritualisme, de stem hebben kunnen reproduceren van een meisje dat ze nooit heeft ontmoet.”

Maar vaker is het zo dat typerende woordenschat en verbale uitdrukkingen het echte bewijs van de identiteit leveren. Weinig mensen gaan door het leven zonder ten minste een of twee spreekgewoontes te hebben aangeleerd, die alleen bij hen horen, en diegenen die hun goed kenden, herkennen die specifieke dingen op het moment dat ze ze horen, razendsnel. En als er nog meer bewijs nodig is, spant men zich in de geestenwereld altijd enorm in om feiten te geven over hun identiteit en hun voortbestaan na het doodgaan.

Toen onze séances steeds beter lukten en succesvoller werden, kwamen er meer en meer stemmen door, elke stem was goed te onderscheiden van de vorige hoewel er in het begin slechts enkele stemmen aan hun karakteristieke klank te identificeren waren. Soms waren de gesprekken langdurig en persoonlijk, bij anderen waren het meer algemene gesprekken. De hoorn ging dan snel de kring rond, stopte dan daar en dan weer daar en stootte zachtjes de zitter aan, waar de volgende boodschap voor was bedoeld.

De meeste gesprekken waren kort en werden op latere bijeenkomsten niet herhaald, maar op deze regel zaten enkele belangrijke uitzonderingen. Een vermeldenswaardige uitzondering betrof Sir Henry Segrave, de coureur die omkwam in een poging om met een motorboot het record te verbreken op het Lake

Windermere. Het verhaal gaat dat Sir Henry pas geïnteresseerd raakte in Spiritualisme toen hij zijn landrace voorbereidde bij Daytona Beach in Florida. Ik heb de precieze details nooit gehoord maar hier volgt een uitgebreide samenvatting van het verhaal zoals het aan mij is verteld. Sir Henry ontving een brief van een onbekende schrijver uit Engeland, toen hij in Amerika was. De briefschrijver legde uit dat hij regelmatig séances bijwoonde en dat er in één van die séances een waarschuwing was gekomen die bedoeld was voor Sir Henry. Die waarschuwing was afkomstig van de een of andere vroegere hoge piet in de autoracewereld. De schrijver schreef toen de volledige boodschap op en uitte de wens dat het van belang en waarde zou zijn voor Sir Henry bij zijn poging om een nieuw wereldrecord te halen. Het was blijkbaar van groot belang en waardevol, en omdat het uit een spirituele bron kwam, werd de nieuwsgierigheid van Sir Henry zodanig gewekt dat hij besloot om dit onderwerp nader te onderzoeken, als hij terug zou zijn in Engeland.

Dit deed hij toen en hij kwam bij zijn oude vriend Hannen Swaffer om duidelijkheid te verkrijgen. Hij had geen betere mentor kunnen treffen. Swaffer nodigde Henry Segrave uit om deel te nemen aan zijn séances thuis, en hun medium te ontmoeten. Daar kreeg Sir Henry zijn eerste ervaring met paranormale verschijnselen - er werd een piano van de vloer getild. Hij zei dat dit de enige keer in zijn leven was dat hij zo bang was, dat hij alleen maar kon staren!

Zijn dodelijke ongeluk op het Lake Windermere kwam voor de wereld als een grote klap. Voor Lady Segrave was het een diepe, persoonlijke tragedie. Een paar dagen later gebeurden er een aantal vreemde, betekenisvolle dingen in de flat van Hannen Swaffer, die niet op een gewone manier konden worden verklaard en die hem het gevoel gaven dat Segrave misschien contact probeerde te maken met vrienden en bekenden. Swaffer beschreef deze

gebeurtenissen in een lange brief aan Lady Segrave. Het was de eerste keer dat iemand serieus voorstelde dat ze met haar overleden echtgenoot zou kunnen spreken en het was kenmerkend voor haar, dat ze daar lang over nadacht. Twaalf maanden later, na het zorgvuldig lezen van het boek van Swaffer over Spiritualisme, besloot ze wat ze wilde doen. Toen schreef ze een brief aan Swaffer. Zou hij haar wellicht in contact willen brengen met een medium dat haar zou kunnen helpen om met haar echtgenoot te spreken? Swaffer antwoordde dat hij Lady Segrave aan Maurice Barbanell zou kunnen voorstellen.

En zo kreeg ik op een ochtend een telefoontje van Maurice Barbanell waarin hij vroeg of hij die avond een nieuweling kon meenemen naar onze Direct Voice séance. “Je kent de regels,” protesteerde ik, “niemand kan aan deze zittingen meedoen zonder goedkeuring vooraf van Red Cloud.”

“Dat weet ik” antwoordde hij, “maar als ik tot vanavond moet wachten om dit aan Red Cloud te vragen duurt het tenminste twee weken voordat ik mijn vriendin kan meenemen. En dat wil ik graag vermijden, als dat kan. Ik denk dat je mijn verstand kunt vertrouwen Estelle.”

“Dat weet ik” zei ik, “en ik denk dat Red Cloud dat ook weet. Dus neem je vriendin mee. Ik weet zeker dat Red Cloud dat goed vindt.”

Dus ging Barbanell bij Lady Segrave langs met de uitnodiging, maar ze kon die helaas niet aannemen aangezien ze al een andere afspraak had. Ze wilde wel graag naar de volgende zitting komen. Barbanell kwam dus alleen. In het begin van de séance vroeg hij Red Cloud wat hij wist van de gast waarvan hij hoopte dat zij die avond zou komen.

“Wees geduldig en wacht af,” antwoordde Red Cloud op raadselachtige toon. En met dat antwoord moest Barbanell natuurlijk tevreden zijn totdat de séance in volle gang was.

Toen kwam er eindelijk een stem door de hoorn die zei: “Barbanell!”

Die antwoordde: “Ja, wie spreekt er nu?”

“Segrave. Dank voor het proberen mijn vrouw hier te krijgen.”

“Dat is goed Sir Henry. Ik vind het alleen jammer dat ze vanavond niet kon komen. Hebt u een boodschap voor haar?”

Dat had Sir Henry. Het was een korte persoonlijke groet die voor geen van de aanwezigen een speciale betekenis had maar vol verborgen betekenissen zat, zoals Lady Segrave zelf zei, toen de boodschap aan haar werd doorgebeld. Voordat de séance afliep, vroeg Barbanell toestemming aan Red Cloud om Lady Segrave de volgende keer mee te nemen en die werd ruimschoots gegeven.

Twee weken later kwam Barbanell met zijn gast. Ze werd aan niemand voorgesteld, hoewel alle aanwezigen die er de vorige keer ook bij waren, haar identiteit wel konden raden. Het duurde niet lang voordat de hoorn bij Lady Segrave kwam en Red Cloud haar aansprak.

“U kent mij niet,” zei hij.

“Nee, ik ben hier een vreemde” zei zij.

“Nee hoor, dat bent u niet. Ik breng u snel uw echtgenootje.”

Dit kleine stukje dialoog werd nog een kwartier lang onderbroken door gesprekken met andere sprekers uit de geestenwereld en hun ontvangers hier, voordat de hoorn weer bij Lady Segrave terugkwam.

“D!” kwam door de hoorn.

Lady Segrave was zo overweldigd dat ze met de koosnaam die alleen haar echtgenoot gebruikte en die voor alle aanwezigen onbekend was werd aangesproken, dat ze niet in staat was om te praten.

“D!” herhaalde de stem, maar ze kon nog steeds niks zeggen. “Praat met hem, “ zei Barbanell maar ze was te zeer

van streek. De hoorn ging bij haar weg en plaatste zich voor Barbanell. “Bent u daar Barbanell?” vroeg de stem.

“Jazeker, Sir Henry, maar praat alstublieft met uw vrouw.”

De stem zei nog een keer haar naam. Deze keer probeerde ze antwoord te geven maar haar emoties maakten dat onmogelijk.

“Dit is heel moeilijk,” zei Segrave en de hoorn viel op de grond. Dit betekende dat de spreker de kracht om te spreken niet kon vasthouden. De vriendelijke stem van Red Cloud was opnieuw te horen, hij betuigde sympathie en sprak bemoedigende woorden en beloofde in de toekomst dat hij zou helpen. Deze belofte werd ruimschoots nagekomen. Bij de volgende zitting, en de vele die daarna nog kwamen, was Lady Segrave heel ontspannen. Sir Henry maakte zulke vorderingen met het gebruik van de hoorn dat hij zelfs in staat was om hem vlak bij haar oor te brengen en haar dingen toe te fluisteren die voor de anderen onhoorbaar waren.

Op een bijeenkomst zei hij: “Ik was de 14e bij je, D.”

“Herinner jij je de 14e nog?”

“Je verjaardag.”

In een van zijn eerdere gesprekken legde hij uit dat hij het niet makkelijk vond om zo te communiceren en voegde er als grap aan toe: “Ik weet hoe ik een boot of een race auto moet besturen maar ik mag hangen als ik met dit ding overweg kan.”

Later vroeg ze hem: “Zit jij naast mij in de auto Boy?”

“Ja,” was zijn antwoord. “Wees voorzichtig.”

“Waarom? Ik ben een goede chauffeur.”

“Dat was ik ook.”

De maanden snelden voorbij terwijl de ene séance de andere opvolgde. Sir Henry en Lady Segrave waren lang en intiem met elkaar in gesprek. Ze bespraken onderwerpen van huishoudelijke aard, vrienden, de vader van Sir Henry, allemaal kwesties die voor niemand van de groep

interessant waren behalve dat het qua identificatie, bewijs in overvloed opleverde en dat er hier nu twee mensen waren die over de grens van de dood heen, waren herenigd.

Op een avond vroeg Lady Segrave de toestemming van Red Cloud om een kennis mee te nemen op de komende séance. Ze lette er echter wel op niet de naam van de gast te noemen, want dat was Lord Cottenham (de zesde graaf), een oude vriend van de Segraves. Weldra sprak Sir Henry, begroette eerst zijn vrouw en toen Lord Cottenham. “Hallo Mark,” zei hij, terwijl hij de naam herhaalde die hij altijd had gebruikt. Er ontstond een levendig gesprek tussen de twee, zo natuurlijk als het gaat tussen mensen die een groot wederzijds vertrouwen hadden voordat de dood hun scheidde. Nu maakten ze zelfs grappen over de techniek van het praten via Direct Voice. “Kan jij me vertellen hoe dat ding werkt?” was de vraag van Segrave over de hoorn.

“Ik denk dat jij je mond tegen het gat zet en ‘praat,’” antwoordde Cottenham.

“Maar vertel me dan eerst eens waar dat gat zit?” was het lachende antwoord uit de geestenwereld.

En toen wat serieuzer: “Ik was heel ongerust over D. Ze was zo verdrietig.”

“Maar nu niet meer,” verzekerde Cottenham hem. “Deze laatste maanden is ze sinds jij bent overleden gelukkiger dan ooit.”

“En u ook, u bent ook gelukkiger” kwam Barbanell tussenbeide. “Veel gelukkiger dan de eerste keer dat u bij ons kwam.”

“Dat is waar, en dat komt door deze kringgesprekken. Ik wilde niet bij haar weg. We hadden zoveel aardse strubbelingen samen en net toen het beter ging, gebeurde dat ongeluk. Voor mezelf had ik het wel geaccepteerd, maar niet voor haar.”

“Maak je over D. maar geen zorgen meer,” zei Cottenham, “We letten allemaal goed op haar.”

“Dat doen ze zeker,” bevestigde Lady Segrave dankbaar. “Ik ga nu weer veel meer naar buiten dan ik deed. Ik ga maandag met Bill (een familielid) dineren. Ik zal hem vertellen dat ik met jou praat maar hij zal me niet geloven.”

“Godzijdank dat Mark tenminste wel wat gezond verstand heeft” zei Sir Henry toen.

Later ontwikkelde Lord Cottenham zelf ‘automatisch schrijven’ (dit is ‘in trance schrijven.’ Noot vert.) en ontving regelmatig boodschappen van Segrave. Daarbij kwam dat hij er in ook slaagde rechtstreeks contact met Red Cloud te maken. Bij twee verschillende gelegenheden waarbij hij in trance schreef, kreeg hij de opdracht van mijn gids om op een bepaald moment naar mij toe te gaan en dan zou ik klaar zitten om hem te ontvangen. Hij volgde die instructies op en beide keren was ik gelijktijdig door Red Cloud geïnstrueerd. Toen hij bij mij aanbelde zat ik al op hem te wachten met een briefje dat Red Cloud aan mij had gedictieerd. De twee versies waren in elk opzicht helemaal gelijk.

Lady Segrave vroeg op een bijeenkomst of ze de volgende keer twee bezoekers mocht meebrengen. Toen Red Cloud hiermee instemde noemde ze geen namen. De jonge man en vrouw werden ook niet voorgesteld toen ze aankwamen. Sir Henry kende hen en bewees dat door hun namen te noemen. De ene was zijn broer, de andere de echtgenote van de broer.

Twaalf maanden na haar eerste bezoek aan mij maakte Lady Segrave het bewijs dat ze zovele keren had ontvangen van het voortbestaan na zijn overlijden van haar echtgenoot openbaar. Ik had haar altijd een zeer charmante maar erg gereserveerde vrouw gevonden. Instinctief kromp ze bij de gedachte ineen om haar nieuwe overtuiging aan de wereld kenbaar te maken omdat ze genoodzaakt was om zeer gedetailleerd over de bewijzen te zijn, die persoonlijk en privé waren. Wat motiveerde haar om die aangeboren gereserveerdheid te overwinnen? Dit zijn haar woorden:

“Ik voel dat het mijn plicht is om anderen te helpen die het verdriet om het verlies van een dierbare hebben doorgemaakt, zodat ze weer net zo gelukkig kunnen worden als ik ben.”

Op een volgende séance complimenteerde Red Cloud Lady Segrave met haar moed. Dit werd gevolgd door een lang gesprek met haar echtgenoot, die aan het einde daarvan zei dat hij iets voor haar had. Er viel uit het donker iets in haar schoot en ze voelde dat het een bloem was. Toen de séance voorbij was en de lichten weer aangingen zagen we dat het een rode roos was, net zo fris als was hij net geplukt. Maar hij was aan het eind van een zitting gekomen die anderhalf uur had geduurd in een kamer waar de deuren en ramen stevig dicht waren, en het daardoor warm en benauwd was. Als de roos die hele anderhalf uur in de kamer was geweest was hij meer verlept geweest.

Op het moment dat mijn dochter Iris de roos in de schoot van Lady Segrave zag ging ze naar beneden naar de zitkamer waar zij vlak voordat de bijeenkomst begon, een dozijn mooie rode rozen als cadeautje voor mij in een vaas had geschikt. Ze telde ze, ze trof er slechts elf evenals een stukje steel van de twaalfde roos.

In de Segrave-gesprekken moet een zeer bijzonder verhaal worden vermeld. Het was onverwacht en dramatisch. Het verhaal ontvouwde zich toen Red Cloud Lady Segrave vertelde dat er een jongen was die met haar wilde praten. De stem van de gids werd gevold door een jonge stem, die via de hoorn kwam. De spreker uit de geestenwereld noemde zijn naam en voegde er aan toe dat hij Lady Segrave wilde bedanken voor haar vriendelijkheid naar zijn moeder toe. Zou ze een boodschap aan zijn moeder willen geven? Lady Segrave stemde onmiddellijk in en de stem ging door: “Bedank haar voor wat ze voor de chauffeur heeft gedaan nadat hij haar naar de begraafplaats had gebracht waar ze mijn graf bezocht.”

“Hoe heette de chauffeur” vroeg Lady Segrave.

De jongen herhaalde de naam, een Franse naam en spelde die letter voor letter.

Op dit ogenblik kwam Red Cloud erbij om de jongen te helpen die duidelijk moeite had om de boodschap over te brengen: “Deze jongen zegt dat zijn moeder naar Parijs ging om zijn graf te bezoeken. Daar ontmoette ze en werd ze gereden door de taxichauffeur die de laatste was die haar zoon in leven had gezien.”

Toen voegde Red Cloud er, kenmerkend voor hem, een eigen boodschap aan toe: “Toen de jongen overleed werd er gedacht dat hij zich van het leven had beroofd. Maar dit is niet het geval. Hij had Veronal genomen om in slaap te komen. Hij wist niet hoe sterk dat was en hij heeft er te veel van ingenomen.”

Lady Segrave had de moeder van de jongen toevallig een jaar geleden ontmoet en heeft haar sindsdien slechts een of twee keer gezien. Ze bracht onmiddellijk de boodschap over aan de ongelukkige vrouw die, met ontzag vervuld, elk genoemd detail bevestigde. Toen haar werd verteld dat haar zoon zich niet opzettelijk van het leven had beroofd stroomden de tranen over haar wangen, tranen van vreugde, niet van verdriet.

In december 1968 herenigde Lady Segrave zich met haar man, Sir Henry. Ze had gedurende de jaren altijd contact met mij gehouden, en na haar overlijden kwamen ze samen bij me langs om mij te bedanken voor wat ik voor hen allebei had gedaan.

HOOFDSTUK TIEN

In Vele Talen Spreken

Er zijn mij veel vragen gesteld over de taal in de geestenwereld. Is er daar één taal, of is er een soort Toren van Babel met alle talen van de hele wereld? Dit is een moeilijke vraag waar niet met zekerheid op valt te antwoorden. Er is een krachtige denkwijze die gelooft dat er geen taal is omdat dat niet nodig is. Dit argument is gebaseerd op het feit dat het denken de basis is en gewoon is in de aardse wereld en in de geestenwereld. Spraak daarentegen is een belangrijke fysieke uiting, want taal is niet meer dan een middel dat door de mens is uitgevonden om gedachten in spraak om te zetten. Daarom is het alleen in het fysieke rijk dat gedachten overgebracht moeten worden door middel van fonetische klanken. Een bewoner van de geestenwereld hoeft alleen maar een duidelijke gedachte te hebben, die dan perfect begrepen wordt door een ander.

Ik neem dit aan als een interessante theorie, maar ik geloof dat dit maar ten dele klopt. Deze theorie zal zeker gelden voor zielen die al eeuwen in de geestenwereld verblijven want er is duidelijk gebleken - bij hun eerdere pogingen om via trance en Direct Voice te communiceren - dat ze hun vaardigheid met woorden kwijt zijn. Red Cloud vertelde ons dat hij dit probleem tegen was gekomen toen hij naar de aarde terugging om als spiritueel leraar te werken. Doordat hij spraak niet meer had gebruikt, was hij niet meer gewend aan de langzame en logge beoefening ervan. Toen hij voor de eerste keer via mij sprak, waren zijn woorden dan ook stokkerig en bombastisch, het Engels uit een vreemd klaslokaal. Maar hij ontwikkelde en verbeterde snel zodat hij nu in staat is om in krachtige en welbespraakte bewoordingen te communiceren of als hij in een snaakse bui is, gebruikt hij hedendaagse, populaire taal. En toch handhaaft hij bepaalde karakteristieke

uitdrukkingen - bijvoorbeeld 'spurrit' voor 'spirit' - maar dat zorgt er alleen maar voor dat er door de zitters nog meer van hem wordt gehouden.

Met betrekking tot de nieuwkomers in de geestenwereld ben ik het niet eens met de theorie dat taal door hen niet wordt gebruikt. Ik geloof niet dat diegenen die recent zijn overgegaan direct de vaardigheid van gedachteoverbrenging hebben. Ik denk dat ze nog heel lang in hun moedertaal blijven praten nadat ze zijn overleden, en dit standpunt wordt ondersteund door het gemak waarmee ze op hun taalgebruik terugvallen op het moment dat ze met hun vrienden communiceren.

Bij Direct Voice ben ik voor het overbrengen van boodschappen een instrument geweest in vele talen waarvan ik niet het minste verstand heb, niet door de betekenis van de uitgesproken woorden noch door de uitspraak ervan. Als ik helderhorend werk kan ik buitenlandse woorden waarvan ik geen idee heb wat ze betekenen herhalen. In het begin van mijn paranormale carrière ontschoten deze vreemde klanken mij onmiddellijk, ik kon ze niet onthouden. Ze kwamen verwarrend en onbegrijpelijk mijn oren binnen. Ook al probeerde ik het, ik kon ze niet ontwarren of duidelijke herhalen.

Een typisch voorbeeld hiervan was in Nederland toen ik op verzoek van Estelle Stead, de dochter van W.T. Stead, de journalist die bij de Titanic ramp onkwam, in Den Haag een demonstratie in helderziendheid gaf. Het ging mijn pet te boven om de vreemde Hollandse klanken te herhalen die door de mensen van de geestenwereld werden uitgesproken en dus moest er een vertaler uit de geestenwereld komen die alles voor mij in het Engels kon vertalen. Toen kon ik het hardop in het Engels herhalen maar omdat maar weinig mensen Engels verstonden, werden de boodschappen weer naar het Nederlands vertaald door een Nederlandse vertaler die naast mij op het

podium stond. Dit alles klinkt natuurlijk als een hoop gedoe, en dat was het ook, maar het was nodig omdat er op dat moment, in die tijd, geen alternatieve methode was.

Vandaag de dag ga ik er echter veel beter mee om. Mijn oren zijn door ervaring veel meer geoefend in het oppikken van een vreemde taal en mijn tong is meer in staat om die taal te reproduceren. Het blijft echter niet makkelijk en ook erg bewerkelijk omdat elk woord langzaam, en elke lettergreep duidelijk moet worden uitgesproken.

Er is een trance communicatie geweest die ik heel goed heb onthouden en die midden jaren dertig plaatsvond toen ik werd opgezocht door Chief Oske-non-ton, een Mohawk Indiaan, die erg blij was om met Red Cloud in zijn moederstaal te kunnen spreken. Hij was naar Londen gekomen om de rol van medicijnman te spelen in de theaterproductie Hiawatha en volgens zijn eigen zeggen werd hij gedurende de voorstelling spiritueel begeleid. Hij beweerde dat zijn gezicht compleet veranderde en hij vermoedde dat hij de vermoeide en rimpelige trekken kreeg van een man van negentig.

Er was een andere séance in 1937, die gedenkwaardig was vanwege de vele talen die er werden gesproken. De 'International Spiritualist Federation' hield een congres in Londen. Met de goedkeuring van Red Cloud nam Hannen Swaffer een aantal leden van een overzeese delegatie mee naar een Direct Voice zitting in mijn eigen centrum.

Onder de aanwezigen was Mrs. Helmi Krohn uit Finland, die achteraf een verslag publiceerde van haar ontroerende ervaring.

Ze schreef:

“Mijn naam werd heel duidelijk uitgesproken door een stem uit de geestenwereld - Helmi. Ik antwoordde in het Fins: “Bent u dat mama?” In dezelfde taal kwam het antwoord: “Ja, ik ben het.” Ik vroeg toen of mijn vader daar ook was en ze zei dat hij naast haar stond. Ik kon elk woord heel goed verstaan. Het was de eerste keer dat ik me kon

herinneren dat ik naar de stem van mijn moeder luisterde, want ik was klein toen zij overleed.”

Gezien het feit dat Mrs. Krohn geen herinnering had aan de stem van haar moeder, lijkt het misschien een impuls dat ze beweert de stem van haar moeder te kunnen identificeren. Dat mag zo zijn, het verandert niets aan het feit dat iemand tegen haar in het Fins sprak en dat Mrs. Krohn de enige in de kamer was die Fins kende.

Een ander delegatielid dat een boodschap uit de geestenwereld ontving was de Zwitserse Mr. T. Biginelli. Dit heeft op hem een diepe indruk achtergelaten. Hij werd toegesproken door zijn dochter die met een heldere, duidelijke klank sprak. Achteraf bekende hij: “Het was fantastisch. Ik herken niet alleen de woordkeuze van mijn dochtertje, maar ook haar stem.” Het kind vertelde dat haar vader een foto van haar had meegebracht en dat die in zijn zak zat. Aan het einde van de zitting liet hij de foto in de kring rondgaan zodat wij hem konden bekijken.

Mrs. Edith Hammerstrom verklaarde dat ze was toegesproken door een stem uit de geestenwereld die haar, nadat hij zijn naam had gegeven, in het Zweeds aansprak. Er kwam een boodschap in het Nederlands van dr Goedhart, die voordat hij overleed, Nederland in het verleden had vertegenwoordigd op internationale bijeenkomsten. Mrs. Helen Fry werd door haar zus uit de geestenwereld in het Frans toegesproken. Mrs. Fry beschreef in een brief wat er gebeurde: “Ik had het grote, grote genoegen om mijn achtentwintigjarige zus Marguerite, die in 1917 bij een bevalling overleed, te horen spreken via de Direct Voice. Ook al kon ik niet alles goed verstaan wat ze zei, ik hoorde heel goed haar antwoord op mijn vragen over haar baby: “Mijn kind staat hier naast me,” zei ze me.

Sadie Perkins was een andere spreekster, een zwart meisje uit de geestenwereld, dat langskwam om met haar zus Mamie te praten, die Chicago op het congres vertegenwoordigde. Door het karakteristieke dialect waarin

de twee zusjes, de ene ‘levend’ en de andere ‘dood,’ met elkaar hun vrienden en bekenden bespraken, was er geen vergissing mogelijk. Van de zusjes was Sadie het meest opgewonden. “Het is te mooi om waar te zijn” bruijste ze van plezier, “Ik praat in mijn eigen dialect!”

De laatste spreker uit de geestenwereld op deze bijeenkomst van volkeren, was de schrijver Louis M. Nesbitt, die lang met zijn vriendin Eva Barrett uit Rome sprak. Hij vertelde haar een ingewikkeld verhaal over twee wederzijdse Italiaanse kennissen en eindigde met de woorden: “Wat een mooi verhaal voor de *Standard!*” En hier vonden we het aardig om te refereren aan de Londen Evening Standard die zijn boek, *Desert and Forest*, als feuilleton uitgaf in de periode dat hij verongelukte met een vliegtuig.

Deze unieke bijeenkomst eindigde met de zegenende woorden van Red Cloud: “Als ik enkele van jullie blij heb gemaakt, ben ik blij. Houd van God, dien je medemensen en moge de kracht van de Grote Witte Geest jullie altijd de waarheid leren over de onsterfelijkheid van de mens.”

Ik was eens het medium op een buitengewone séance die Direct Voice en Spirit Writing combineerde, in een taal waar ik geen kennis van had. Mijn zitter was Mr. E. S. de Jonge uit Nederland die in perfect Nederlands werd toegesproken door de stem van zijn broer uit de geestenwereld. Mr. De Jonge zei uit zichzelf dat de stem, zonder een spoor van accent, uitstekend, foutloos Nederlands sprak, zoals hij van zijn broer gewend was. Deze séance was er een uit een reeks en is het beste te omschrijven met het verhaal van Mr. De Jonge:

“Op de eerste bijeenkomst die we met Mrs. Estelle Roberts hadden, vertelde Red Cloud dat mijn broer aanwezig was en zijn persoonlijkheid vaststelde door een aantal duidelijke details naar voren te brengen. Bij daaropvolgende bijeenkomsten was mijn broer altijd aanwezig en sprak hij via Red Cloud. Het opmerkelijke is

dat nooit en te nimmer zijn naam werd genoemd, door Red Cloud noch door ons. Zijn naam noemen is nooit nodig geweest, al het andere bewijs was meer dan genoeg.”

“’s Ochtends op 30 januari hadden we weer een séance. Tegen het einde vertelde Red Cloud ons dat er diezelfde avond een Direct Voice séance zou zijn. Hij vroeg ons erbij te komen. Dat wilden wij heel erg graag, zeker toen Red Cloud beloofde dat mijn broer door de hoorn zou proberen te spreken. We zeiden dat we hoopten dat hij deze keer zijn naam zou geven, want dat is de makkelijkste en snelste manier om een identiteit vast te stellen. En zijn naam was nooit eerder genoemd.

De séance werd in een kleine kamer in totale duisternis gehouden. Mrs. Roberts was het medium en Mrs. Treloar leidde de avond. Naast ons waren er nog zeven andere mensen aanwezig. Op het moment dat we in onze stoelen zaten werden onze handen aan elkaar vast gebonden zodat er geen enkele hand los was. Na enkele minuten hoorden we de stem van Red Cloud, helder en duidelijk begroette hij zijn gasten. Al snel konden we andere stemmen uit de geestenwereld horen, ze zeiden wie ze waren en begonnen te praten met hun vrienden die in onze kring zaten. Toen kondigde Red Cloud aan dat er een jonge man probeerde te spreken die nog geen eerdere ervaring had.

Na wat geluiden die ons voorkwamen alsof er iemand ademhalingsoefeningen aan het doen was, hoorden we een stem weloverwogen en langzaam het volgende zeggen: “ik - zal - het - niet - kunnen - doen.” Dit werd twee tot drie keer herhaald en ik moet zeggen dat ook al herkenden wij de stem niet, het Nederlands werd zeer duidelijk en accentloos uitgesproken. Met andere woorden, niemand anders dan een geboren en getogen Nederlander zou dit hebben kunnen produceren, vooral de ‘i’ in ‘ik,’ de ‘z’ in ‘zal,’ de ‘h’ in ‘het’ en de ‘oe’ in ‘doen,’ zonder een enkele onvolkomenheid.

Ondanks dit was het duidelijk dat de spreker zeer opgewonden was en het behoorlijk moeilijk vond om te spreken. Dit werd al snel door Red Cloud bevestigd, die ons vertelde dat er een ander experiment zou worden gedaan. Hij vroeg toen of ene Mr. Buckinham uit de kring wilde gaan en de handen van zijn burens aan elkaar vast wilde maken. Mr. Buckinham moest toen buiten de kring een schoolbord neerzetten dat aan de muur van de kamer hing en dat daar, dat werd ons later verzekerd, al jaren en jaren ongebruikt hing.

Toen Mr. Buckinham zijn plaats in de kring weer had ingenomen en de handen van iedereen weer vastgebonden waren, kondigde Red Cloud aan dat hij de rechters van het medium op de voeten van de zitter rechts van haar had geplaatst, en daar moest de voet blijven zolang de séance duurde. Na een stilte kwam er gekras van het schoolbord en we wisten dat er iemand uit de geestenwereld met het krijtje bezig was. Toen kwamen er nog meer sprekers met hun vrienden hier praten en onze aandacht werd afgeleid van het schrijven. Terwijl een vrouw uit de geestenwereld met haar echtgenoot hier sprak, hoorden we het geluid van iets dat op de vloer viel en brak. Ik dacht dat ik het herkende als het geluid van een krijtje dat viel en brak. De vrouw uit de geestenwereld hoorde het ook en ze onderbrak het verhaal aan haar echtgenoot om ons opgewonden te vertellen dat de jonge man die voor de Nederlander was gekomen een boodschap had opgeschreven. Ze was er zeer uitgelaten over.

Aan het einde van de séance, toen het medium weer bij haar bewuste zijn was gingen de lampen aan. We zagen dat er in het Nederlands op het schoolbord een boodschap stond geschreven. De twee halve krijtjes lagen op het schoolbord, duidelijk door de val in tweeën gebroken.

De boodschap was:

“Mijn Vader Broeder

Ik ben heir.

Ik vond het zeer moeielijk (te) spreek (en)
Mijn les is moeilijker dan de uwe
Ik kon de deur neit opendoen
Ik moet een Brief Schrijven
Ik zal morgenavond aan u (denken?)
Wil t u mij helpen
Om het te doen.
Schrift
Ap.”

In ogenschouw nemend hoe dit Direct Writing tot stand is gekomen, is het belangrijk om het volgende op te merken:

1. De séance werd in complete duisternis gehouden.
2. Het medium werd gecontroleerd omdat haar voet aangeraakt werd door de voet van haar buurman.
3. Alle kringleden hielden ter controle elkaars handen vast.
4. De deur zat op slot.
5. Het schoolbord lag op de grond en er werd met een krijtje netjes, duidelijk geschreven met meestal de juiste afstand tussen de afzonderlijke woorden, rechtuit, en op de juiste plek de aanhalingstekens.

Met betrekking tot de boodschap zelf, kan het volgende worden opgemerkt:

1. De woorden tussen haakjes zijn niet echt opgeschreven. Die moeten in de haast van het schrijven zijn overgeslagen.
2. De hoofdletters van Brief en Schrijven zijn onnodig en ik zou het willen toeschrijven aan dezelfde omstandigheden als hierboven vermeld.
3. Alleen de woorden ‘neit’ en ‘heir’ zijn verkeerd geschreven. De e en de i zijn omgedraaid, wat in de Nederlandse taal vaker voorkomt en ik moet zeggen dat mijn broer deze fout veel maakte als hij in haast iets moest schrijven. Op het eerste gezicht dacht ik ook dat de woorden ‘moeielijk’ en ‘moeielijker’ (de laatste is de

vergroten trap van de eerste) verkeerd waren gespeld. Ik verkeerde in de veronderstelling dat de tweede ‘e’ onnodig was maar als we het woord in het Nederlands uitspreken hoor je wel degelijk ‘e.’ Toen ik er echter naar zocht in een woordenboek, zag ik dat je zowel ‘moeilijk’ als ‘moeielijk’ kunt schrijven. De ‘ij’ werd op het schoolbord teruggebracht tot een ‘y’ met puntjes erop. Dit is correct Nederlands en deze letter wordt alleen maar met puntjes geschreven in de Nederlandse taal.

4. De eerste drie woorden van de zesde regel zijn niet goed uit elkaar geschreven, wat ik ook weer toeschrijf aan het gevoel van haast waarin deze boodschap is geschreven. Tegelijk werden de laatste zinnen wat groter geschreven, wat waarschijnlijk werd veroorzaakt door het afnemen van de kracht en het verlies van controle.

Wat betreft het schrijven zelf, het karakter van het schrijven is on-Nederlands. Het komt ons eerder als Engels voor en het is niet zoals mijn broer is. Dit kan misschien worden uitgelegd door het feit dat mijn broer niet in zijn eentje heeft geschreven maar dat hij geholpen werd door een meer ervaren geest, net zoals een klein kind zijn eerste letters schrijft met behulp van een ouder iemand. Dit is echter voor ons, een detail vergeleken met de rest van het bewijs.

De handtekening is onmiskenbaar. De naam van mijn broer was Albert, door de familie afgekort tot Ap, niet echt een gebruikelijke afkorting voor die naam. Daarbij is dit de eerste keer in alle sessies die zijn geweest, dat zijn naam werd genoemd. Het is niet nodig hier nog verder op in te gaan.”

Een ander voorbeeld van het gemak waarmee mediums taalbarrières overwint vond een aantal jaren geleden plaats toen ik een séance hield voor een Indiase bezoeker, Dass genaamd.

Binnen enkele minuten manifesteerde zijn vrouw zich voor mij en ze sprak in het Hindoestaans. Zodra ik haar hoorde praten vroeg ik de hulp van een vertaler in de geestenwereld omdat het reproduceren van deze voor mij onbekende klanken, de communicatie erg zou vertragen en bemoeilijken. Ik vroeg Red Cloud om hulp. Hij stemde toe maar stond er op dat de vrouw zich eerst met de noodzakelijke bewijzen zou identificeren voor haar echtgenoot. Dat deed zij door langzaam en duidelijk Hindoestaanse woorden en namen uit te spreken die ik zo goed als ik kon voor haar echtgenoot herhaalde. Mr. Dass begreep ogenblikkelijk wat er werd gezegd en wat het voor hem betekende.

Toen sprak de vrouw, met Red Cloud als vertaler, over haar drie zonen die nog op aarde leefden. Ze sprak over ‘B,’ wat zoals Mr. Dass zei, de eerste letter was van de naam van hun oudste zoon, en ze noemde zijn geboortedag, 13 juli. Toen had ze het over de bezorgdheid van Mr. Dass over hun tweede zoon die door Amerika reisde. Mr. Dass bevestigde dat hij zich zorgen maakte over de jongen.

De vrouw noemde toen een niet nader genoemd voorwerp in de zak van haar echtgenoot dat hij had meegenomen en dat zoals hij zei, aan een foto refereerde die hij bij zich droeg. Maar hier vergiste hij zich. Later in de séance sprak de vrouw weer over het voorwerp en ze zei erbij dat het iets was wat zij had gedragen. Ik vroeg Red Cloud om meer specifieke informatie en terwijl ik dat deed zei de vrouw het woord “ainak,” Ik herhaalde dat woord en Mr. Dass haalde meteen een bril uit zijn broekzak. Blijkbaar is ‘ainak’ Hindi voor bril. Lachend legde Mr. Dass uit dat zijn vrouw hem op iets had gewezen dat hij was vergeten, dat hij na haar dood zijn brillenglazen in haar bril had laten monteren.

Vanaf dat moment was bijna elk woord dat de vrouw uitsprak vol met onbetwistbaar bewijs. Ze had het over een knie die geblesseerd was geraakt in een motorongeluk. Ze

gaf veel liefs aan Shakuntla, hun oudste dochter en aan 'Agye,' het verkleinwoord voor Agyavati, een vriend in Nairobi, waar ze erg op gesteld was. Ze had het toen over de drie 'R's', en noemde de naam Rajan. Hij was, zo legde Mr. Dass uit, de oudste van hun kleinzoons. Hij was twee weken na het overlijden van de vrouw geboren; de andere twee Rajesh en Rupindar, zes jaar later.

Ze had het ook over Veena en Rohini, hun twee kleindochters, de jongste van die twee is maar liefst 4 jaar na het overlijden van de vrouw geboren. En zo ging het door, intieme familiedetails, alles bevestigd door Mr. Dass.

Haar laatste opmerking was het meest opmerkelijk. Ze zei dat ze nu de gouden ring bezat die haar echtgenoot van haar vinger had gehaald bij haar overlijden. Mr. Dass knikte bevestigend en zei dat de ring een rol speelde in de gebruikelijke begrafenisrituelen. Met kleding en andere persoonlijke voorwerpen was de ring geofferd tijdens de ceremonie om de overledene te troosten. Nu droeg de vrouw de ring in de geestenwereld, in geestenvorm.

Toen Mr. Dass vertrok, peinsde ik nog over de gebeurtenis. Los van de enkele Hindoestaanse woorden die ik fonetisch had doorgegeven was de hele boodschap door Red Cloud vertaald en ging het over mensen en situaties die ik totaal niet kende. Sterker nog, waar het de bril betrof wist mijn bezoeker, Mr. Dass, niet eens meer wat hij had gedaan, hij was het compleet vergeten. Is het dan verwonderlijk dat Mr. Dass erg onder de indruk van de zitting was?

HOOFDSTUK ELF

Nog Meer Direct Voice

Sir Henry Segrave hielp een ander slachtoffer van een speed boot ongeluk met het bewijzen van zijn voortbestaan toen ik eens een bezoeker uit Japan ontving. De boodschap die ze kreeg haalde niet alleen haar onrust weg maar ook de scherpe randjes van het verdriet van haar zoon. Ze heette Mrs. Kingi Yano en haar zoon, Haro.

Haar echtgenoot, Kingi, en haar zwager, Shingi, zaten samen in de motorbootracewereld en hadden veel aanzien verworven in deze tak van sport. Toen kwam de dag dat Shingi omkwam terwijl hij voor een race aan het trainen was. Kingi kwam er nooit overheen. Vijf maanden lang rouwde hij om de dood van zijn broer en overleed toen zelf aan een verkoudheid.

Dit was de achtergrondinformatie van het bezoek van Dulce Yano (Mrs. Kingi Yano) en het eerste gedeelte van de zitting zat ze geïnteresseerd en rustig te luisteren. Ze nam niet actief deel aan het gesprek. Toen zei Red Cloud: “Er is hier een jonge man, en die moet ik even helpen, een momentje.”

De vaste zitters van de kring wisten dat er aan de andere kant een nieuwkomer kwam om voor het eerst te communiceren. De hoorn ging naar Mrs. Yano en bleef daar hangen. Toen hoorden we een stem in perfect Engels: “Zeg Dulce, ik ben het, Shingi.”

“Ja Shingi,” zei ze, “wat wil je me zeggen?”

“Kingi en ik zijn hier samen. We willen niet dat Haro verdrietig blijft. Hij heeft gezien dat ik bij dat bootongeluk omkwam.... Maar we hebben de topsnelheid gehaald. Hij moet zijn examen in December gaan doen.”

“Hoe kan ik ze in Japan vertellen dat wij hier tot het einde van het jaar moeten blijven?”

“Zeg ze dat Kingi en ik dat zeggen.”

“Prima.” zei Mrs. Yano rustig.

“Zeg, Dulce,” ging de stem met een onmiskenbaar spoor van opwinding verder, “Weet je wie ons vanavond hier naar toe heeft gebracht? Sir Henry Segrave. Vertel Lady Segrave dat haar echtgenoot hier veel voor ons doet. Hij heeft Kingi en mij heel veel geholpen. Kingi wilde vanavond komen maar hij redde het toch niet. Hij zal het de volgende keer proberen. Hij zegt: “Zeg tegen Haro dat hij geen verdriet meer hoeft te hebben. Het gaat hier helemaal goed met ons en we zijn altijd bij hem.”

Mrs. Yano schreef haar eigen ervaringen op over deze séance en ik citeer er het een en ander uit:

“De stem was van Shingi en hij had dezelfde manieren als toen hij nog hier bij ons op aarde was. Zijn zinnen werden onveranderlijk voorafgegaan door ‘Zeg Dulce.’ Ik kon mijn eigen oren bijna niet geloven toen hij zijn naam – Shingi Yano – uitsprak, maar toen zei hij het nog een keer, luider en duidelijker.

Sir Henry Segrave en Shingi kenden elkaar. Mijn zoon Haro was erg bedroefd na het ongeluk en dit beïnvloedde zijn studieresultaten enorm.

Shingi had zijn zinnen gezet op het behalen van een zekere snelheid bij de proefrit. Mijn echtgenoot hield de tijd bij. Hij had de eerste ronde achter de rug en begon net aan de tweede, toen de boot over de kop vloog.

Het klopt wat hij zegt: hij heeft zijn doel wat betreft snelheid, bereikt!”

Een van de problemen van het schrijven van een boek vanuit het medium bekeken is dat als je in een diepe trance bent geweest, je afhankelijk bent van de accuratesse van de herinneringen van de aanwezigen over dat wat heeft plaatsgevonden. Daarom is bij Direct Voice de aanwezigheid van een stenograaf van onschatbare waarde. Daardoor kon ik de letterlijke teksten bestuderen van wat

was gezegd. Het effect was echter vreemd omdat de woordelijke verslagen zoals ik ze las, aan de beschreven gebeurtenissen een onthecht gevoel gaven, ook al had ik me er zo intiem mee bezig gehouden.

Het gebeurde heel vaak dat er geen woordelijke verslagen waren (het gebruik van de cassetterecorder heeft dit probleem opgelost) en dan was men afhankelijk van de feiten door middel van de ooggetuigen.

Ik heb altijd geluk gehad met de aanwezigen die getuige waren van de gebeurtenissen die plaatsvonden terwijl ik in trance was. Het waren veelal vooraanstaande dames en heren van verschillende beroepen en rangen en standen, bekende schrijvers en journalisten wier namen wijd en zijd bekend waren en wiens integriteit onbetwist was. Dit soort mensen neemt bij elke bijeenkomst, waar ze als getuige komen, hun onderzoekende en stabiele geest mee. Ze weten dat Spiritualisme een controversieel onderwerp is. Ze nemen geen genoegen met ‘vertrouwen op’ en als ze over het onderwerp schrijven doen ze dat vanuit hun eigen ervaringen en niet vanuit horen zeggen.

Omdat ik de waarde van de ooggetuigenverslagen hoogacht, heb ik de toestemming van Maurice Barbanell gevraagd om de volgende passage uit zijn zeer boeiende boek *This is Spiritualism*, te gebruiken. Het stuk gaat over Bessy Manning waar we nooit van hadden gehoord totdat ze tijdens een zitting door Red Cloud werd geïntroduceerd. Het is een opmerkelijk stuk denk ik, niet alleen door het bewijs dat wordt gegeven over het voortbestaan na de dood maar ook als voorbeeld van het beantwoorden van een gebed. Het is tevens opmerkelijk dat het niet alleen over Bessy en haar broer ging maar dat haar moeder er ook bij betrokken werd. Hier volgt de het verhaal van Bessy Manning, door Maurice Barbanell:

“Mijn meest ontroerende moment in de séance kamer bij Estelle Roberts was toen ik werd aangesproken door een

mij onbekende spreker uit de geestenwereld. Ergens halverwege een zitting zei Red Cloud bijna terloops: “Er staat hier een meisje dat mij heeft benaderd omdat ze met haar moeder op aarde wil praten. Ze zal haar eigen bewijs geven.”

“Ken ik haar?” vroeg ik.

“Nee,” zei de gids, “maar u kunt haar wel helpen.”

De hoorn bewoog langzaam naar mij en een stem die duidelijk van een jong meisje was klonk: “Ik zal het doen. Okay, ik doe het....”

Uit ervaring weet ik dat de manier om de beste resultaten te verkrijgen niet is om de sprekers aan de andere kant met vragen te overstelpen want dat kan een belemmerend effect hebben, maar om ze aan te moedigen. “Kom maar,” drong ik aan, “je wilt me een boodschap geven. Kom maar en praat tegen mij.”

De stem antwoordde: “Ik zal praten als dat mag. Ik ben hier door een aardige meneer gebracht.” Toen verklaarde ze langzaam maar duidelijk: “Ik heet Bessy Manning. Ik ben overleden aan tuberculose, afgelopen Pasen. Ik heb mijn broer Tommy hier bij me, die is door een auto-ongeluk doodgegaan. Mijn moeder heeft omdat ze uw krant leest, gebeden en heeft gevraagd of Red Cloud, de grote gids, mij op een keer hier naar toe wilde begeleiden.”

In de paranormale krant die ik in die tijd uitgaf, had ik sommige séances beschreven en Bessy gaf aan dat haar moeder dat had gelezen. “Ik zal je moeder morgen een boodschap sturen.” zei ik tegen het meisje.

Bessy sprak haar dankbaarheid uit en vervolgde: “Vertel mijn moeder dat ik nog steeds mijn twee vlechten heb. Ik ben tweeëntwintig en ik heb blauwe ogen. Zeg haar dat ik hier langs wil komen. Kunt u haar hierheen halen?” Ze voegde er treurig aan toe dat haar moeder arm was, niet rijk.

“Ik ga kijken of ik haar hier naar toe kan halen.” zei ik.

“Ze is zo ongelukkig,” vervolgde Bessy. “Ze zegt dat ze ons allebei kwijt is. U wilt haar helpen, toch? God zegene u als u dat doet. Dank u wel, ... dank u wel, dank u wel...”

“Voordat ik je moeder een boodschap kan geven,” vertelde ik Bessy, “moet ik weten waar ze woont, want ik ken haar niet.”

Bessy antwoordde langzaam en duidelijk en zonder aarzelen: “Dat zal ik u vertellen, 14, Canterbury Street, Blackburn.”

“Red Cloud,” zei ik, “er moeten duizenden mensen zijn die bidden om troost te vinden, zoals de moeder van dit meisje.”

“Ik heb maar één instrument en dat is Mrs. Robberts” antwoordde Red Cloud, met een droevige klank in zijn stem.

“Gaat u haar moeder voor de volgende zitting uitnodigen?” vroeg ik toen.

“Ik?” reageerde hij, “Gaat u dat doen?”

Ik had nog nooit van Bessy Manning gehoord. Ik wist niet of er een Mrs. Manning bestond, of een Canterbury Street in Blackburn, maar mijn vertrouwen in Red Cloud was na jaren ervaring zodanig, dat ik wist dat de informatie uit de geestenwereld correct was.

De volgende morgen stuurde ik zonder een spoor van twijfel een telegram aan Mrs. Manning, Canterbury Street 14 in Blackburn: “uw dochter Bessy, sprak gisteravond tijdens de séance die we met Red Cloud hadden.” Ik ontving geen antwoord, dus ik stuurde een tweede telegram. Twee dagen later, maandag, kreeg ik twee brieven van Mrs. Manning.

De eerste zei: “Ik weet niet wie ik kan bedanken voor de grote vreugde die u me hebt gegeven. Ik dank u met hart en ziel voor uw telegram, dat ik afgelopen zaterdag kreeg. Ik had het van de daken willen schreeuwen. Ik lachte en hilde tegelijk. Wat is Red Cloud een fantastische geest, en wat ben u allen goed en vriendelijk. Ik weet zeker dat u uw

vriendelijkheid zult continueren en mij wilt vertellen wat mijn Bessy zei. O, wat een groot geluk voor mij en mijn gezin! In mijn volgende brief zal ik u de kosten voor het telegram betalen. Neem ze alstublieft aan. Dat is niet meer dan redelijk. Hoe kan ik u genoeg bedanken? Dit telegram is voor mij meer waard dan onmetelijke rijkdom. Ik zal met heel mijn hart voor u allemaal bidden en vooral voor Mrs. Roberts. U zult het me zeggen nietwaar, als ze een boodschap voor me heeft? Het is een fantastische, schitterende waarheid en ik dank u nogmaals. Ook mijn echtgenoot en mijn twee andere dochters danken u.”

In haar andere brief schreef Mrs. Manning: “Ik heb ook uw tweede telegram ontvangen. Het spijt mij dat ik u er nog een heb laten sturen, en ik dank u hartelijk voor uw vriendelijkheid. U zult de brief die ik op zaterdag heb gestuurd niet hebben ontvangen. Ik vond het erg vervelend dat ik u niet een telegram terug kon sturen, op het moment is de financiële situatie niet zo rooskleurig. Ik zou willen dat u begrijpt hoe dankbaar we zijn. We zouden al het mogelijke willen doen om uw goedheid terug te betalen. U weet niet wat dit voor ons betekent.

Mijn dochter is afgelopen Pasen overleden en mijn zoon is bijna negen jaar geleden doodgegaan. Ik zou stapelgek zijn geworden als ik niet contact was gekomen met mijn kinderen in de geestenwereld. Ik verlang ernaar te horen wat Bessy zegt. Ik wil andere mensen troosten zoals ik nu getroost word. Er zijn hier niet veel goede mediums. Het moet fantastisch zijn om Mrs. Estelle Roberts, en alle andere groten te horen praten. Ik zou willen dat ik die schitterende gave had. Ik bedank u nogmaals heel erg.”

Ik zie de terugkomst van Bessy Manning als een zuiver bewijs voor het voortleven. Geen theorieën over telepathie of onderbewustzijn, die door het denken kunnen worden weg gerationaliseerd. Complottheorieën noch andere vormen van fraude kunnen hier worden aangenomen. Mrs. Manning had Estelle Roberts nooit ontmoet noch met haar

of met een familielid gecorrespondeerd. Ze had mij ook niet geschreven noch iemand anders die bij de séances aanwezig was. Toch werden de volledige naam en het adres van haar dochter gegeven, evenals een complete boodschap die tot in elk detail nauwkeurig was.

Later, toen ik Mrs. Manning ontmoette, vertelde ze me dat ze dag en nacht had gebeden voor bewijs dat haar dochter over de grens van de dood heen zou leven. Haar gebed was gehoord en verhoord. Hoe een gebed dat uitgesproken wordt in Blackburn, beantwoord kan worden in Middlesex weet ik niet. Het enige dat ik weet, is dat het is gebeurd. Deze manier van communiceren via een séance bewijst dat sommige verzoeken worden opgepikt en dat er een organisatie in het Hiernamaals is die in staat is om onder de juiste omstandigheden antwoorden te geven.

Ik regelde voor Mrs. Manning dat ze er de komende Direct Voice zitting in Londen bij zou zijn. Haar echtgenoot had op dat moment geen werk en het was duidelijk dat ze in moeilijke tijden zaten. Ik ontmoette haar op het Pancras Station en het was voor haar de eerste keer in Londen. Ze vond het bijzonder leuk om wat highlights van de stad te zien, voordat ik haar naar Teddington reed, waar de Voice séances werden gehouden. Het duurde niet lang voordat Bessy door de hoorn sprak terwijl ze zich vol vreugde tot haar moeder richtte: “Ma, ik ben het, Bessy!”

“Ja Bessy,” antwoordde haar moeder.

Haar dochter was zo blij dat halverwege het gesprek de hoorn viel, een teken dat ze haar ‘kracht’ niet kon vasthouden.

“Bessy,” zei haar moeder, “dit is fantastisch. Je weet hoeveel je moeder van je houdt hè?”

“Het is geweldig” antwoordde Bessy, “God zegen je ma. Zeg vader dat hij zich geen zorgen moet maken. Tommy is hier ook” voegde ze er aan toe. “We zijn hier samen. Tommy kan ook niet wachten om tegen je te praten Ma.

Het is zo super, ik weet gewoon niet hoe ik moet..... ik ben zo blij..!”

Het Lancashire dialect was overduidelijk te horen toen de moeder antwoordde: “Blijf rustig, schat. Praat tegen je moeder. Kom je ook in ons huis Bessy?”

“Dat weet u heus wel” zei het meisje, “Ik probeer met u te praten. Elke dag praat u tegen mijn foto. U staat er voor, u pakt hem vast en dan kust u de foto, ik zie het de hele tijd.”

Mrs. Manning verzekerde mij later dat dit waar was. In het verdriet om haar dochter neemt ze de foto in haar hand, kust het portret en praat ertegen. Bessy vertelde haar moeder, om te bewijzen dat ze wist wat er in huis gebeurde: “u zei iets tegen Pa over zijn laarzen vanmorgen, toch Ma?”

“Ja, absoluut.” antwoordde Mrs. Manning.

“U zei dat ze gerepareerd moeten worden toch Ma?”

“Ik weet wat je wilt zeggen Bessy” was het antwoord.

“Mijn Ma, ik noemde haar Ma.” zei Bessy tegen mij. Ik herhaalde namelijk de zinnen van Bessy voor de stenograaf zodat hij het verslag woordelijk zou opschrijven en ik dacht op een moment dat Bessy ‘moeder’ zei. Ze corrigeerde mij ogenblikkelijk door ‘Ma’ te zeggen en dat was zoals ze haar moeder aansprak.

Er volgde nog meer bewijs toen Bessy het had over de kralenketting die haar moeder droeg, waarbij ze vertelde dat het haar ketting was geweest, en dat ze deze had gedragen voordat ze overleed. Later hoorde ik dat dit precies zo was.

“Het was voor u een grote klap dat Tommy verongelukte” waren haar laatste woorden tegen haar moeder. Red Cloud zei erachter aan: “Ze heeft de jongen, Tommy, meegenomen.” Toen, zoals Red Cloud altijd pleegt te doen, voegde hij er nog een klein bewijsje aan toe door te zeggen: “de jongen is naar zijn vader vernoemd.”

Toen de séance voorbij was, hilde Mrs. Manning. Tranen van vreugde waren het, niet van verdriet. “Ik ben de gelukkigste vrouw op de wereld.” zei ze.

De volgende morgen gaf Estelle Mrs. Manning, voordat ze terug zou gaan naar Blackburn, een privé sessie waar, zoals later bleek, Bessie nog meer bewijzen gaf dat ze voortleefde. Ze vertelde detail na detail, waar Estelle Roberts onmogelijk iets van kon weten. Ze gaf boodschappen voor de andere gezinsleden en een voor haar verloofde. ‘Zeg Billy, dat ik me de ring die hij me gaf nog steeds herinner - de ring die ik droeg toen ik werd begraven.’

Enkele dagen later kreeg ik - waarschijnlijk omdat ik dan haar eigen getuigenis zou hebben - van Mrs. Manning deze brief: “Ik schrijf dit op omdat ik anderen troost wil geven. Ik weet dat ik door sommigen uitgelachen zal worden, bespottelijk gemaakt zal worden, maar gezegend zal worden door velen. Mijn enige zoon, die ik adoreerde, werd aangereden door een motorfiets en stierf. Het was een lieve, kleine jongen die erg veel van mij hield. Ik was buiten mezelf van verdriet - compleet gebroken. Ik verloor alle hoop. Al mijn ambities lagen met hem, in het graf.

Acht jaar later overleed mijn dochter Bessy, een van de liefste en beminlijkste meisjes die ooit hebben geleefd. Vlak voor haar einde zei ze tegen mij: “Als het mogelijk is, zal ik terugkomen.” Ik wist dat ze zich daar aan zou houden. Ze is op onverwachte wijze teruggekomen. Ik had veel gehoord over de séances met Red Cloud. Het telegram dat ik van Mr. Barbanell ontving, waarin stond dat mijn dochter door was gekomen, naar mij had gevraagd, vertelde waar ik woonde, kwam voor mij als een grote verrassing. Ik was verbijsterd en zeer verheugd met het nieuws. Door zijn goedheid kon ik naar Londen komen en de zitting bijwonen. Het was een fantastische ervaring. Ik ontmoette daar niets dan vriendelijkheid. Ik hoorde veel stemmen uit

de geestenwereld en ze werden allemaal herkend. Het was verbazingwekkend.

Ik hoorde mijn eigen dochter op haar eigen, liefdevolle wijze tegen mij praten, in haar eigen karakteristieke woorden. Ze had het over gebeurtenissen waarvan ik zeker weet dat niemand anders die weet. Ik, haar moeder, kan dit het beste beoordelen en ik zweer bij de Almachtige God dat het Bessy was. Ze zei dat ze haar broer had meegenomen, noemde zijn naam en de manier waarop hij om het leven was gekomen. Ze benoemde veel dingen die bij ons thuis waren gebeurd, dingen die op dat moment was vergeten.

Ik dank God diep. Hij beantwoordde mijn gebeden, en ik heb gebeden, lang en vaak. Ik ben niet bang voor wat wij dood noemen. Ik kijk uit naar de heerlijke hereniging met mijn geliefde kinderen.”

De jaren gingen voorbij en ik vergat Bessy en haar moeder. De oorlog kwam en er was zo veel te doen. Estelle Roberts besloot om in haar nieuwe huis haar Voice séances weer op te pakken. Het deed me erg goed dat haar mediumschap net zo krachtig was als eerst, met net zulke indrukwekkende resultaten.

Op een van de zittingen zei Red Cloud tegen mij: “Ik heb iemand voor je bij me. Wacht even.” Door de, zoals altijd met lichtgevende verf besmeerde hoorn hoorde ik de woorden; “Hallo, hallo,” drie keer. Aangezien dit op een spreker uit de geestenwereld leek die voor het eerst contact maakte, sprak ik enkele bemoedigende woorden. De vrouwenstem die door de hoorn klonk zei: “Ik ken die stem. U hebt me erg geholpen met mijn dochter te praten.” Heel snel, voordat ze haar naam zei, raadde ik dat het Mrs. Manning was die sprak ook al had ik niet gehoord dat ze was overleden. Ze was gekomen om het verhaal af te maken, om te vertellen dat de heerlijke hereniging met haar kinderen waar ze het toen over had, gerealiseerd was. Ze zei door de hoorn: “Ik heb Bessie en Tommy hier, kunt u

dat aan mijn familie vertellen? Geef ze veel liefs van mij en zeg dat ‘ik help.’ Dat willen mijn dierbaren op aarde graag weten.”

Ik stuurde een kopie van deze boodschap naar Blackburn, maar mijn brief kwam terug met ‘vertrokken’ er op. Ik vond het jammer dat de familie van Mrs. Manning de boodschap niet kon krijgen. Toen kreeg ik tot mijn verrassing een brief van ene Mrs. J. Smith, die zei dat ze een dochter van Mrs. Manning was. Iemand had het door mij geschreven artikel gelezen over de terugkomst van Mrs. Manning uit de geestenwereld en een kopie gestuurd aan Mrs. Smith.

“Ik ben haar jongste dochter” schreef ze. “Mijn zus en ik zijn de enige overgebleven gezinsleden op aarde. Ik kan u niet vertellen hoe blij en dankbaar ik met de boodschap was. Ik wilde naar buiten rennen en de hele wereld toeschreeuwen maar in plaats daarvan bleef ik binnen en hilde. Ik schaamde me en voelde me zeer klein omdat ik was gaan twifelen en wanhopen of ik ooit nog iets van die geliefde vrouw zou horen.”

Haar moeder, voegde ze toe, was plotseling gestorven zonder afscheid te kunnen nemen. Ze was alleen toen ze een attaque kreeg. Toen de dochters bij haar kwamen was het voor hun moeder niet meer mogelijk om te praten.

“Het was een grote schok, met haar overlijden verdween de zon uit ons leven.” schreef Mrs. Smith. De jaren sleepten voort en ze begon te wanhopen. Nu had ze dan het antwoord op haar gebeden ontvangen. “Het is het fijnste dat me ooit is overkomen” concludeerde ze.

Er zit nóg een grappig vervolg aan het verhaal van Bessy Manning dat Barbanell niet in zijn boek noemt, maar dat ik hem vele malen heb horen vertellen. Als voorbeeld van buitengewone bewijzen dat de geestenwereld bestaat en dat er rechtstreeks antwoord op gebed komt, verhaalde hij tijdens zijn lezingen kris kras door het land steeds van Bessy

Manning. Dit verhaal werd nooit achterwege gelaten omdat het zo'n prachtig voorbeeld was. Uiteindelijk heeft hij in zijn eigen belang, met tegenzin het verhaal laten vallen, omdat hij er zelf doodmoe werd van het keer op keer te vertellen en heeft hij nieuw materiaal gebruikt.

Na de eerste bijeenkomst waar hij met nieuwe verhalen kwam, werd hij benaderd door een vrouw die hem vaag bekend voorkwam. Maar waarvan? Een openbare spreker ziet gedurende meer dan dertig jaar zo veel verschillende gezichten.

“Herkent u mij?” vroeg de vrouw.

Barbanell keek haar aan maar moest bekennen dat hij haar niet kon plaatsen.

“Ik ben Mrs. Manning,” zei ze en voegde er teleurgesteld aan toe: “Ik dacht dat u hun wel over Bessie zou vertellen.”

Arme Barbanell! Daar stond hij in Blackburn, in de thuishaven van Bessy, en hij had haar dramatische verhaal niet verteld! Met veel mensen in het publiek die haar hebben gekend, zou hij voor grote opschudding hebben gezorgd, als hij dat wel had gedaan.

Maurice Barbanell heeft een scherp gevoel voor humor en ik weet dat hij de eerste zou zijn om het volgende verhaal, aan mij verteld door een zitter van een Voice séance, te waarderen.

Een grote valkuil van een Direct Voice communicatie is spanning. Red Cloud bracht eens iemand mee die zo hard zijn best deed om te spreken dat de sfeer steeds gespannener werd en dat de communicatie moest worden afgebroken. John, zoals Red Cloud Barbanell noemt, zei toen: “Red Cloud, we zullen voor hem bidden.” Befaamd om zijn gevatheid en omdat hij de zitters weer wat energie wilde geven zei Red Cloud toen: “John, liefdadigheid begint thuis!” De sfeer raakte ontspannen door het gelach dat daarop volgde en na enkele minuten probeerde de spreker het opnieuw en lukt het hem om via de hoorn te spreken.

Ik weet uit ervaring dat er veel voorbeelden zijn, zoals bij Bessie Manning, die rechtstreeks volgen uit bidden. Ik beschrijf nog een voorbeeld toen er in de Royal Albert Hall een bijeenkomst was waar Red Cloud mij een boodschap gaf voor een man wiens naam ik meende te herkennen. Aangezien de boodschap kies en privé was heb ik deze niet aan het publiek verteld, maar bewaarde hem voor later. Na de bijeenkomst informeerde ik naar de naam die mij bekend voorkwam en ik was niet verbaasd te horen dat het ging om een lid van het Parlement.

Ik vroeg de zaalwacht of deze heer of zijn echtgenote aanwezig waren, maar niemand kon mij dat vertellen. Ik bevond me in een lastig parket en belde Maurice Barbanell. Hij bood aan de mensen in kwestie in te lichten over de boodschap die hun dochter in de geestenwereld voor hen had. Na nog geen tien minuten belde de vrouw mij op en ik gaf haar de boodschap. Ze bedankte me en bekende: “Mijn man en ik zaten in het publiek. Ik bad elke minuut die we daar zaten, met elke vezel in mijn lichaam om een eventuele boodschap van haar te mogen ontvangen. Dank u wel, dank u wel voor wat u hebt gedaan.”

Een andere communicatie in deze categorie kwam tot stand tijdens een openbare Voice séance in Kingsway Hall in Londen. De details kwamen van Mrs. Gertrude Brooke uit Cricklewood, die aanwezig was en zich meteen betrokken voelde bij wat er daarna gebeurde.

Gedurende de séance kondigde Red Cloud een jonge verpleegster aan uit de geestenwereld, die haar eigen bewijs zou geven. Een stem zei:” Mijn naam is Olive May Mann. Ik was verpleegkundige in het ziekenhuis in Leicester. Ik verongelukte op mijn fiets toen ik met andere verpleegsters aan het fietsen was. Mijn moeder woont in Tansley, bij Matlock. Wilt u haar alstublieft vertellen dat ik nog leef, maar dat ik hier niet gelukkig kan zijn als zij blijft rouwen. Ze is naar een Spiritualist Church geweest en heeft daar

gebeden of ik een teken van voortleven kan geven.” Toen viel de hoorn krachteloos op de grond.

Na de bijeenkomst bespraken Mrs. Brooke en haar vrienden bij een kop koffie deze opmerkelijke boodschap uit de geestenwereld. Ze betreurden het allemaal dat de moeder van de jonge vrouw, noch een andere nabestaande aanwezig was geweest om de terugkomst van de verpleegster mee te maken. Mrs. Brooke beraadde zich gedurende enkele dagen, niet in staat om de keuze te maken of ze zich moest bemoeien met dingen die haar niet aangingen. Uiteindelijk besloot ze dat het geen probleem zou zijn als ze informatie die werd gegeven door de overleden verpleegster zou checken bij het Leicester ziekenhuis. Ze schreef een kort briefje met de vraag of er een verpleegster met die naam ooit in het ziekenhuis had gewerkt. Ze noemde haar informatiebron niet.

Het antwoord dat ze kreeg was dat deze verpleegster zich bezighield met geestelijke zieken, tot ongeveer achttien maanden geleden, dat ze helaas een ongeluk had gekregen en in het ziekenhuis was gestorven.

Zonder veel moeite kwam Mrs. Brooke achter het adres van de moeder van de vrouw in Tansley en schreef haar een brief die alle details van de communicatie bevatte. Er kwam een dankbaar antwoord per kerende post, waarin stond dat de vrouw direct naar Londen zou komen om Mrs. Brooke te ontmoeten. Dat gebeurde en de twee vrouwen dronken samen thee. Ze zaten aan tafel en hoopten op een boodschap. Ze werden niet teleurgesteld omdat er al snel via het letterbord de boodschap kwam: “Mama, u hebt me erg gelukkig gemaakt. Veel liefs voor iedereen, Olive.”

Het was onvermijdelijk dat mijn mediumschap mij in herhaaldelijk contact bracht met Sir Arthur Conan Doyle. Hij bezocht mijn bijeenkomsten bij Marylbone Spiritualist Association regelmatig en in Queen’s Hall stond hij regelmatig met mij op het podium waar wij het publiek

toespraken. Ik kende zijn vrouw en gezin ook, zonen Adrian en Denis, als regelmatige bezoekers van mijn Direct Voice séances.

Nadat Sir Arthur was overleden, hoorden Lady Doyle en haar gezin op een van de zittingen zijn stem. Hij kwam bij een latere séance langs, waar zij niet aanwezig waren, en sprak een tijdje. De kring bevatte op deze gelegenheid een aantal van de meest bekende mensen op spiritueel gebied. Aan het begin van de bijeenkomst brak de stem van Sir Arthur bot in:

“Doyle hier,” zei hij “ik heb toestemming gevraagd om even langs te komen om mijn felicitaties over te brengen over de nieuwe krant. (Dit betrof een nieuwe paranormale krant, die juist was gelanceerd). Ga zo door. Verdedig de waarheid en vrees niemand.”

Hannen Swaffer bedankte hem voor het toespreken van een thuisbijeenkomst en sprak de hoop uit dat hij nog een keer zou langskomen.

“Ik kom wanneer ik kan,” antwoordde Doyle, “maar het is niet zo eenvoudig als het lijkt. Is Mr. Craze hier ook?”

George Craze, voorzitter van de Marylebone Association die vaak de leiding had bij openbare bijeenkomsten van Doyle, zei dat hij er was.

“U moet voor dit medium zorgen” verzocht Doyle hem. “Ze doet verschrikkelijk goed werk. En u, Swaffer, houdt u de belangen in de gaten van de strijd voor de waarheid, die nu gaande is. We worden door grote krachten tegengewerkt, maar we moeten altijd doorgaan.”

In deze teneur ging hij een tijdje door. Voordat hij afscheid nam liet hij een boodschap voor zijn vrouw achter “al mijn liefde en toewijding” en een boodschap voor zijn zoon Denis “zeg hem dat hij door moet zetten met zijn werk.”

Bij een andere gelegenheid kwam Sir Arthur langs en vroeg om met Shaw Desmond te spreken. Hoewel Desmond geen enkele twijfel had over de waarachtigheid

van de communicatie, dacht hij dat het geen kwaad kon om de spreker uit de geestenwereld zijn identiteit te laten bewijzen. “Als u Conan Doyle bent” zei hij, “vertelt u mij waar wij elkaar voor het laatst hebben gezien.”

Onmiddellijk zei de stem dat ze elkaar voor het laatst bij toeval tegen waren gekomen in een portiek in Victoria Street, waar ze allebei voor een plotselinge hoosbui schuilden. Desmond herinnerde zich dit voorval.

Zes dagen na het overlijden van Sir Arthur Conan Doyle werd er een spirituele herdenkingsbijeenkomst gehouden in de Royal Albert Hall die vol was met bezoekers. Velen hoopten dat Sir Arthur op een dramatische manier langs zou komen en zodoende een belofte zou nakomen. Hij kwam tijdens deze gigantische bijeenkomst terug, maar niet op de sensationele manier waarop zijn publiek hoopte.

Lady Doyle zat midden op het podium. Naast haar stond als symbool voor zijn fysieke afwezigheid een stoel die leeg was, en dit gaf ook aan dat men hoopte op zijn aanwezigheid in geestenvorm. Om ons heen was een enorme menigte mensen uit de lichtwereld die allemaal met hun vrienden wilden spreken. Ik gaf hun boodschappen een half uur lang via mijn helderziendheid door aan mensen die tussen het vele publiek in de zaal zaten. Echter, geen teken van Sir Arthur. Ik bleef om me heen kijken in de hoop dat ik hem ergens zou zien verschijnen. Pas toen het publiek 2 minuten stilte hield uit respect naar hem, zag ik hem naast mij staan. Hierdoor werd ik voor een ogenblik uit mijn evenwicht gebracht. Dat zag hij direct en hij stelde mij gerust: “Ga door met je werk. Ga door mijn kind, “zei hij geruststellend. Toen ging hij weg en zat een moment later in de ‘lege’ stoel naast zijn echtgenote.

Ik bleef boodschappen uit de geestenwereld doorgeven totdat Sir Arthur opstond en naar mij toekwam. Langzaam en weloverwogen gaf hij als test een boodschap voor Lady Doyle. Het was persoonlijk, ging over een familielid, en

over iets dat die ochtend had plaatsgevonden. Het overtuigde Lady Doyle dat deze boodschap van haar man kwam, aangezien alleen zij en het andere gezinslid erbij waren toen het omschreven voorvalletje plaatsvond.

Terwijl ik die avond een helderziende bijeenkomst gaf kreeg ik een visioen van een vreemde gebeurtenis, dat een onverwacht vervolg had dat jaren later pas kwam. Ik werd in die helderziendheid naar een man getrokken die een shirt droeg met open boord. Hij zat in de buurt van het podium. “Er is hier een vrouw die door een ongeluk met paard om het leven is gekomen,” vertelde ik hem. “Ze heet Emily Wilding Davison. Ze zegt dat ze haar vriend die vanavond in de zaal zit, vertelde dat ze vanavond zou komen.”

De man stond langzaam op en schraapte zijn keel. “Dat klopt,” zei hij, “ze vertelde me dat ze vanavond zou spreken. Emily is de Suffragette die zichzelf in 1913 voor een paard gooide bij de Derby en aan haar verwondingen is overleden. Ze is als geestverschijning bij mij bekend.”

Er gingen negen jaren voorbij en ik gaf een openbare demonstratie in helderziendheid. Ik had een boodschap van een soldaat voor een man in het publiek. “Is de vrouw naast u vanavond met u meegekomen?” vroeg ik hem.

“Ja.”

“Ze was enige tijd verbonden met de suffrage vrouwenbeweging.”

“Dat klopt.”

Ik wendde me tot de vrouw en zei haar: “De soldaat die hier zojuist was was in gezelschap van een Suffragette. Die is nu hier. Ze zegt dat ze u goed kende voordat ze op de racebaan verongelukte. Ze vertelt me dat u een broer in de lichtwereld heeft. Haar naam is Emily en ze geeft u deze boodschap: “Ik vocht voor een zaak; vecht voor de jouwe. Er moet nog heel veel gebeuren...”Nu noemt ze nog een naam, Mrs. Despard. Kent u ene Mrs. Despard?” vroeg ik.

“Ik kan een boodschap voor haar geven.” Ik gaf haar een boodschap en de vrouw zei dat de ontvangster

Charlotte Despard, de militante heldin van de Suffragettebeweging zou zijn, die nu vijfennegentig jaar oud was.

Emily gaf toen nog een inspirerende boodschap voor de man in de zaal en het gesprek was klaar. Wat later kwam ik er achter wie deze man was. Hij heette Harold Sharp; hij was medium en hij was degene die ik ooit, negen jaar daarvoor, bij de herdenkingsdienst van Conan Doyle had aangesproken.

1947

171

HOOFDSTUK TWAALF

Nog Meer Gesprekken

Het is nu meer dan vijfendertig jaar geleden dat de wereld geschokt was door de plaatsing in een paranormale krant van een serie door automatisch schrift verkregen (N.B. in trance geschreven) artikelen getiteld “Mijn leven na de dood” van Edgar Wallace. Ook al had ik niets te maken met dit script dat via een medium uit Wales kwam, ik maakte me wel zorgen over de bewering van de oorspronkelijkheid.

Tijdens de laatste jaren van zijn leven was Edgar Wallace veel in het nieuws als novelleschrijver, journalist en schrijver van toneelstukken. Hij was ook wel een ‘type,’ vol buitenissigheden waar het publiek dol op was en hetzij per ongeluk, hetzij bedacht, hij kreeg het uitstekend voor elkaar om te leven in overeenstemming met zijn eigen gemaakte reputatie. Sterker nog, Wallace was zo stevig verankerd in de hoofden van de mensen dat hij nog lang in ieders herinnering voortleefde als een populaire legende, lang nadat hij afscheid van het fysieke leven had genomen.

Het is daarom niet heel vreemd dat toen Maurice Barbanell een pakje ontving dat brieven en teksten van Wallace uit de geestenwereld bevatte, hij ze op waarachtigheid heeft getoetst voordat hij ze publiceerde. Barbanell wist dat door publicatie de teksten aan zware kritiek van de sceptici zouden worden blootgesteld. Deze zouden één voor één iets gaan zoeken om de teksten in twijfel te brengen. Hoe kon hij erachter komen, peinsde hij, of ze echt van Wallace waren.

Hij legde ze voor aan Hannen Swaffer, zodat deze ze kon onderzoeken. Swaffer was een goede vriend van Wallace op de momenten dat ze geen ‘vijanden’ waren. Deze momenten waren te danken aan hun respectieve rollen als toneelrecensent en schrijver van toneelstukken.

Het oordeel van Swaffer was dat de teksten waren geschreven door een doorgewinterde verslaggever, iets dat het medium niet was, maar hij kon niet met zekerheid zeggen of Wallace de post mortem schrijver was. Toen kreeg Barbanell een goed idee. Hij zou het direct bij de volgende séance aan Red Cloud vragen, Het antwoord van de gids was dat Barbanell geen actie moest ondernemen totdat Red Cloud Wallace zelf had geraadpleegd. Bij de volgende Voice séance vertelde Red Cloud dat hij Wallace had gesproken, die bevestigde dat hij de auteur was van de automatische schriften, dus kon Barbanell de teksten publiceren.

Deze publicatie met gedetailleerde beschrijvingen van het leven hierna zoals Wallace het ervaart, veroorzaakte de verwachte opwinding. Weldra woedde de grootste spiritualistische controverse aller tijden, waar aan beide zijden veel rake klappen vielen. Robert Curtis, die vijftien jaar lang Wallace's persoonlijke secretaris was geweest, was een van de leidinggevende tegenstanders die iedere suggestie dat de teksten afkomstig zouden zijn van zijn oude baas, veroordeelde. Terwijl deze storm raasde kwam Wallace nog een keer terug om gretig mee te doen in de strijd met nog een paranormale vertoning, typerend voor zijn zelfassertiviteit, die de vlammen van de controverse nog meer deed oplaaien. Hij zorgde ervoor dat zijn beeltenis, zoals hij er in de geestenwereld uit ziet, op een plaat verscheen waarmee proeven werden gedaan voor paranormale fotografie.

De anti spiritualisten dreven de spot met het idee alleen al van een foto uit de geestenwereld. Er was niets makkelijker, zo zeiden zij, dan een foto na te maken. Dit is zeker waar, maar zij zagen gemakshalve de omstandigheden waaronder deze proeffoto was gemaakt over het hoofd. De platen die voor de sessie werden gebruikt kwamen van een fotobureau in Fleet Street, nadat ze in het geheim door één van de medewerkers van een merkje waren voorzien, om

later te kunnen worden geïdentificeerd. Ze waren door dezelfde medewerker in de camera geplaatst. Gedurende de fotosessie waren er nog twee vertegenwoordigers van het bureau aanwezig. Zij haalden persoonlijk elke keer de plaat uit de camera en voerden zelf het proces van ontwikkelen en afdrukken uit. Van het begin tot het eind had de fotograaf geen inmenging in het nemen, ontwikkelen en afdrukken van de foto's behalve dan dat hij in de kamer aanwezig was en het moment aangaf waarop kon worden gefotografeerd.

De gelijkenis op de foto's met Edgar Wallace was treffend en omdat ze helemaal niet leken op foto's die gedurende zijn leven op aarde waren genomen, konden de schimpers het niet volhouden te beweren dat het kopietjes waren van oude foto's. Fleet Street, en familieleden van Wallace, werden uitgedaagd om kopieën te maken. Het is ze nooit gelukt.

Intussen was Wallace bij mijn Direct Voice séances een dwingende en vastbesloten kandidaat-spreker. In het begin hield Red Cloud hem tegen. "Hij is nog niet klaar om te spreken," zei hij, "Hij weet nog niet hoe hij de kracht kan gebruiken. We kunnen het niet hebben dat hij ons medium schade berokkent, hoe sterk zijn ongeduld ook is. Hij spreekt als ik zeg dat hij er klaar voor is, niet eerder."

In dit geval moesten we slechts twee weken wachten. Bij onze volgende zitting kwam Wallace door. Het was een onbarmhartige Wallace die niet onder stoelen of banken stak dat hij het helemaal niet erg vond dat hij al die sukkels op aarde had achtergelaten.

"Ik schreef het manuscript," zei hij, "ik zat te poseren voor de foto. Wat willen ze nog meer? Het is verdomd moeilijk om niet te worden geloofd wanneer het enige dat je wilt is dat ze het begrijpen. Ze kunnen lachen, ze kunnen de spot drijven, maar ik zal ze laten zien waar de waarheid ligt." Op deze toer ging hij nog een tijdje door om zijn terechtwijzingen te beëindigen met een venijnige opmerking

naar zijn secretaris die de teksten van hem uit de geestenwereld ontkende.

“Zeg tegen Bob Curtis dat hij niet zo idioot moet doen,” zei hij minachtend, “Ik zal hem wat geven om over na te denken. Dat zullen jullie zien.”

En dat deed Wallace! Speciaal voor Curtis kreeg hij het voor elkaar om een replica van - onmiskenbaar - zijn stem op een Dictaphone cilinder te laten verschijnen. Hoe Curtis het ook probeerde, en ondanks de gewillige assistentie van specialisten bij de Dictaphone Company, hij kon geen andere rationele verklaring geven hoe de stem op de Dictaphone kwam, anders dan dat Wallace het over de grens van de dood heen, had opgenomen.

Kort na het overgaan van de getalenteerde, jonge acteursmanager Dennis Neilson-Terry, kwamen zijn vrouw Mary Glynne, en zijn acterende zus Phyllis, regelmatig op mijn Direct Voice zittingen. De eerste keer dat de stem van Dennis werd gehoord, noemde hij zwak en zacht de naam van zijn vrouw. “Ik ben Dennis,” zei hij, “Kan je me horen? Ik moet hier nog aan wennen.”

“Ik versta je hoor.” zei Mary Glynne aanmoedigend. Het kostte hem duidelijk moeite om korte boodschappen aan vrienden en familie te geven. Toen zei de stem: “Dit is heel erg moeilijk maar maak je geen zorgen, de volgende keer zal het beter gaan.”

Mijn twee bezoeksters waren er de volgende séance ook weer, popelend om de communicatie met Dennis weer op te pakken, hopen dat het hem zou lukken om meer bedreven met de hoorn om te gaan. Maar toen de hoorn uiteindelijk voor Mary balanceerde was het niet de stem van een man die doorkwam. Een opgewekte, rustige vrouwenstem klonk trefzeker door de hoorn. “Ik ben tante Laura,” zei de stem.

“Oh, ik had u niet verwacht,” zei Mary Glynne, enigszins terughoudend.

“Dennis heeft me hier mee naar toe genomen, lieve. Hij staat hier ook.”

“Tante Laura,” zei Mary plotseling, want ze herinnerde zich iets. “Ik heb eerder dit jaar aan u gedacht. Weet u nog onder welke omstandigheden dat was?”

“Natuurlijk lieve. Toen je in Zuid-Afrika was, ging je naar Port Elizabeth, speciaal om mijn graf te bezoeken. Je hebt er bloemen neergelegd.”

“Dat deed ik inderdaad. Zei u dat Dennis daar is?”

“Inderdaad. En hij staat klaar om met je te spreken. Doe je moeder veel liefs van mij, en zeg haar dat ik heel erg levend ben.”

“Hallo lieverd,” kwam toen de stem van Dennis direct door. Er volgde een gesprek dat zo typerend is voor herenigingen. Toen het klaar was sprak Red Cloud tot Mary Glynne.

“U ziet het dametje,” zei hij, “uw man gaat vooruit. Deze keer ging het al beter, maar hij is nog te gespannen. Maar elke keer zal hij vooruit gaan; elke keer zal het beter gaan.”

“Red Cloud,” zei Mary, “wilt u me zeggen waarom u tante Laura heeft meegebracht om te spreken?”

“Dat is voor meer bewijs dametje. Iedereen kent uw beroemde echtgenoot, zelfs Medi hier. Niemand kende tante Laura – zelfs Medi hier niet.”

Bij de volgende gelegenheid dat Dennis Neilson-Terry met zijn vrouw sprak, was zijn communicatietechniek enorm verbeterd en was hij in staat om bijna een zeer goed gesprek met haar te onderhouden. Gedurende het gesprek zei hij iets dat ogenschijnlijk irrelevant was voor waar ze het over hadden, maar dat een diep ontroerend effect had op zijn vrouw. “Ik heb wat bloemen voor je meegenomen.” zei hij.

Aan het einde van de séance legde Mary Glynne uit wat dat betekende. Ze vertelde ons dat ze ook bij een ander medium was geweest waar ze, een paar dagen hiervoor, van Dennis een boodschap had gekregen. Ze had, altijd op

zoek naar meer en nog duidelijker bewijs, Dennis om een proefboodschap gevraagd, slechts enkele woorden die hij tijdens de daaropvolgende séance bij mij zou kunnen herhalen.

“Ik zal zeggen,” had hij beloofd. “Ik heb wat bloemen voor je meegenomen.”

Emma Cunliffe-Owen was een van de meest vitale en aardige vrouwen die ik heb mogen leren kennen. Ze bezocht gedurende een bepaalde periode veelvuldig mijn Voice zittingen en volgde met de grootst mogelijke aandacht alles dat werd gecommuniceerd. Ze had aanzienlijke paranormale gaven die, als ze tijd en zin had gehad, haar een krachtig medium hadden kunnen maken.

Er was een gelegenheid waar haar vader door de hoorn sprak en daarbij kwam uit dat hij één van de sprekers was die in staat was om zijn aardse tongval perfect te reproduceren. Uitbundig ratelde hij de namen op van diegenen uit haar familie die om hem heen stonden.

Daar was haar echtgenoot, Edward, en grootvader Charles. Daar waren Agnes en Jenny en Dorothy; Alexandra, en Henry en Frank en kleine Clare. Voor hem was het een groot familiefeest. Hij voegde nog wat toe over iedereen, en toen riep hij plotseling uit: “En nu komt er nog iemand bij die je goed kent, Tommy Lipton. Kom erbij en praat met Emma, Tommy!”

Er klonk een nieuwe stem door de hoorn en dat was Sir Thomas Lipton, oprichter van de kruideniersketen met zijn naam en veelvuldig mededinger in de Cup America, met zijn jachten Shamrock I tot V.

“Dank u wel dat ik de gelegenheid krijg om u te bedanken dat u zich mij herinnert,” zei hij.

“Dat is geen moeite.”

“Het betekende veel.” Toen richtte hij zich tot de kring met zitters en voegde toe: “Ze heeft de koets versierd, waarin mijn stoffelijk overschot naar huis werd gebracht.

Met een paars doek, groene lauwerkrans en gele chrysanten.”

“U hebt zo veel voor anderen gedaan, dat het tijd werd dat iemand iets voor u deed.” zei Emma Cunliffe-Owen.

“Ik heb ook iets voor u gedaan, Sir Thomas,” kwam Hannen Swaffer gniffelend tussenbeide. “Ze hebben mij uit bed gebeld om uw overlijdensbericht te schrijven.”

“O ja?” was het verheugd klinkende antwoord. “Nou, nu kunt u zaken gaan doen door ze te vertellen dat ik helemaal niet dood ben.”

“Dorothy staat hier nog steeds te wachten,” interrumpeerde de vader van Emma Cunliffe-Owen deze grappenmakerij, om het meisje wat te helpen.

“Mama, ik ben het, Dorothy,” zei een meisjesstem.

“Ja, lieverd.”

“Mama, u hebt hele mooie paranormale gaven, waarom gebruikt u ze niet?”

“Ze zijn niet voldoende ontwikkeld lieverd. Je moet zo verschrikkelijk veel weten.”

Er volgde toen een lang gesprek, zoals moeder en dochter samen kunnen praten, over zaken die niemand behalve hun twee iets aangaat.

Na afloop gaf Emma Cunliffe-Owen toe dat dit een van haar meest opmerkelijke en belonende avonden was geweest.

Kort na deze gebeurtenissen kwam in geestvorm Lord Northcliffe, de oprichter van de *Daily Mail*, en de vernieuwer van de Britse kranten, langs. Hij weigerde zijn naam te geven en hoewel zijn stem duidelijk en stevig klonk kon in het begin niemand zijn identiteit vaststellen. Het was zijn vroegere secretaresse Louise Owen, die het raadde. Op het moment dat ze zijn naam noemde, wisten Hannen Swaffer en Shaw Desmond, die ook aanwezig waren, dat ze het goed had.

“Lord Northcliffe,” zei Louise Owen.

“Alfred Harmsworth,” corrigeerde hij haar, “titels zeggen hier niets.”

“Ik vermoedde al dat u het was,” zei Desmond.

“Dat lijkt me logisch, je bent helderziend!” antwoordde Northcliffe snel. “Wat maken jullie mensen er een zootje van in de wereld!” vervolgde hij wanhopig, “Niks anders dan oorlog en sterfte en doelloosheid. Waarom kunnen jullie niet bij elkaar komen en iets bereiken?”

“U bent niets veranderd, ik heb naar heel veel lessen van u moeten luisteren.” zei Swaffer.

“De hele wereld moet zich verenigen om de oorlogen te stoppen.” Northcliffe ging door en lette niet op de onderbreking. “Het samenkomen in vijandige groepen is regelrechte zelfmoord.” Hij ging hier lang mee door, af en toe geplaagd en uitgelokt door Swaffer en Desmond, maar hij nam niet de moeite om hier op in te gaan.

Een nabij familielid van Canon ‘Dick’ Sheppard, één van de meest beroemde en gewaardeerde geestelijken, bezocht mij voor een privé helderziende zitting. Hij kwam om haar deze boodschap te geven: “Ik wist niet dat ik dood zou gaan. Ik ging aan mijn tafel zitten omdat ik me moe voelde en toen ik wakker werd, was ik in deze andere wereld. Ik heb alleen verdriet gehad over de schok die mijn overgaan teweeg heeft gebracht bij de achterblijvers.”

Hij kwam nog een keer in mijn séance kamer langs om via Direct Voice te spreken. Dick was overstuur en zijn stem kwam moeilijk door. Hij maakte zich zorgen omdat hij via een medium op een openbare bijeenkomst iets had beweerd. Dat was niet zo, zei hij. Hij vroeg toen of er een boodschap aan zijn dochter kon worden gegeven, waarin hij haar aanspoorde om door te gaan met de plannen zijn memoires uit te geven, en hij gaf haar tevens de naam van iemand die zich verzette tegen deze publicatie. Hij gaf hartelijke groeten aan George Lansbury, en voegde toe dat

hij en Lansbury's zoon dikke vrienden waren. Hij rondde af met de woorden: "God's zegen is voor jullie allen."

Dick sprak niet langer dan drie minuten en in deze korte tijd lukte het hem om steeds krachtiger door de hoorn te spreken. Hij startte wat aarzelend en met meer moeite dan andere sprekers uit de lichtwereld voor zover de zitters zich dat konden herinneren, en toch eindigde hij met een bijna grote welbespraaktheid. Toen we daarnaar vroegen gaf Red Cloud als verklaring: "Hij was ongerust en in stress toen hij begon, maar dit verdween allemaal toen hij zijn boodschap gaf."

Tussen de twintig mensen die in mijn séance kamer zaten in Teddington, bevond zich op een avond de bekende geograaf E. A. Reeves. Meer dan vijftig jaar lang zat Mr. Reeves in de leiding van Royal Geographical Society. Voor het grootste gedeelte was hij Map Curator en Instructor Surveying. In deze hoedanigheid had hij de leiders van grote ontdekkingsreizen leren kennen die in het begin van de 20ste eeuw vanaf de kusten van Engeland vertrokken. Mannen zoals Scott, Shackleton, Fawcett en Watkins waren, zoals vele andere onderzoekers en wetenschappers, zijn vrienden.

Reeves, die een frequente bezoeker was bij mijn zittingen, spendeerde een groot deel van zijn tijd aan het bestuderen en onderzoeken van paranormale verschijnselen, en leverde onveranderlijk een intelligent en bedachtzaam aandeel aan elk probleem dat opdook. Op de specifieke avond die ik nu in gedachten heb, sprak zijn broer - die meer dan vijftig jaar geleden was verdronken - met hem toen er een andere stem door de hoorn kwam.

"Watkins hier, Mr. Reeves. Herinnert u zich mij nog?"

"Gino, beste kerel," antwoordde Reeves, wat beduusd door deze onverwachte ontmoeting, 'natuurlijk doe ik dat!."

"Je weet dat ik ben verdronken. Ik verdronk in de Arctic. Ik was op zehondenjacht, kwam onder het ijs

terecht en dat was het. Wil je alsjeblieft tegen Sir William zeggen dat we elkaar nu hebben gesproken.” (Sir William was de huidige voorzitter van de Royal Geographical Society.)

Reeves kende het verhaal maar al te goed. Gino Watkins leidde een expeditie naar Groenland, waar hij overleed als gevolg van een ongeluk. Hoe het precies was gebeurd, was niet bekend. Het enige dat men wist was dat hij in zijn eentje per kayak vertrokken was en dat het bootje kapseisde.

Aan zijn korte bezoekje vanuit de lichtwereld aan ons, zat nog een staartje. Enkele dagen later wandelde Reeves in Hyde Park toen hij een paard en ruiter op zich af zag komen. Toen ze dichterbij kwamen, ontdekte Reeves dat hij de man vagelijk herkende uit vroegere tijden, iemand die nogal bekend was als Arctic onderzoeker. De ruiter hield zijn paard staande en zei verbaasd: “Ah, Reeves, ik zat al naar je uit te kijken. Ik heb begrepen dat je met Gino Watkins hebt gesproken.”

“Ja, dat klopt. Hoe weet jij dat?”

“Dat vertelde hij me gisteravond. In een soort droom zou je kunnen zeggen. Heeft Watkins je verteld wat er is gebeurd?”

“Hij zei dat hij onder het ijs was gekomen.”

“Ah, nogal aannemelijk. Dat is mij bijna ook een keer overkomen.”

“Ik ben wel benieuwd naar je droom,” zei Reeves, “Droom je vaak zo?”

“Soms. Ik zal je wat anders vertellen. Voordat ik van huis vertrok wist ik dat ik jou zou tegenkomen, wandelend in Hyde Park.”

“Nou, ik ben blij dat ik je niet heb teleurgesteld,” zei Reeves lachend. “Ik loop hier niet al te vaak.”

Het verhaal over Watkins eindigt hier niet. Bijna twee jaar later hield John Myers, wiens mediumschap toen belangrijk was bij het maken van de foto's van Edgar

Wallace, een séance in het British College of Psychic Science. Het toegevoegde gezicht op de foto vertoonde een opmerkelijke gelijkenis met Gino Watkins. De gelijkenis was beslist zo sterk dat Reeves evenals anderen aan wie de foto werd getoond, niet twijfelden dat het Watkins moest zijn. Er gingen een paar maanden voorbij en Reeves kwam bij mij in de Voice kring met zijn zoon, die kortgeleden uit het buitenland was teruggekomen. Gedurende de zitting genoot de jongen van een levendig gesprek met zijn overleden, maar nu aanwezige oudere broer die het gesprek eindigde met de woorden: "Zeg tegen vader dat Watkins op de foto is doorgekomen."

Eén van de meest intrigerende, onopgeloste mysteries van de wereld - althans onopgelost qua fysiek bewijsmateriaal, is de verdwijning geweest van de beroemde ontdekker kolonel P. H. Fawcett, die in een Zuidamerikaanse jungle verdween. Hele expedities hebben geprobeerd dit raadsel op te lossen, er zijn boeken over geschreven en het is uitvoerig besproken tussen ontdekkingsreizigers onderling maar tot nog toe was niemand in staat geweest om, als we het hebben over feitelijke, fysieke bewijzen, zelfs maar bij een oplossing in de buurt te komen.

Maar hoe zit het met bewijs uit de lichtwereld? We staan hier op meer solide grond, dermate solide dat we over zekerheden kunnen spreken waar anderen alleen maar tevreden zijn met speculaties.

Fawcett was een opmerkelijk mens. Een goede soldaat, een ervaren opziener en een uitstekende onderzoeker, maar evenzeer een mysticus van grote orde. Zijn laatste expeditie begon in 1925 toen hij, met zijn jonge zoon en nog een andere reisgenoot, diep in het Braziliaanse oerwoud doordrong. Hij is nooit van deze reis teruggekomen - fysiek gesproken. Enkele onderzoekers beweren dat ze hem nog hebben ontmoet, of dat ze sporen

van hem waren tegengekomen, maar geen van deze beweringen hield stand bij een grondig onderzoek. Met het verstrijken der jaren kon er maar een logische conclusie worden getrokken - dat Fawcett met zijn gezelschap verdwenen was in het oerwoud. Maar wat betreft datum of manier waarop ze zijn verdwenen, is er nooit enig echt bewijs gevonden.

E. A. Reeves behoorde tot de vele vrienden die Fawcett had achtergelaten. De twee mannen hadden veel gemeenschappelijke interesses, daar behoorde een levenslang onderzoek naar paranormale zaken toe. Toen Fawcett als vermist werd opgegeven was Reeves in de rotsvaste overtuiging dat de onderzoeker op de een of andere manier contact met hem zou opnemen, ook al waren de gebruikelijke communicatiewegen gesloten. Er bereikte hem echter geen enkele boodschap. Uiteindelijk concludeerde hij, net zoals de hele wereld, dat hij het laatste van zijn vriend had gezien en gehoord.

Toen herinnerde hij zich een metaalbarometer in zakformaat die Fawcett op een eerdere Braziliaanse expeditie had gebruikt en die hij ter bewaring had achtergelaten bij Reeves. Hij dacht dat het wel een interessant experiment zou zijn als hij de barometer tussen de voorwerpen zou leggen op mijn eerstvolgende psychometriebijeenkomst. Er zou wel een soort clou komen in mijn kenschetsen van het geheel, dacht hij. Zo lag de barometer op mijn dienblad tussen allerlei andere verschillende voorwerpen zoals altijd bij deze gelegenheden.

Ik pakte het dadelijk op. Ik had uiteraard geen idee dat het er was of waar het vandaan kwam. Ik moet toegeven dat ik zelfs niet herkende wat het was. Op zulke momenten ben je als medium minder bezig met wat het voorstelt dan met de trillingen die het uitstraalt. Op het eerste gezicht dacht ik dat het een reisklokje in een leren hoesje was. Deze vergissing leidde echter helemaal niet af van het

duidelijke beeld wat er voor mijn ogen verscheen. Ik sprak meteen over een grote reisafstand, bossen met hoge vochtigheidsgraad en primitieve mensen die naakt rondliepen. Ik zag een man met een breedgerande hoed en een riem om zijn middel waar ook een dergelijk 'klokje' aan hing. Ik zei dat ik vanwege de sterke paranormale kracht die er was, vermoedde dat de man was overleden.

Aan het einde van de reading informeerde ik van wie dit klokje was. "Van mij," zei Reeves.

"Degene die voor u de eigenaar hiervan was, stuurt een boodschap. Hij vraagt of u nog weet van zijn gewonde been. Hij wil dat u weet dat alles nu goed is."

"Ik kan me niet herinneren dat hij gewond was aan zijn been," zei Reeves bedachtzaam. "U zegt dat hij is overleden?"

"Ik denk dat dat zo is. De paranormale krachten zijn zo sterk. Wie is hij? Ken ik hem?"

"kolonel Fawcett."

Door te denken dat kolonel Fawcett was overleden, zat ik er naast. Red Cloud sprak enkele weken later via trance en aan het einde van de lezing richtte hij zich tot Reeves met betrekking tot Fawcett. Hij zei dat Fawcett leefde. Hij zei ook dat de paranormale krachten van Fawcett nu zo ver waren ontwikkeld dat hij zich kon uitleven in sterrenstelsels en dat hij kon reizen zonder dat hij de hele tijd uit zijn lichaam moest treden. Dit kwam bij het psychometreren naar voren en ik trok daaruit de conclusie dat hij was overleden.

De woorden van Red Cloud maakten een grote indruk op Reeves die al lang Fawcett als een groot, zeer ontwikkeld mysticus erkende en ook omdat de boodschap die ik had doorgegeven over het verwonde been, een betekenis voor hem had gekregen. Op dat bewuste moment zei het hem niet zoveel maar hij had zich daarna herinnerd dat Fawcett hem had verteld dat zijn paard, vlak voor zijn vertrek naar Zuid-Amerika was gevallen terwijl hij er op zat en bij het

omrollen van het paard waren de spieren in zijn been verwond.

Twaalf maanden later, na deze onthulling van Red Cloud, nam Reeves een vrouw mee om mij te spreken. Hij volgde de routine bij een nieuwkomer in de kring, en zei dus haar naam noch de reden van haar komst. Gedrieën hielden we een séance en ik hoefde niet te wachten op een hint over de identiteit van mijn bezoeker. Red Cloud sprak ogenblikkelijk tegen haar en noemde haar 'het Fawcett dametje.' Hij vertelde haar dat de twee jonge mannen die met Fawcett waren meegereisd naar Zuid-Amerika, waren overleden aan koorts, maar dat haar echtgenoot nog steeds op aarde leefde. Hij omschreef Fawcett als een ervaren paranormale man, die grote occulte wijsheid had opgedaan. "Mensen zullen koninkrijken willen geven voor de wijsheid die hij nu bezit."

Hij beschreef een halssieraad dat de kolonel aan zijn vrouw had gegeven en verzekerde haar dat er geen resultaat zou komen (acht jaar daarvoor was de expeditie begonnen) uit verdere zoektochten naar haar man. Hij bevestigde dat de blanke man die de Zwitserse onderzoeker Stephan Rattig twee jaar geleden was tegengekomen in een inheems dorpje, in werkelijkheid Fawcett was geweest. Dit was zeker interessant omdat Rattin's bewering zorgvuldig was onderzocht en afgewezen door autoriteiten.

Met tussenpozen had Reeves gedurende de daaropvolgende drie jaren privé séances met mij waarin de naam Fawcett vaak werd genoemd. Toen zei Red Cloud op 14 juli 1936: "Ik heb iets interessants te zeggen tegen jullie. Jullie vriend Fawcett is bij ons gekomen." Hij had het niet over de precieze datum, waarschijnlijk omdat tijd in de geestenwereld niet bestaat.

Het Fawcett-verhaal had daar net zo goed kunnen eindigen wat mij betreft, maar Barbanell, met wie Reeves elke ontwikkeling had besproken, was bijzonder geïnteresseerd als uitgever. Hij kwam voor een speciale

zitting in de hoop dat Red Cloud de gaten zou kunnen opvullen in het verhaal van Fawcett. En zoals altijd, stelde Red Cloud hem niet teleur. Hij beschreef het leven van Fawcett in de jungle waar het wemelde van de koorts, in Zuid-Amerika; hoe hij gevangen was gehouden bij een indianenstam; welwillend maar nauwgezet werd bewaakt door zijn ontvoerders; hoe hij hun magie had geleerd terwijl hij zijn eigen grote gaven aan het beoefenen was en hoe hij van tijd tot tijd doodziek was van de koorts die hem, op het laatst, al zijn aardse krachten had afgenomen.

Barbanell vroeg hoe lang geleden het was geweest dat hij was overgegaan.

“Julie tijdsbesef is moeilijk voor mij,” zei Red Cloud, “maar dit kan ik wel zeggen: het was op het moment dat zijn beeltenis verscheen.”

Dit was een feit dat het voor ons mogelijk maakte om, op een paar dagen na, het tijdstip van overlijden van Fawcett te preciseren. De zomer in het jaar daarvoor had John Myers zoals gewoonlijk geëxperimenteerd met spirituele fotografie en er zat tussen de extra afbeeldingen een beeltenis van Fawcett. Dit betekende dat Fawcett ergens aan het begin van de zomer in 1935 was overleden, een datum die al, Barbanell wist dit wel en ik niet, door twee andere mediums onafhankelijk van elkaar was genoemd. Mediums waar Reeves contact mee had gehad.

Misschien dat er ooit een dag komt dat de omstandigheden over zijn verdwijning en het lot van Fawcett, bevestigd kunnen worden door fysieke feitelijkheden, waar onze wereld zo'n waarde aan hecht. Als die dag ooit komt, dan ben ik er zeker van dat er een verband gelegd kan worden met Red Cloud.

Er gebeurde iets ongebruikelijks bij één van de avondlijke Direct Voice séances. Tussen de aanwezigen bevond zich Mrs. Hutchinson, wier echtgenoot en zoon professoren waren voordat ze naar de geestenwereld waren

gegaan. Mrs. Hutchinson was geen groentje waar het paranormale zaken betrof. Op diverse eerdere gelegenheden had ze een aantal gesprekken met haar dierbaren gehad, vooral met haar zoon die een onverwacht einde had door middel van een motorongeluk. Op deze specifieke avond kwam Mrs. Hutchinson met een pakketje aan dat in bruin pakpapier zat, met een touwtje er om heen. Ze bracht het de séancekamer in en legde het gedurende de zitting op haar schoot terwijl ze links en rechts van haar de handen van haar medezitters vastpakte. Tijdens de zitting sprak ze weer met haar zoon, ook al noemden ze geen van beiden de aanwezigheid van het pakje.

De séance eindigde en terwijl ik uit mijn trance kwam merkte ik dat er iets op mijn hoofd lag. “Wat is dit?” vroeg ik en deed mijn hand omhoog om het te voelen. Terwijl ik dat deed werden de lichten aangedaan en ik kwam er achter dat ik in een prachtige Spaanse shawl gewikkeld zat.

Mrs. Hutchinson keek snel naar haar schoot waar het bruine papier nog steeds hetzelfde erbij lag, nog steeds met het touwtje er omheen. Ze pakte het pakje op en het bleek zo leeg als een lege eierschil te zijn. “Ik begrijp het niet,” ze zei, “Ik heb de shawl als cadeau voor u meegenomen. Ik wilde het u na afloop geven. Het was een cadeau voor mij van mijn zoon. U hebt ons beiden zo veel geluk gebracht, dat ik er zeker van was dat hij zou willen dat ik dit aan u zou geven.”

“Het lijkt erop dat hij uw vriendelijkheid had voorzien en het zelf aan me heeft gegeven,” zei ik.

Dit kon natuurlijk niet de enige verklaring zijn. Iemand moet die shawl om mijn hoofd hebben gedrapeerd. Geen van de aanwezige zitters kan dat zijn geweest. Los van het feit dat geen enkele zich verantwoordelijk voelende zitter de handen zou loslaten en de cirkel tijdens een séance zou verbreken zou het ook onmogelijk zijn geweest om dit onmerkbaar te doen. Alle handen waren vast en bleven

vast, dit werd verklaard door elk afzonderlijk lid van de cirkel.

Mijn echtgenoot Charles die een geweldige healer was, en veel geslaagde healings heeft verricht in the House of Red Cloud, was door een gebeurtenis gefascineerd die tijdens een Direct Voice séance op een avond plaatsvond. Eerder die dag had hij een healing gegeven aan een vrouw die gedurende lange tijd twee keer per week behandeld had moeten worden. Recentelijk was de pijn voor een groot deel verdwenen. Ze was daar erg opgetogen over en stelde aan Charles voor dat het voor haar voldoende zou zijn als ze één keer per week zou komen, dan zou hij weer plaats hebben voor een nieuwe patiënt. Charles antwoordde dat hij Red Cloud hierover wilde consulteren.

Op die Direct Voice avond, herinnerde hij zich dit, en hij zei tegen Red Cloud dat hij graag een vraag wilde stellen. “En ik geef het antwoord voordat je de vraag hebt gesteld” zei Red Cloud grinnikend, “Het dametje kan één keer per week komen. Weer wat bewijs voor jou, Zebedee.”

Charles werd door Red Cloud altijd Zebedee genoemd - hij had zo zijn eigen naampjes voor zijn intieme vrienden. Terwijl hij dit nu zo zei, raakte hij met de hoorn zachtjes Charles' knie aan. Het bewijs zat hem in het feit dat geen van de aanwezigen een idee had van het gesprek over de behandeling, behalve de vrouw en Charles.

“En Zebedee,” ging Red Cloud door, “vertel het medium dat de kleine McKenna-man vanavond zal langskomen. Hij zal een foto voor haar meenemen van haar grootvader.”

Deze informatie kwam als een complete verrassing voor iedereen. Terence McKenna was de kleinzoon van Morrell Mackenzie, die nu één van de belangrijkste artsen was in de omgeving van Red Cloud, maar ooit een vermaard lid van de medische branche. Terence had van tevoren niet aangekondigd dat hij zou komen, dus iedereen was nogal

opgewonden of hij datgene zou meebrengen wat Red Cloud had gezegd.

We hadden ons het niet hoeven afvragen. Hij kwam aan op het moment dat Charles net iemand van de kring uitliet. Onder zijn arm zat een plat pakje, en degene die zojuist nog in de kring had gezeten genoot van dit moment en zei: “Ik weet wat u daar heeft.”

Terence was wat verbouwereerd en antwoordde: “Is dat werkelijk zo? En wat is dat dan?”

“Het is een foto van uw grootvader. U hebt het als cadeau voor Estelle meegenomen.”

Een paar seconden keek Terence alsof hij water zag branden, toen zei hij: “Ik hoef niet te vragen hoe u dit weet. Red Cloud natuurlijk.”

“Ja, Red Cloud.”

“Maar wat ik niet begrijp is hoe hij wist dat ik hier naar toe zou gaan, terwijl ik het zelf pas op het allerlaatste moment had bedacht. Ik kreeg een soort inval dat Estelle dit wel leuk zou vinden.” En daar had hij helemaal gelijk in, ik was blij met deze foto.

Shaw Desmond was, zoals ik al eerder vertelde, een geboren onderzoeker. Hij zou nooit op het eerste gezicht een bewering voor lief aannemen als deze gelegenheid zou geven voor nader onderzoek. Hij was daarom de ideale persoon om bepaalde, onverwachte details die met betrekking tot onbekenden werden verstrekt, uit te zoeken.

Red Cloud vertelde aan de twintig mensen die bij een Direct Voice séance in de kring zaten dat hij zich zorgen maakte over een man en een vrouw die in een klein dorpje in Yorkshire woonden. Hij noemde hun volledige adres. Hij zei dat dit stel op bepaalde dagen geregeld urenlang in vrome toewijding doorbracht, ter herinnering aan hun geliefde zoon. De jongen had een koosnaam, en had zelf een speciale benaming voor zijn vader. Red Cloud noemde deze twee namen. Niemand van de kring had ooit van deze dorpelingen gehoord. Red Cloud voegde er aan toe dat de

moeder aan een pijnlijke, inwendige kwaal leed die zou moeten en kunnen genezen.

“Op dit moment schrijft de vrouw een brief” zei de gids, “aan Desmond-man. De brief zal hem over twee dagen bereiken en zal gaan over de dingen die ik u allemaal heb verteld. De vrouw zal om begeleiding vragen en die zal haar met plezier worden gegeven.”

Twee dagen later arriveerde de brief. Naam, adres, en koosnamen waren exact zoals gezegd. De vrouw noemde zelfs de innerlijke problemen waaraan zij leed. Het was verbazingwekkend en ongevraagd bewijs wat door Desmond tot op de bodem werd onderzocht en door dat te doen, was hij in staat om het stel de hulp te geven waar ze om hadden gevraagd. Ik heb altijd gevonden dat dit een opmerkelijk voorbeeld was van hoe de doden op ons letten, instrueren hoe we het beste met onze problemen kunnen omgaan, en wanneer we om hulp kunnen vragen als de last te zwaar wordt.

Ik ben slechts drie of vier keer in aanraking gekomen met het paranormale verschijnsel dat ‘independent voice’ heet. Dit is de stem van iemand uit de lichtwereld die niet door de hoorn noch door de mond van een medium komt. Het lijkt alsof de stem uit de lucht komt zetten, soms zelfs op grote afstand van waar het medium zit. Grappig genoeg kwam dit zeldzame fenomeen voor bij twee verschillende gelegenheden met dezelfde zitter.

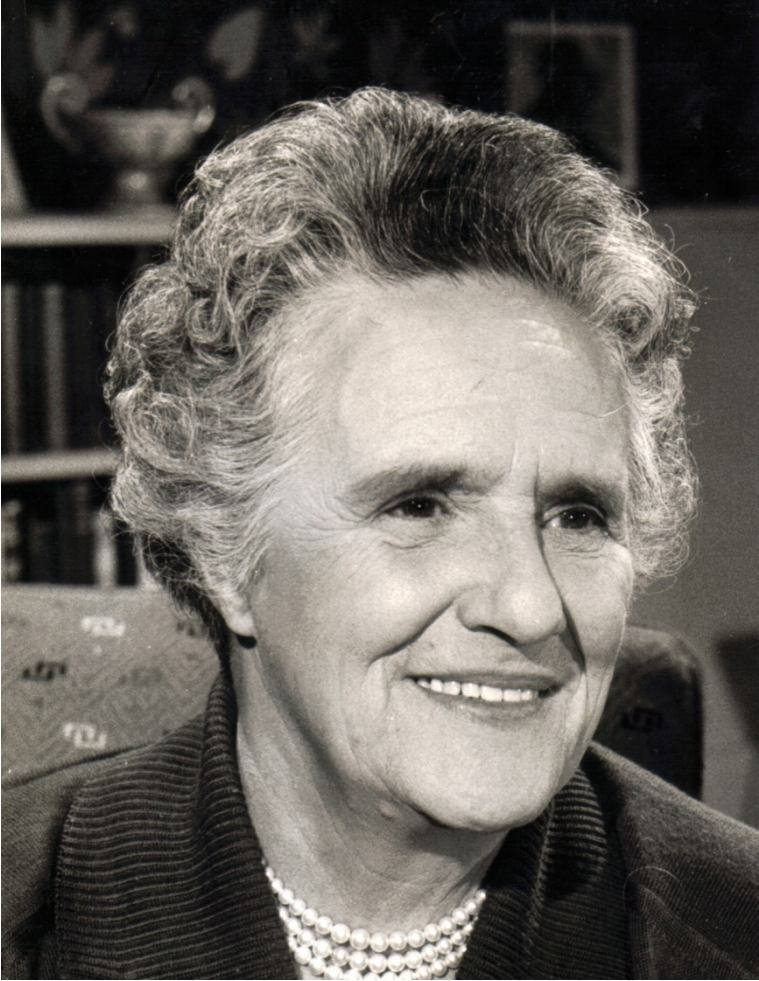
Dit was een man die Sumpter heette en die voor een helderziende privé séance was gekomen. We zaten overdag bij elkaar. Ik bracht boodschappen over vanuit de geestenwereld toen ik plotseling onderbroken werd door een krachtige stem die ter hoogte van het plafond uit een hoek van de kamer kwam. We zaten allebei verbaasd, stil te luisteren. De stem stopte net zo abrupt als hij was gekomen en Mr. Sumpter zei tegen me: “Dat was mijn broer.”

De volgende vijftien minuten bespraken we wat we hadden gehoord. Ik had nimmer van een voorbeeld van

‘independent voice’ op klaarlichte dag gehoord en stemde zonder aarzelen in met het voorstel dat hij de keer daarop zijn echtgenote mee zou nemen, in de hoop dat het nog eens zou gebeuren en dat hij overtuigd zou raken dat hij niet aan het hallucineren was. Ik herinnerde hem er aan dat we misschien niet een herhaalde ‘voorstelling’ zouden krijgen, maar hij wilde het heel graag proberen.

Hij kwam enkele dagen later met zijn vrouw en alsof het magie was, gebeurde er precies hetzelfde wat er de keer daarvoor was gebeurd. De stem kwam uit dezelfde hoek van de kamer, het was net alsof een fysiek iemand aan het praten was en het werd door ons alledrie goed verstaan. Hoewel we het op andere gelegenheden weer probeerden, is dit nooit meer voorgekomen en zijn dit mijn enige twee voorbeelden van ‘independent voice’ bij daglicht.

Het is niet zo zeldzaam in een verduisterde kamer. Ik herinner me een gelegenheid, als voorbeeld, waar er uit het gebied rond mijn heupen een stem klonk en het kwam nog al eens voor dat op Direct Voice séances, Red Cloud de hoorn wel vergat te gebruiken. Zijn stem was dan duidelijk op afstand van de hoorn te horen, vooral als een onervaren persoon uit de geestenwereld moeite had met zich verstaanbaar te maken.

HOOFDSTUK DERTIEN

Oorlog

In oktober 1938 deed Red Cloud één van zijn zeldzame voorspellingen en die was fout.

Hij zei dat er geen oorlog zou komen. Mij is vaak gevraagd hoe het komt dat Red Cloud zich hier zo in heeft vergist en ik heb er nooit moeite mee gehad om een - wat mij betreft -bevredigende verklaring te geven. Het antwoord is te vinden in de lessen van Red Cloud zelf. Hij heeft ons altijd geleerd dat lotsbestemming niet bestaat, dat niets in het leven voorbestemd is. Daaruit volgt dat welke profetie dan ook die afhangt van het handelen van de mens om te worden waargemaakt, eerder een uiting is van waarschijnlijkheid dan van zekerheid. In een wereld waar gebeurtenissen door de mens worden gecreëerd en hergecreëerd, elke dag opnieuw, kan dat niet anders dan zó zijn.

De mens heeft totale vrijheid en vrije wil van handelen. Hoe de mens deze vrijheid gebruikt bepaalt zijn levensloop, de gemeenschap waarin hij leeft, en, uiteindelijk, de loop van de volkeren. Mens noch geest kan met zekerheid zeggen dat er op een zekere dag dingen gaan gebeuren omdat de toekomst van de mens afhangt en het uitoefenen van de vrije wil altijd een onzekere factor is. Negenennegentig van de honderd keer zal hij altijd op dezelfde manier reageren op dezelfde omstandigheden. De honderdste keer zal hij om de een of andere reden of om geen enkele reden, anders reageren.

Vanwege deze principes doet Red Cloud zelden of nooit voorspellingen over de toekomst. Toen hij ons dit een keer uitlegde zei hij dat hij naar de toekomst kan kijken alsof hij naar een grasveld kijkt waarop van alles en nog wat uitgestald aan zijn voeten ligt. Hij vergeleek het uitzicht met wat hij ziet als hij boven op een berg zit en naar de vallei beneden kijkt. Door het dal slingert een weg die naar een

dorpje leidt. Met tussenruimtes zijn er veel afslagen, niet zichtbaar voor de reiziger, maar wel voor Red Cloud vanaf zijn topositie. Red Cloud ziet als hij naar beneden kijkt, dat de reiziger uiteindelijk het dorp zal bereiken als hij onverdroten en vastberaden zijn weg voortzet. Maar als hij bij een van de zijwegen even uitrust wordt hij door de vele verleidingen die de zijweg biedt, verlokkt om de hoofdweg te verlaten en zal hij uiteindelijk op een geheel andere bestemming aankomen.

Het besluit van de reiziger om af te slaan, ligt geheel en al bij hem zelf. Er is geen onzichtbare kracht die hem laat handelen of hem noodzaakt zich te voegen naar een of ander voorbestemd plan. Luiheid, hebzucht, machtswellust, alles wat met verleidingen te maken heeft, kan de richting die de mens neemt bepalen. Het is zijn eigen beslissing en niemand - zelfs hijzelf niet - kan van te voren met zekerheid zeggen welke weg hij zal gaan. De profeet kan daarom zijn voorspellingen alleen doen op basis van kansen, met kennis van de feiten en die zorgvuldig afwegen.

Dit deed Red Cloud in oktober 1938. Hij kon de richting zien waarin de mensheid zich bewoog. Hij kon de verleidingen en de gevaren zien. En toch geloofde hij dat de mensheid op het pad zou blijven dat vrij van oorlog was. De richting was een keuze van de mens en die koos verkeerd. Elf maanden was Europa in een door de mens gecreëerde chaos ondergedompeld, een chaos die al snel de hele wereld erbij betrok.

Nadat de oorlog was verklaard zei Red Cloud: "Er zou geen oorlog hebben hoeven komen als ieder van jullie de verantwoordelijkheid had aanvaard die op ieders schouders persoonlijk rust. Er kwam oorlog omdat de mens niet in staat was om de peilloze diepte van angst in zichzelf om te zetten in een erkenning van het goddelijke dat in zichzelf leeft. Ik zei dat er geen oorlog zou zijn omdat het de bedoeling was dat er geen oorlog zou komen, en als ik anders had voorspeld had ik het gemoed van de mensen in

de diepste put laten verdwijnen waaruit geen terugweg mogelijk was. De geest kneedt materie - materie kneedt niet de geest. De mens moet zijn eigen verlossing bewerkstelligen. Ik kan alleen maar de weg wijzen en jullie vragen om bij de deur van je geest altijd behoedzaam te zijn.”

Terwijl de oorlog in volle gang werd mijn paranormale carrière er niet minder op. In 1941 trouwde ik met Charles Tilson-Chowne. Kort daarna werd ons huis gebombardeerd en vertrokken we naar Oxford waar ik een aantal openbare bijeenkomsten hield en vele privé séances. We kwamen na twaalf maanden terug in Londen. Het werd drukker in mijn werk aangezien het aantal ongevallen toenam en steeds meer oorlogsslachtoffers met de achterblijvers wilden spreken.

Hierbij zaten vier jonge mannen die waren omgekomen op het slagveld. Het waren David White en Arthur Heath van de Royal Navy en Bill Castello en Clive Wilson van de Royal Air Force. Deze vier jongelui die zelf bewijs aanleverden van hun overleven na de dood, waren vastbesloten om anderen te helpen om hetzelfde succesvolle resultaat te behalen. Omdat zij zo toegewijd waren in het uitoefenen van hun opdracht, begonnen we een privé kring voor Direct Voice gesprekken. In de kring zaten de ouders van de vier jonge mannen en vrienden en familieleden van andere sprekers uit de geestenwereld die het was gelukt om hun identiteit als aardebewoner vastgesteld te krijgen. De zittingen waren kosteloos voor iedereen die ze bijwoonde.

Een van de meest hooggeplaatste bezoekers van deze kring was Air Chief Marshal Lord Dowding, hoofd Fighter Command in the Battle of Britain. Hij woonde voor de eerste keer de kring bij in oktober 1943, op dringend verzoek van de vier voornoemde organisatoren uit de lichtwereld. De séance begon met de hoorn die op de vloer het ‘V’ teken in morse gaf. Toen hoorden we een

meisjesstem die vrolijk “dames eerst” riep en daarmee aangaf dat het nogal een wedstrijd was wie het eerste van de hoorn gebruik mocht maken. Het lukte haar ternauwernood om een paar zinnen te zeggen voordat Clive Wilson geanimeerd met zijn ouders in gesprek raakte. Na een korte uitwisseling van zaken vroeg Clive: “wilt u me alstublieft aan de Chieff voorstellen?”

Toen dat was gebeurd zei Clive: “Ik was op verkenningsexpeditie toen ik werd gedood. Ik ging ten onder in zee en mijn lichaam spoelde later aan. Maar zoals u ziet, ben ik nog steeds heel erg levend.”

“Ik heb gehoord dat u een vreemde bijnaam in de Royal Air Force had,” zei Dowding tegen hem. “Hoe werd u genoemd?”

“Big Feet,” was het zelfverzekerde antwoord. “U kunt dat checken. Sir, de jongens en ik willen u bedanken voor het doorgeven van boodschappen vanuit de geestenwereld. Dat doet heel veel mensen heel veel goed.”

“Het is geweldig om te kunnen helpen,” antwoordde Dowding.

Op dat moment kwamen er vriendelijke uitingen van ongeduld uit de hoorn, anderen wilden er door spreken. Het was David White die won. Zijn aardse leven was op vijftientigjarige leeftijd beëindigd toen de onderzeeër Olympus bij Malta in de buurt verdween. Hij sprak eerst met zijn moeder en gaf haar veel liefs voor andere familieleden. “Papa is hier bij me,” verzekerde hij haar. De vader was enkele maanden na zijn zoon overleden.

“O, het is zo leuk om te praten!” riep David uit met een jeugdig enthousiasme. “Kunt u mij allemaal horen?” vroeg hij.

“Ja,” antwoordden de zitters in koor.

“Dat is geweldig. Ik begrijp dat we Lord Dowding in de kring hebben vanavond evenals iemand die net zo veel voor ons heeft gedaan, Hannen Swaffer. Mr. Swaffer, ik heb een

vriend van u hier ontmoet. Hij is journalist en nog niet zo lang geleden overgegaan.”

“A. B. Austin,,” viel Red Cloud hem in de rede. “Hij is in Italië omgekomen.”

“Hij was ook van mij een vriend,” zei Dowding. “Hij was oorlogscorrespondent bij mijn staf en een zeer respectabel ambtenaar.”

“Hij is een zeer respectabele ambtenaar,” corrigeerde Red Cloud hem vriendelijk. “Let op! Hier komt iemand anders.”

Een stem zei: “Mijn naam is Jenkins. Bent u daar vader?”

“Ja, ik ben er.”

“Nou, stop met zorgen om mij te maken en val de Air Ministry niet langer lastig over details. Ze hebben u alles verteld wat ze weten. Dat onze oude kist midden in de lucht in stukken sprong, was niemand’s schuld. Wanneer alle vliegtuigen gebruikt moeten worden die een beetje kunnen vliegen, dan zitten er altijd wel een paar tussen waarbij uiteindelijk iemand op de grond de brokstukken moet gaan verzamelen. “Ik heb één van die brokstukken thuis liggen.”

“Ja dat weet ik. Een stuk staart. Vader, probeer moeder duidelijk te maken dat ik niet dood ben. Vertel haar dat er hier duizenden zoals ik zijn en dat het allemaal zonen van moeders zijn. Het gaat goed met mij als zij niet zo veel verdriet zou hebben.”

De volgende stem kondigde aan: “Ik ben Arthur Heath. Ik ben doodgegaan in een torpedootjager bij Kreta. Maar nu gaat het goed met mij. Ik ben in Palestina geweest en heb mijn broer daar gezien.”

“Geloof je in leven na de dood?” vroeg zijn moeder.

“Nee. Maar dat leert hij wel. Hij denkt dat ik ben overleden maar het zal nog moeilijk worden om een man te vinden die minder overleden is dan hij.”

“Jij bent niet veranderd,” zei zijn moeder. “Je bent nog altijd dezelfde; je zag er zo knap uit in je uniform.”

“Ik zie er nog steeds goed uit in mijn uniform” was het gepikeerde antwoord.

Op dit moment kwam Red Cloud tussenbeide om de hulp in te roepen van de aanwezige zitters; wie zou volgens hen een poging willen wagen om voor het eerst via Direct Voice te spreken?

Er was een kleine stilte en toen kwamen de woorden: “Dick Stevens hier. Ik wil met mijn vrouw spreken.”

Dit was Flight-Lieutenant Stevens, D.S.O., D.F.C. en advocaat, beter bekend als ‘Cat’s Eyes.’ En hij stond ook op een schilderij van kopstukken in de National Gallery. Het schilderij is gemaakt door Eric Kennington en heeft als titel ‘Portret van een nachtjager.’

Enige tijd voor deze séance was Mrs. Stevens naar mij toegekomen voor een privé sessie. Haar echtgenoot had zich eerder kenbaar gemaakt met oppervlakkige bewijzen uit hun huiselijk leven en verraste haar op zeker moment met de belofte dat zij binnenkort een bezoek zou brengen aan Buckingham Palace - ‘je gaat voor mij een medaille halen,’ vertelde hij haar. En dat gebeurde. Enkele dagen later ontving ze een uitnodiging om naar het paleis te komen om de D.S.O. opgespeld te krijgen die haar man was toegekend vlak voordat zijn vliegtuig crashte. Ze wist niets van deze prijs totdat hij het haar via mij als medium vertelde. Ik werd er erg gelukkig van toen ik haar een keer tegen een vriendin hoorde zeggen: “Ik denk dat ik gek was geworden als ik niet met Spiritualisme in aanraking was gekomen. Ik was volstrekt wanhopig voordat ik naar Mrs. Roberts ging. Nu ligt alles zo anders.”

Nu sprak haar man Dick voor het eerst met haar via Direct Voice. Hij sprak enthousiast over hun dochter Frances die op tweejarige leeftijd een slachtoffer was van een luchtaanval. Zijn vrouw begon over hun zoon John, de tweelingbroer van Frances. Stevens lachte: “Hij blijft maar op de muren tekenen hè?” zei hij. “Dat moet je eigenlijk niet toestaan.”

“Dat gaat wel weer over,” zei ze. “Hij ontgroeit het vanzelf.”

“Dat denk ik ook. Weet je, ik vind dit fantastisch, zo te praten. Ik zou ook wat tegen de Air Chief Marshal willen zeggen. Kunt u zich mij herinneren Sir?”

“Natuurlijk doe ik dat.” antwoordde Dowding en ze spraken een tijdje over legerzaken totdat een nieuwe stem zich aandiende.

“Lindsay hier,” zei de stem en de hoorn bewoog naar een RAF officier die in uniform in de kring zat. “Het is lang geleden dat we al die boeken samen lazen. Weet je nog hoe we tot diep in de nacht opleven en discussieerden over dat zompige stel Nietzsche en Schopenhauer? Wat zaten we toen onzin te kletsen zeg. Dit is de echte filosofie - de waarheid over het voortbestaan. Dood is niet het einde; je wordt er een man van.”

De hoorn bewoog naar Lord Dowding en de stem zei: “Sir, weet u dat ik één van die gekken was die zei dat de dood het einde betekende? Ik was een communist, een volgeling van - als ik zo vrij mag zijn - Karl Marx! Pas toen ik in zee plonsde realiseerde ik me hoe blind ik ben geweest.”

De stem stopte even plotseling als hij was begonnen en in de stilte die volgde hoorden wij de stem van Red Cloud die de volgende woorden aanhaalde: “Greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.”

Het vierde groepslid van dit kwartet was Flight-Lieutenant Bill Castello, D.F.C. Op aarde was hij motorcoureur geweest en zijn oorlogsverdiensten bestonden uit het ondersteunen van luchtaanvallen op Duitsland, bezet gebied in Frankrijk, Libië, Albanië, Irak en Griekenland. Al met al heeft hij meer dan vijftig aanvallen gedaan met zijn vliegtuig, en de eervolle vermelding voor zijn D.F.C. had het over ‘opmerkelijk gekwalificeerd, moedig, en plichtsgetrouw.’ Toen hij na een luchtaanval op Hamburg als vermist was opgegeven

bezochten zijn ouders zijn kleine luchthaven waar ze een envelop kregen overhandigd waarop geschreven stond: 'graag posten als ik niet terugkom.' Er zat een ontroerende, korte afscheidsbrief in, die afsloot met een zin die karakteristiek was voor de schrijver van de brief: "Keep the Castello flag flying."

Kort nadat hij was neergeschoten zag Mrs. Castello, die duidelijk paranormaal begaafd was, hem haar kamer thuis binnenlopen en in een stoel tegenover haar gaan zitten. Het was haar eerste ervaring met paranormale verschijnselen en ze was uiteraard enorm onder de indruk. Haar echtgenoot, wist ze, had geen tijd om zich bezig te houden met dit soort fantasieën en dus zocht ze een vriendin op die, ook al wist Mrs. Castello dat niet, al lang belangstelling voor het Spiritualisme had. De vriendin hoorde het verhaal aan en kwam mij toen opzoeken.

Bill Castello moet erg vastbesloten zijn geweest om contact met zijn ouders te maken want toen de vriendin van zijn moeder mijn kamer binnenkwam, liep hij naast haar. Ik beschreef hem nauwgezet en zei: "Hij zegt dat zijn moeder bij u kwam omdat ze had hem in haar kamer had zien zitten, tegenover haar."

Voordat de vrouw weer vertrok had ze bij mij een afspraak gemaakt voor Mrs. Castello, voor de week daarop. Het was uiteindelijk niet Mrs. Castello die bij mij langskwam maar haar echtgenoot, kolonel Castello. Vanwege zijn waakzame en voorzichtige gedrag denk ik dat hij niet echt een vrijwillige plaatsvervanger was. Hij zei me dat hij er in had toegestemd om te komen alleen maar omdat zijn vrouw plotseling in het ziekenhuis was opgenomen voor een kleine spoedoperatie. Hij gaf mij een pen waarmee zijn zoon de laatste brief had geschreven en zwijgend daagde hij me uit om te doen wat ik niet laten kon.

Kalm nam ik de pen aan en werd me ogenblikkelijk bewust van de sterke uitstraling. Ik vertelde kolonel Castello: "U hebt het dagboek van uw zoon in uw bezit.

Tussen twee bladzijden zit een bloem om te drogen. Als u het dagboek bekijkt op de pagina's waar de bloem zit, dan zult u lezen dat die bladzijden gaan over de tijd toen uw zoon in Griekenland was gestationeerd. Hij zegt dat hij de bloem van een oude vrouw heeft gekregen op een dag dat hij wat tuinen bekeek en bewonderde bij de Acropolis.

Uw zoon was een enthousiaste amateur-technicus. Toen de oorlog uitbrak was hij bezig met het bouwen van een sportauto, hij ontwierp die zelf, en maakte hem van onderdelen die hij op heel veel verschillende plaatsen had gekocht. Hij zegt dat die onderdelen zonder het grote ontwerpplan waardeloos zijn. U moet het aantekeningenboekje met rode kaft vinden, daar staan zijn plannen om auto's te maken tot in detail in beschreven."

Ondanks zichzelf was kolonel Castello geïnteresseerd. Hij gaf snel toe dat hij het dagboek van zijn zoon had en dat er een gedroogde bloem tussen de bladzijden zat. Maar hij kon niet zo maar zeggen of de bladzijden bij de bloem in de buurt, over het verblijf van zijn zoon in Griekenland gingen. (Dit bleek wel zo te zijn toen de kolonel dit bij thuiskomst checkte.) Hij wist natuurlijk wel van het bouwen van de auto af, maar hij wist niets over een rood aantekeningenboekje en het daaropvolgende zoeken naar dit boekje leverde na een aantal weken niets op. Uiteindelijk was het dit aantekeningenboekje dat kolonel Castello ervan overtuigde dat voortbestaan na overlijden niet alleen een vrouwelijke fantasie was. Enkele maanden na zijn eerste bezoek werd het boekje in een weinig gebruikte lade gevonden. Het bevatte volledige plannen en details om een auto in elkaar te zetten, precies zoals de zoon had beschreven.

Vanaf die dag werden de kolonel en zijn vrouw regelmatig lid van mijn Direct Voice kring, waar ze van veel gesprekken met hun zoon hebben genoten. Bill was, zo bleek, erg opgetogen over het geven van bewijs betreffende zijn voortbestaan, want hij maakte er een routine van om

nieuwe bewijsstukken aan te leveren. Hij confronteerde zijn vader bij voorbeeld een keer met de informatie dat de kolonel thuis naar een la was gelopen waar twee stalen precisie meters in lagen. Hij had er een uitgepakt en in zijn zak gestoken, waar het nog steeds zat. Aan het einde van zitting deed kolonel Castello zijn hand in zijn broekzak en haalde er voor iedereen goed zichtbaar het metertje uit.

Bijna altijd eindigde Bill Castello zijn boodschappen aan zijn ouders met de opgewekte aanmoediging: “Keep the Castello flag flying.”

Zo kwam het dat kolonel Castello veranderde van een rigide scepticus over alle paranormale zaken in een grote gelovige van het Spiritualisme. Zelf beschrijft hij zijn overtuiging als volgt: “Bill heeft dermate opmerkelijk bewijs gegeven dat mijn hele kijk is veranderd. Nadat ik in vele delen van de wereld heb geleefd en me begeven heb onder mensen van allerlei geloofsovertuigingen, heidenen inbegrepen, viel het Bill toe om de werkelijke waarheid te verkondigen. Op aarde was ik zijn gids en mentor, nu is hij de mijne.”

Vader en zoon zijn nu des te meer herenigd omdat de kolonel een aantal jaren geleden is overgegaan. Mrs. Castello bleef mij bezoeken en kreeg uitbundig bewijs van haar beide mannen. Voor korte tijd was Bill de gids en mentor van zijn vader, maar de kolonel leerde snel aan de andere kant, en kon zich goed aanpassen aan zijn nieuwe leven daar.

Op alle Direct Voice zittingen was het de onveranderlijke regel van Red Cloud dat geen enkele spreker uit de geestenwereld die op aarde een bekendheid was geweest, zo maar met iemand in de kring mocht spreken tenzij het een persoonlijke vriend was geweest. Daarom was het met enige verbazing dat de zitters in de kring Red Cloud op een avond hoorden zeggen: “Wacht even. Hier is een bezoeker die nog niet eerder is geweest en die jullie geen van allen persoonlijk kennen.”

Dit werd gevolgd door een jongensachtige stem die met moeite door de hoorn sprak: “Hé jullie daar! Kunnen jullie me verstaan? Ik ben ‘Cobber’ Kain.”

Alle aanwezigen wisten wie ‘Cobber’ Kain was. Deze jonge Nieuw Zeelander heeft vanaf de eerste dag met de R.A.F. gevlogen en veel Duitse kisten neergehaald. Daarmee was hij een van de bekendste kameraden geworden. Tragisch genoeg werd hij, toen hij zijn welverdiende rust genoot, slachtoffer van een vliegtuigongeluk.

“We kunnen je horen Cobber” antwoordde de kring in koor. “Segrave bracht me hier naar toe. Hij vertelde me dat ik door zou komen. Ik wil een boodschap geven aan mijn moeder en haar verloofde. Zeg hun dat ik terug ben gekomen, dat ik ze veel liefs geef en dat het redelijk goed met me gaat.”

De hoorn zonk neer op de vloer.

Iris, mijn dochter, wilde graag weten waarom Red Cloud het goed had gevonden dat zo’n beroemde piloot tot de kring mocht spreken terwijl hij daar eigenlijk niemand van kende.

“Omdat hij zo’n galante heer was,” zei Red Cloud. “En omdat hij zo graag zijn boodschap vol liefde wilde doorgeven.”

De boodschap werd direct doorgegeven en door de nabestaanden van ‘Cobber’ Kain dankbaar aanvaard.

Eén van de grote wreedheden van de oorlog zijn de uren in onwetendheid, die vaak dagen worden, weken, maanden, die doorstaan moeten worden door thuisblijvers op het moment dat er iemand wordt vermist. Ik heb dit facet van menselijke onrust veel gezien omdat menig ouder en echtgenote naar me toe kwamen omdat ze het wachten op officiële berichten niet langer konden uithouden, en ze hoopten dat ik ze wat informatie kon geven.

Er kwam eens een lieve jonge vrouw naar me toe, vergezeld van een journalist. Haar naam werd mij niet

gezegd, evenmin als iets over haar achtergrond. Er was niets in haar kleding, geen uiting van rouw, noch een badge die mij iets kon vertellen over haar bezoek aan mij. Ze was duidelijk van te voren goed geïnstrueerd om niets los te laten bij het welkomstgesprekje, want ze sprak bijna niet, maar knikte alleen.

Toen we gedrieën aan de séance begonnen gaf ze me een pakje, waarin één van de burgerdassen van haar echtgenoot zat, zoals ze me later vertelde. De uitstraling van dat pakje was sterk, het stroomde mijn hoofd binnen met een hoeveelheid wisselende beelden die visueel noch auditief waren, fysiek noch psychisch en toch wist ik dat ik het goed had. “Ik krijg hier de initialen B.N.,” zei ik. “Nu krijg ik de naam Nichols. Hij is uw echtgenoot. U bent Mrs. Nichols. Nu krijg ik een andere naam. Nicky. Hij noemt u Nicky.”

“Dan moet het dus waar zijn,” sprak mijn bezoekerster, alsof ze tegen zichzelf sprak. “Hij is echt dood.”

“Het gebeurde op een boot bij Duinkerken.” Vertelde ik haar. “Het schip werd door een bom tot zinken gebracht en hij was één van de velen, die niet meer bij de boten kon komen. Er is nog iets anders - een oude kwetsuur van uw man. Hij liep met één voet licht gebogen als gevolg van een voetbalongeluk. Afgelopen nacht heeft u met hem gepraat, u zei “Buddy, als je echt dood bent, kom dan morgen langs en bewijs het.”

“Ja,” zei ze in tranen, “Ik ging gisteravond naar bed en heb dit in een soort gebed gezegd.”

“Klopt het andere bewijs?” vroeg ik haar.

“Voor zover ik weet helemaal. Ik noemde hem Buddy en ik was voor hem altijd Nicky.”

“Hij heeft nog een boodschap.” voegde ik toe. “Hij zegt: ‘wees niet ongelukkig.’ Hij zal nog een keer terugkomen, vanuit de geestenwereld.”

“Ik zal proberen geen verdriet te hebben. Dat is makkelijker nu ik het weet. Het niet weten was afschuwelijk.”

Een ander voorbeeld van een jonge man die vermist werd, en van wie men geloofde dat hij ook was overleden, was de jonge pilotenzoon van trouwe spiritualisten. Op het moment dat ze de officiële brief ontvingen, kwamen de ouders bij mij en vroegen me of ik wat informatie uit de geestenwereld zou kunnen krijgen. Zonder problemen legde ik contact met hun dochter en andere familieleden die waren overleden, maar ze zeiden allemaal dat ze de jongen niet hadden gezien. Ze wisten dat zijn vliegtuig in zee was gestort maar hadden contact verloren op het moment dat het vliegtuig het water raakte.

Dit was duidelijk iets voor Red Cloud. Hij ging dit probleem zoals gewoonlijk met zijn onverstoorbare goede humeur aan en legde uit dat de jonge man vermoedelijk tussen twee dimensies in was kwijtgeraakt en hij beloofde dat hij zijn eigen trillingen zou verlagen en de man zou gaan zoeken.

Twee dagen later werd er een nieuwe zitting met de ouders georganiseerd en al meteen bij het begin zei Red Cloud dat hij me in trance wilde brengen. Ik stemde daar in toe en Red Cloud legde aan de ouders uit wat er na de crash was gebeurd. Het blijkt dat hun zoon zich niet realiseerde dat hij ‘dood’ was en dat hij - in energetische vorm - naar de vliegbasis was teruggekeerd met de bedoeling zich van zijn taken te kwijten.

Toen Red Cloud met hem in contact kwam, weigerde hij in eerste instantie om mee te gaan, niet overtuigd dat hij op de vliegbasis niets meer kon doen. Maar Red Cloud kon hem uiteindelijk overhalen, met de belofte dat hij de kans zou krijgen om met zijn ouders te praten.

Toen ik uit trance kwam en hoorde wat er was uitgekomen, merkte ik op dat het vreemd was dat een lid van een spiritueel gezin na zijn overgaan aan de aarde

gebonden blijft. Zijn ouders waren het daarmee eens en zeiden dat het vermoedelijk lag aan het feit dat hij, als enige van het gezin, het Spiritualisme altijd had verworpen.

Later werd de jonge man door Red Cloud geholpen in het praten door de hoorn tijdens een Direct Voice zitting. En daarbij gaf hij voldoende bewijs van zijn voortbestaan in de lichtwereld door te refereren aan documenten die hij op aarde had achtergelaten en te beschrijven wat zijn ouders met deze papieren hadden gedaan.

Onze oorlogséances in Direct Voice werden gekenmerkt door de jeugdigheid van de meeste stemmen die door de hoorn kwamen. In enkele gevallen konden de ouders of vrienden een stem positief identificeren door de individuele kwaliteit, maar meestal was er een karakteristiek accent waarneembaar. De zachte, beschaafde klanken van Stephen Cohen bijvoorbeeld, waren uiterst gedistingeerd. Stephen overleed in een ziekenhuis in India en toen hij hier met zijn moeder over sprak, speet het hem zeer dat hij aan een bacil was overleden. “Niet een erg heroïsche manier van sterven,” was zijn bedroefde conclusie.

Het zware Ierse accent van Michael Hughes was onmiskenbaar toen hij gekscherend protesteerde tegen zijn moeder over het langdurig kammen van zijn haar lang nadat hij daar zelf al lang toe in staat was. En daar was het North Country accent van Stanley Burgess, een jonge soldaat van drieëntwintig jaar die in 1941 als vermist werd opgegeven. Er was niets speciaal beroemds of glamourachtig aan Stanley maar, zoals duizenden andere moedige mannen, had hij alles gegeven ten dienste van zijn land.

De omstandigheden van zijn introductie in onze kring waren een beetje zoals bij Bessy Manning enige jaren geleden. Het was in december 1945 toen Red Cloud op een Direct Voice séance zei: “Ik heb hier een jonge man wiens ouders en vrienden hier niet aanwezig zijn. Hij wil met zijn moeder in contact komen. Hij zoekt jullie hulp

want zij is niet erg bemiddeld en kan de afstand van haar huis tot deze plaats niet bereizen.”

Er viel een kleine stilte en toen hoorden we een stem door de hoorn. “Ik heet Stanley Burgess. Ik ben gesneuveld op Kreta. Mijn moeder blijft maar huilen. Ze leest uw blad en ik hoor haar smeken “Probeer alsjeblieft contact te maken.” Ik heb het geprobeerd maar het lukt me niet. Ik wil haar laten weten dat het goed met me gaat en dat ik doe wat ik kan voor mijn broer bij de Navy.”

Maurice Barbanell, de uitgever van het spiritualistische nieuwsblad waarover de spreker het had, onderbrak hem: “We zullen je helpen, maar je moet ons vertellen waar je moeder woont.” Het antwoord kwam met enige moeite: “Het adres is Grange Road, Rudheath.

R-U-D-H-E-A-T-H.” Hier stopte de boodschap terwijl Stanley er hulp bij haalde. Toen ging het door: “Northwich, Cheshire. Zeg haar dat ze niet verdrietig moet zijn. Zeg haar dat ik gelukkig ben als zij het ook is. Dank u wel allemaal.”

De volgende ochtend zond Barbanell een telegram aan Mrs. Burgess, met in het kort de feiten en dat er een brief zou volgen met alle details. Hij ontving een bevestigingstelegram en enkele dagen later een lange brief die de informatie bevestigde die haar zoon ons had gegeven.

“Ik kan u niet vertellen hoe ik me hier over voel,” schreef ze. “Het is gewoon fantastisch. Het niet weten was afschuwelijk, maar die last is nu van mijn schouders. Hij moet me hebben zien huilen en tegen zijn foto zien aanpraten. We betekenden alles voor elkaar en ik heb onophoudelijk gebeden dat ik te weten zou komen waar hij nu is. Nu ik weet dat hij is overleden zal ik niet meer verdrietig zijn. Ik wil zo graag dat hij gelukkig is.”

Na het ontvangen van deze brief regelde Barbanell genereus dat Mrs. Burgess naar Londen zou komen. Hij bracht haar bij me en Stanley sprak via Direct Voice met haar. Zijn accent was erg Northern Country.

“Mum, het is geweldig om met je te praten. Je ziet dat ik niet dood ben. Niemand is dood.” Hij vertelde verder over de manier waarop hij was overleden, niet in vreselijke details, maar opgewekt, alsof het om familieaangelegenheden ging.

Toen het gesprek voorbij was zei Mrs. Burgess: “Ik zal dit de rest van mijn leven niet vergeten. Vandaag zal ik onthouden als één van de gelukkigste dagen van mijn leven.”

Voor mij is het ook een gelukkige dag om te onthouden.

Eén van de grote oorlogsleiders kwam ons vanuit de geestenwereld een bezoekje brengen toen een onbekende man mijn séancekamer binnenkwam en een goed doorrookte pijp aan me gaf. Ik zei: “de trillingen van deze pijp zijn sterk en vertellen veel. De man van wie de pijp was is plotseling en onverwacht naar de andere kant gegaan. Hij stuurt een boodschap. Hij zegt: “We zijn samen. Rouw niet om ons. Het einde kwam razendsnel (ik klikte met mijn vingers). We hoorden het aankomen maar konden het niet voelen. We zijn dankbaar dat we samen zijn.”

Er volgde wat persoonlijk bewijs dat mij vertelde dat de bezoeker de zoon van de spreker uit de geestenwereld was. Ik vroeg aan de zoon: “Waarom laat hij mij een berg zien?” maar voordat hij antwoord kon geven wist ik het antwoord al: “Hij zat in een vliegtuig,” zei ik, “het crashte tegen een berg. Uw moeder was erbij. Hij geeft geen naam, maar ik denk dat hij een bekende man was. De volgende boodschap die hij geeft is voor mij. Hij zegt dat hij op aarde een beetje experimenteerde met Spiritualisme. Hij richt zich weer tot u. Hij wil dat u weet dat hij en uw moeder probeerden met u te communiceren maar dat is mislukt.”

“Hoe hebben ze dat geprobeerd?” vroeg de zoon.

“Door te kloppen,” antwoordde ik, “door met uw deurklopper te kloppen.”

“Wanneer?”

“Binnen twee dagen nadat ze waren overleden.”

Mijn bezoeker knikte. “Er werd toen geklopt,” gaf hij toe. “Ik woon in een flat,” legde hij uit, “en vlak voordat de kranten het bericht van hun dood bekend maakten werd er onafgebroken op mijn deur geklopt. Ik ging kijken wat dat kon zijn, maar ik zag niemand. Zeggen ze ook waar ze naar toe gingen met dat vliegtuig?”

“Om over nieuw werk te praten, om een nieuwe aanstelling aan te nemen. Er is nu ook een boodschap voor Lord Dowding. Om hem te vertellen dat uw vader binnenkort via Direct Voice met hem wil spreken.”

“Ik zal het hem zeggen.”

“Hier volgt een boodschap van uw moeder. Ze zegt:”
Veel liefs voor mijn kleine meisje. Op onze sterfdag komen we weer langs om te praten.”

Toen de séance voorbij was hoorde ik van mijn bezoeker wie hij was. Hij was Thomas Leigh-Mallory, zoon van Air-Chief Marshal Sir Trafford Leigh-Mallory, Commandeer in Chief van de Allied Expeditionary Air Forces onder generaal Eisenhower bij de militaire operatie van Normandië . Hij werd later aangesteld om de Allied Air Forces in Zuid Oost Azië te leiden onder Admiraal Lord Louis Mountbatten, en vloog naar India om die aanstelling aan te nemen toen zijn vliegtuig tegen een berg in de Franse Alpen aanvloog. Ik was met name geïnteresseerd in wat Sir Trafford zei over zijn experimenten met Spiritualisme en mij werd verteld dat hij twintig jaar eerder naar een medium was geweest om met zijn broer te spreken die was omgekomen in een sneeuwstorm tijdens zijn poging de Mount Everest te beklimmen.

Thomas Leigh-Mallory publiceerde een verslag van zijn séance met mij, waarin hij zei: “Ik ben ervan overtuigd dat het voortleven na de dood een voldongen feit is en niet één of ander misverstand zoals zo veel mensen denken.....Ik kreeg bewijs dat mij zeer dierbaar is, dat zij (zijn ouders)

nog steeds voortleven aan de andere kant en dat ze nog steeds zijn zoals ik ze ken.”

Er is veel, heel veel bewijs dat we doorleven nadat we over de grens van de dood zijn gegaan. Bij het schrijven van een boek als dit, zit hem de moeilijkheid in welke voorbeelden wel en welke niet genoemd moeten worden, want ze illustreren allemaal deze eeuwige waarheid. Er is er echter één voorbeeld dat ik niet kan overslaan omdat dit, los van het onomstotelijke bewijs dat het levert, veel beter dan mijn woorden de opeenvolging van gebeurtenissen beschrijft.

Voor toestemming om dit onafhankelijke verslag te gebruiken ben ik Barbara Cartland erkentelijk, die een tijdje geleden een alleraardigste biografie schreef - Polly - My wonderful Mother. In dit boek beschrijft ze een bezoek dat haar moeder mij bracht in Esher, tijdens de oorlog. Ik herinner me die gelegenheid goed, hoewel ik niet wist wie mijn bezoeker was.

Er op terugkijkend, realiseer ik me wat een droevig en tragisch moment dat moet zijn geweest voor “Polly.” Haar zoon Ronald, een briljante jonge man met een veelbelovende parlementaire carrière in het vooruitzicht, was kort daarvoor tijdens een aanval omgekomen terwijl haar jongste zoon Tony als vermist was opgegeven. Er was echter reden om aan te nemen dat Tony niet was verongelukt maar krijgsgevangene was en Polly klampte zich hier aan vast - zoals een moeder betaamt.

Dit waren de omstandigheden waaronder Polly mij bezocht. Voor de details van onze zitting haal ik Barbara Cartland aan:

“Nog steeds geen nieuws over Tony. Polly had naar elke Lincolnshireman geschreven die gevangen zat; ze was continu in contact met het Rode Kruis en Jim Thomas, van het bureau Oorlogszaken, deed alles wat maar mogelijk was - maar ze werden niks wijzer. Er was nog steeds hoop -

verscheidene mannen schreven dat ze hadden vernomen dat Captain Cartland gevangen was genomen.

Misschien, dacht Polly, was hij gewond, te ziek om te schrijven. Ze lag 's nachts wakker en hoorde het geronk van de Duitse vliegtuigen die overkwamen en kwelde zichzelf met beelden over Tony in een ziekenhuis, waar hij slecht behandeld werd, Tony die ongelukkig was en pijn leed.

Barbara smeekte haar een helderziende te raadplegen. Ze was eens naar een medium geweest die er van overtuigd was dat Tony nog 'op het aardse level' was, zoals zij het zei.

“Ze zegt dat hij in een Duits ziekenhuis ligt,” berichtte Barbara. “Maar ga zelf naar eens naar een medium toe. Omdat jij zijn moeder bent zal het veel duidelijker worden.”

Polly was overtuigd en maakte een afspraak met Estelle Roberts, het beroemde medium, dat veel ongelovigen met haar verbazingwekkende vermogen had verbluft. Ze woonde in Esher. Polly gaf niet haar eigen naam op - ze maakte een afspraak als Mrs. Hamilton. Estelle Roberts ontving haar in een charmant ingerichte met bloemen gevulde zitkamer met ramen die uitkeken op de tuin. Ze zaten in leunstoelen tegenover elkaar en spraken kort over het weer en de reis naar Londen. Opeens zei Mrs. Roberts “U bent naar me toe gekomen omdat u iets wilt vragen over uw zonen - ze zijn hier beiden bij me.”

“Niet beiden,” zei Polly snel, “Eén zit gevangen.”

Estelle Roberts schudde haar hoofd.

“Nee, ze zijn hier samen. De jongste - hij draagt een corsage - vertelt mij dat hij de dag voordat zijn broer overleed, is omgekomen. Nu praten ze samen tegen mij; er is zo veel dat ze u willen zeggen.”

Maar Polly wilde niet luisteren. Het kon niet waar zijn dat Tony dood was - iedereen was ervan overtuigd dat hij gevangen was genomen. Mrs. Roberts maakte een fout! Zij was zo stom geweest om naar haar toe te gaan. Ze ging naar

huis - boos vanwege het feit dat ze tijd had verspild met naar Esher gaan en tegelijkertijd was ze erg terneergeslagen.

In Littlewood waren er zo veel kleine dingen die gedaan moesten worden, die haar onverdraaglijk veel pijn deden. Ronald zijn kleding opruimen - de zwarte pakken met krijstreep die hij altijd droeg in the House of Parliament; de tweed jas die hij tijdens het tuinieren in Littlewood droeg; zijn schoenen - altijd prachtig gepoetst omdat hij dat zelf deed. Zijn auto, zwart met wit, omdat hij dat netjes vond staan in het kiesdistrict. Mensen zouden de auto herkennen en weten dat hij onder hen was, als hij met de auto door de straten reed. Ronald was zo trots op zijn Austin, maar nu moest hij worden verkocht. Polly liet hem in een andere kleur spuiten voordat ze hem verkocht.

Polly bewaarde haar hele leven al foto's en knipselboeken. Voor elk kind had ze een apart boek en toen Ronald en Barbara bekend werden en veel in de krant stonden had ze het druk met alles uitknippen en inplakken. Ze had, meteen na Duinkerken, een ander plakboek aan deze collectie toegevoegd. Als Ronald krijgsgevangene zou zijn, zou hij de artikelen niet hebben kunnen lezen en zou hij het bij thuiskomst haten als hij niet op de hoogte zou zijn van alles wat er had plaatsgevonden tijdens de oorlog, zowel wat de oorlog betreft als in het parlement.

Elke dag knipte Polly, hoe druk ze het ook had, de hoofdartikelen uit de kranten en stopte ze in haar 'oorlogsplakboek.' Nu ze hoorde dat Ronald dood was, deed ze dit voor Tony; maar op 7 februari 1942 stopte het knippen abrupt. Er was geen hoop meer.

Jim Thomas had van de Amerikaanse ambassade vernomen dat Tony begraven was op Zuidschote, ten noorden van Ypres, en een brief van een mede krijgsgevangene beschreef de volledige details van zijn dood.

Toen hij de achterste loopgraaf moest bewaken werd hij omsingeld en een deel van zijn compagnie werd vermoord.

De Duitse officier vroeg de overlevenden om zich over te geven - Tony reageerde door zijn automatisch geweer te grijpen en te vuren. Hij raakte gewond en weer werd hem gevraagd zich over te geven. Hij antwoordde: "Ik zal tot de laatste man en tot mijn ammunitie op is vechten." Hij ging door met vuren vanuit zijn automatische geweer. Hij stierf kort daarop. Estelle Roberts had gelijk gehad - Tony was omgekomen op 29 mei, de dag voordat Ronald omkwam."

1959

HOOFDSTUK VEERTIEN

De Andere Kant Van Het Verhaal

Op de vele vorige bladzijden heb ik geprobeerd een beeld te schetsen van het leven van een praktiserend medium. Zoals ik al eerder vermeldde is er betrekkelijk weinig vanuit eigen herinnering geschreven omdat ik geen herinnering heb van wat er tijdens een trance séance doorgegeven werd en omdat ik bewust mijn geest na helderziende séances en psychometreeren leeg probeer te maken. Ik ben echter gezegend met enorm veel krantenartikelen, tijdschriftartikelen en persoonlijke brievenbundels, waar 'en detail' wordt geschreven over mijn vele paranormale ervaringen en voorvallen. Ik heb hier bij het schrijven van dit boek veelvuldig uit geput Het was niet makkelijk om te besluiten welke voorbeelden ik wel en niet zou gebruiken. Mijn eerste gedachte was om alleen de meest opmerkelijke voorvallen op te schrijven, wanneer en waar ze ook hadden plaatsgevonden. Het was, denk ik, een natuurlijke voorkeur. Toen werd ik er aan herinnerd dat Spiritualisme vanuit het publiek bekeken een, zacht uitgedrukt, controversieel onderwerp was en dat de leergierige leek, en vooral de stijfhoofdige scepticus eigenlijk al tevreden zou zijn met een bewijs van elke bewering die ik deed. Toen ik hierover nadacht leek het me dat deze vraag naar bewijs niet onredelijk was. Want waarom zou ik verwachten dat iemand zo maar van mij persoonlijk een bewijs van iets aanvaardt, hoe eerlijk en zuiver ik dit ook aanbied?

Daarom gaf ik er de voorkeur aan om de voorbeelden te selecteren waar mensen uit alle beroepssoorten en betrekkingen, en verscheidene lagen van de maatschappij - een zogenaamde dwarsdoorsnede van de mensheid in feite - borg voor stonden. En om deze reden hebben de verhalen het net zo goed aan de namen en de integriteit van

de getuigen te danken dat ze worden vermeld, als aan het opmerkelijke en zeldzame dat ze binnen de normale paranormale verschijnselen zelf hebben. Ik heb tegelijkertijd een aantal opvallende gebeurtenissen naar voren gebracht die gedetailleerd werden beschreven in de nationale en de paranormale bladen op het moment dat ze plaatsvonden. Veel beschreven gevallen vonden achteraf hun weg in andere literatuur. In sommige gevallen heb ik deze verslagen gedeeltelijk gebruikt. In andere heb ik ze letterlijk, zoals ze waren opgeschreven of gedrukt, gereproduceerd, want geschreven getuigenissen van onafhankelijke getuigen worden niet snel weggegooid.

Met de brief van een getuige wil ik voorstellen om deze bladzijden te beëindigen. Enkele jaren geleden werd er een boek gepubliceerd dat 'Waarom ik in Red Cloud geloof' heette. Het bevatte een serie korte verhalen door mensen van allerlei rangen en standen geschreven. Eén van de hoofdstukken was geschreven door A. G. Thompson, M.B., B.Ch. Ik zal een deel hierna weergeven niet alleen omdat het een bezielend beroep doet op de lezer, maar omdat de beredeneerde en weloverwogen zinnen de stand van zaken van het Spiritualisme helder en respectvol laten zien. Het dient ook een ander doel, namelijk het tonen van 'de andere kant van het verhaal' - niet het Spiritualisme gezien door de ogen van een medium, maar gezien door een oplettende bezoeker van mijn eigen bijeenkomsten. Hier volgt het verslag van Dr. Thompson:

“Mijn eerste ontmoeting met Mrs. Estelle Roberts vond enkele jaren geleden plaats toen ik vanuit mijn beroep bij haar thuiskwam. Daaropvolgend had ik een aantal interessante gesprekken met haar over geesten, mensen uit de geestenwereld, die zij beweerde te zien.

Als medicus kom je uiteraard niet zelden in contact met mensen die hallucineren. Ik had ongetwijfeld onmiddellijk een geestelijke stoornis moeten vermoeden. Maar dat

kwam niet in mijn hoofd op. Mrs. Roberts was een te gezond en verstandig iemand en bovendien had ze niet in het minst last van haar visioenen die ze als vanzelfsprekend beschouwde. Spoedig realiseerde ik me dat het voor mij gunstig was om voor het eerst in mijn leven één van die vreemde mensen te ontmoeten die medium worden genoemd en waar ik zo vaak over had gelezen in boeken over paranormaal onderzoek en verwante onderwerpen.

Mrs. Roberts, die zag dat ik oprecht was geïnteresseerd, was zo vriendelijk om me voor enkele séances met een ander medium uit te nodigen en daar kwam ik in de gelegenheid om een aantal zeer opmerkelijke paranormale verschijnselen te observeren. Later informeerde zij mij dat Red Cloud, haar gids, zijn toestemming had gegeven om één van haar Direct Voice bijeenkomsten bij te wonen.

Uiteraard was ik erg blij met deze kans en ik heb sindsdien zeer veel van deze Direct Voice bijeenkomsten bijgewoond evenals andere zittingen. Deze andere zittingen bestaan uit - grof gezegd - twee soorten. Bij beide gaat het medium in trance en spreekt Red Cloud via haar, er is geen verduistering nodig. Maar bij de ene zit de ontvangende partij alleen met Red Cloud, die praat en familieleden en vrienden meebrengt om ook mee te praten. Bij de andere geeft Red Cloud lezingen aan een publiek, dat voor dit doel is samengekomen.

In de Direct Voice zittingen vormen de zitters met het medium een eenvoudige cirkel, het medium zit ter ontspanning in een leunstoel. Een aluminium trompetvormige spreekhoorn die met lichtgevende verf is beschilderd, wordt in het midden van de kring neergezet.

Na een inleidend gebed gaan de lichten uit; de kamer is nu aardedonker, er is niets te zien behalve de vlekjes lichtgevende verf op de spreekhoorn.

Er wordt een psalm gezongen, en in die tijd gaat het medium in trance. Snel daarna beweegt de spreekhoorn zich in de rondte, verscheidene kringleden worden zachtjes

aangeraakt. Snel dáárna horen we de stem van Red Cloud door de spreekhoorn, hij begroet de zitters. Dit is vaak het moment dat het zingen stopt en dat de grammofoon aangaat voor de rest van de zitting.

De grammofoon is een van de kleine noodzakelijkheden voor een geslaagde séance, is men van mening. Een deuntje van *Rose Marie*, wordt met een speciale dunne naald afgespeeld, en wordt als beste beschouwd. De stemmen die zich manifesteren, kunnen zo het beste worden gehoord. Nadat Red Cloud de zitters heeft begroet en een tijdje praat, zal hij “Wacht even!” uitroepen. Dit betekent dat hij iemand anders gaat halen om door de spreekhoorn te spreken.

Al snel is er een andere stem te horen, meestal noemt die een naam. Zitters worden van te voren gewaarschuwd om geen bewijzen weg te geven zodat de stem wordt aangemoedigd om meer informatie te geven totdat herkenning door een vriend of familielid voor wie hij of zij is gekomen, mogelijk is. Hoewel het vaak gebeurt, zeker als de stemmen eerder manifest zijn geweest, dat ze geen aanmoediging nodig hebben en ze hun vrienden en bekenden direct begroeten.

De stemmen zijn er in alle soorten en maten, variërend van luid gefluister en wat fragmentarische zinnen tot volle, rijke klanken en kenmerken en behoorlijk goed converserend.

Nu wat persoonlijke ervaringen.

Bij sommige Direct Voice bijeenkomsten hebben zich verscheidene familieleden vertoond van wie het medium, bij mijn weten en geloof, nog nooit had kunnen horen en op verschillende manieren hebben ze hun identiteit aan mij kenbaar kunnen maken en bewezen.

Een zus werd door Red Cloud op een trance séance bij me gebracht, ze is meer dan twintig jaar geleden overleden. Ze noemde haar volledige naam en heel veel andere kenmerken, en had het op een bepaalde manier, die bij

haar hoorde, over een levende zus. Ze noemde een boek dat van haar was en waarvan ze zei dat ik dat nu had, iets waar ik geen weet van had. Toen ik na de séance thuiskwam vond ik na lang zoeken, het boek dat ze had beschreven.

Dat ik nu in Direct Voice geloof, vindt zijn oorsprong niet zo zeer in mijn eigen persoonlijke ervaringen maar in de toenemende stapel bewijzen, die door de andere zitters werden geleverd. Dit waren vaak nieuwkomers en vreemden voor iedereen - het medium inclusief - die naar de kring kwamen en waarmee achteraf notities werden vergeleken en besproken. Hun familieleden en vrienden waren manifest, en gaven bewijzen over hun identiteit op een opmerkelijke en speciale manier. Ik heb naar allerlei soorten stemmen geluisterd - sommige spreken op een manier en op een toon van goedopgeleide mensen, anderen negeerden hun aspiraties evenals de regels van de grammatica. Weer anderen, beschikten over duidelijke Schotse of Ierse accenten.

Ik heb een Schot gehoord die herinneringen over de oorlog uitwisselde met zijn oude makker uit de loopgraven. De maat herinnerde hem eraan wat er was gebeurd met oude Ginger, de man met de lange nek, en "hoe ze de laarzen van de generaal vies hadden gemaakt!" Dit alles in plat Schots.

Ik heb geluisterd naar de stemmen van oude mensen en van kinderen, ook van bekende publieke figuren die zijn overleden, op gedistingeerde toon met hun vrienden in de kring pratend.

De algemene uitleg van deze gebeurtenissen zijnde fraude van de kant van het medium en lichtgelovigheid van de kant van de zitters in de kring is regelrechte nonsens. Het zou een beroep doen op het talent van het medium of mogelijke medecomplotteurs, om in het donker te zien - om in staat te zijn om alle mogelijke personages na te spelen en om te buikspreken in het donker en tegelijkertijd

een buitengewoon geheugen te hebben voor allerlei namen en feiten die zouden moeten zijn verzameld door een super detective rechercheur. De kosten hiervan zouden alleen maar gefinancierd kunnen worden via een bedrag dat verkregen zou worden door chantage van de mensen van wie de informatie was verkregen. Zelfs dit zou niet lukken als uitleg voor de verschijnselen, want heel veel feiten zijn simpelweg niet te verkrijgen.

Ik ga het nu over iets rationelers hebben; althans dat is het idee van de critici, waar sommige mannen hoog wetenschappelijk onderlegd zijn, die de feiten aannemen maar bij woorden als ‘telepathie, cryptaesthesia en prosopopoesis,’ smeken om een nadere verklaring. Ruwweg gezegd is hun theorie dat het onderbewuste van een medium zich kan opsplitsen in diverse andere persoonlijkheden, waar ieder zijn rol speelt en de kennis niet alleen van de aanwezigen krijgt maar ook van wat omschreven kan worden als een kosmisch bewustzijn, waar, terwijl de persoonlijkheden verdwijnen, hun gedachten en herinneringen voortbestaan.

Het zou een beetje buiten de context van dit hoofdstuk vallen om deze theorieën uit te vergroten en de kritiek daarop ‘en detail’ te beschrijven. In ieder geval, de schrijvers van deze theorieën nemen niet de makkelijkste weg die door veel wetenschappers uit die tijd wordt genomen en ze negeren feiten die niet in hun persoonlijke schema passen. Maar ik moet opmerken dat we in de eerste plaats geen bewijs hebben dat het onderbewustzijn van een individu uitvergroet kan worden op de manier zoals wordt verlangd en ten tweede dat we geen kennis hebben van welke vorm van bewustzijn waar geen persoonlijkheid in voorkomt.

Voor degene die de kans heeft gehad om Direct Voice op veel gelegenheden te aanschouwen, lijken deze theorieën evenmin overtuigend als verzonnen. De zitters, en vooral de nieuwkomers in de groep, zijn niet geneigd

om zich buitengewoon lichtgelovig op te stellen. Het zijn gewone mensen wier houding eerder kritisch is dan het tegenovergestelde. Het lijkt mij ondenkbaar dat een moeder zich gemakkelijk en steevast om de tuin laat leiden waar het de identificatie van haar zoon betreft, of een man die van zijn vrouw.

Deze hypothesen schieten tekort in het bedekken van andere goed gecheckte paranormale feiten. Persoonlijk voel ik dat er geen andere verklaring voor de Direct Voice verschijnselen is dan de simpele en ongecompliceerde aanname dat de gids degene uit de geestenwereld is die hij zegt te zijn en dat geldt ook voor de stemmen.

Het is beslist waar dat, zoals een spreker op de radio laatst zei, dat ‘wanneer mensen elkaar in een compleet donkere kring ontmoeten, ze niet kunnen waarnemen wat er gebeurt.’

Maar het is de inhoud van de boodschappen die de kern van de zaak zijn en niet het bovennatuurlijke optillen van de spreekhoorn of de wijze waarop deze stemmen worden geproduceerd. Wat betreft het optillen van de spreekhoorn, weet iedereen die het bewijsmateriaal heeft bestudeerd, dat telekinese (op een bovennatuurlijke manier bewegen van voorwerpen) en materialisatie feiten zijn die niet langer een tegenbewijs nodig hebben. De nauwkeurige wetenschappelijke experimenten die ten uitvoer zijn gebracht door fysieke mediums als Rudi Schneider en Kluski, laten geen ruimte voor twijfel over. In onze Direct Voice groepen vertelt Red Cloud ons dat de spreekhoorn met behulp van een ectoplasmakoord beweegt en dat de stemmen binnenin de spreekhoorn worden geproduceerd. Persoonlijk ben ik bereid om deze beweringen aan te nemen. Het zou dom zijn om het medium ietsel toe te brengen door te proberen alles te intens te onderzoeken.

Het dichtst bij onmiddellijke bevestiging was ik op een gelegenheid waar het medium erg verkouden was en alsmear een zeer herkenbaar hoestje had. Ik zat vlak bij

haar en kon haar horen hoesten terwijl er tegelijkertijd een stem te horen was die voorzover ik dat kon beoordelen ongeveer 1.50 meter bij haar vandaan kwam.

Natuurlijk is de Direct Voice kring van Red Cloud er een van velen waar dezelfde verschijnselen plaatsvinden. Uit de hele wereld komen verslagen over dit soort bijeenkomsten. Er worden continu nieuwe boeken gepubliceerd die hierover gaan en die over persoonlijke ervaringen vertellen. De feiten kunnen niet langer worden ontkend en worden nu zelfs bevestigd door veel wetenschappers die zich inspannen om dit, langs de lijnen die ik heb genoemd, uit te leggen. Ik kan niet anders dan aannemen dat diegenen die deze theorieën ondersteunen niet voldoende kansen hebben gekregen om de verschijnselen goed te kunnen aanschouwen. Eerste klas mediums zijn zeldzaam, en gauw geneigd om hun activiteiten te beperken tot die mensen die vriendelijk willen zijn en hun echt nodig hebben. De wetenschapper die de paranormale verschijnselen vijandig benadert en ze zal weren, zal door de mediums worden gemeden.

In dit verband is het interessant te zien hoe eenvoudig een groep in de war te brengen is als de sfeer gestresst is. Red Cloud verzoekt ons altijd dringend om niet gespannen te raken. Het is zelfs zo dat hij altijd de spreekhoorn een dansje laat doen in plaats van ons dit te zeggen, en ervaren zitters weten meteen wat hij bedoelt. Een te emotionele sfeer, vijandig of het tegenovergestelde, schijnt ook schadelijk te zijn voor de ongedwongenheid waarmee de communicatie kan worden bewerkstelligd. Verder moet er ook geen haast zitten bij het verkrijgen van informatie want dat schijnt de krachten te belemmeren. Ik heb bijvoorbeeld een erg sceptische vrouw herhaaldelijk om haar koosnaam horen vragen aan haar echtgenoot, die al zeer goed bewijs over zijn identiteit had gegeven. De spreker begon te stotteren en de spreekhoorn viel neer. Zij was gewaarschuwd dat ze niet zo moest aandringen. Toen het

gesprek later weer werd opgepakt, noemde de echtgenoot de naam die zij zo graag wilde horen.

Dit voorval kan natuurlijk snel voor telepathie worden aangezien, maar wat ik duidelijk wil maken is dat het voor goede resultaten het beste is om de stemmen op hun eigen manier met hun eigen bewijzen te laten komen. Door dit te bereiken zal het gesprek altijd natuurlijk zijn en zal de draad niet verbroken worden door plotselinge vragen en verzoeken.

Men moet zich realiseren in welke toestand deze entiteiten zich bevinden - een bovenfysieke staat van zijn van waaruit ze hun trillingen moeten verlagen zodat ze met ons op aarde (lage trillingen) kunnen praten. Een van mijn eigen familieleden, die voor het eerst zich manifesteerde zei tegen me dat hij zich voelde alsof het was dat je een 'dosis van jullie ether' neemt. Toen hem werd gevraagd wat hij daarmee bedoelde, zei hij 'dat medicijn van jullie natuurlijk.'

Veel van de sprekers zijn erg opgewonden als ze de eerste keer langskomen. Het is eenvoudig te begrijpen hoe moeilijk en verwarrend voor hen moet zijn om elke vraag te beantwoorden die naar hun toe wordt geslingerd door de een of andere onverantwoordelijke zitter in de groep. We weten zelf hoe in het dagelijkse leven, het gemakkelijk voorkomt als er opeens om een bekende naam of een simpel feit wordt gevraagd, en dat je het antwoord echt even niet weet. Het komt mij verbazingwekkend voor dat onder deze moeilijke omstandigheden zulk prachtig bewijs van het voortbestaan van een persoonlijkheid na het doodgaan kan en wordt gegeven.

Als Mrs. Roberts in trance gaat verdwijnt eenvoudigweg haar eigen persoonlijkheid en die van Red Cloud komt er voor in de plaats. En dat is een kenmerkende persoonlijkheid. Hij is een overheersend en tegelijkertijd zeer charmant persoon. Hij heeft niet alleen de leiding over de voorvallen tijdens de Voice groepen, hij praat en geeft

commentaar tussen de verschillende stemmen door op een zeer intelligente en vaak humoristische wijze, maar wanneer hij via het medium praat dat dan in trance is, houdt hij nog toespraken over allerlei soorten onderwerpen. Bij deze bijeenkomsten is het niet donker, de lichten zijn gedimd gedurende de paar minuten dat het medium in trance gaat of er uitkomt. Dit in trance gaan is ook een interessant proces. Mrs. Roberts gaat ontspannen in een leunstoel zitten, maakt het zichzelf zo comfortabel mogelijk, doet haar ogen dicht en begint vrij snel zwaar adem te halen. Na een paar minuten gaat ze met een ruk rechtop zitten. De uitdrukking op haar gezicht is behoorlijk veranderd. Haar hoofd hangt wat naar voren en haar ogen zijn nog gesloten. Red Cloud is er. Hij mompelt één of twee woorden in een vreemde taal en begroet ons.

Er mogen een paar vragen worden gesteld of boodschappen worden gegeven en zijn lezing begint. Red Cloud heeft het in deze verhandelingen over veel onderwerpen, de betekenis van het leven, de aard van onze persoonlijkheden, het voortbestaan van de ziel en de omstandigheden in de andere dimensies. Hij is het nooit beu om de gekte en het egoïsme van de mensheid te hekelen en ons aan te sporen om het beter te doen. Hij benadrukt dat dit leven schooltijd voor de ziel is en dat iedereen zichzelf moet weten te redden. Voor het grootste gedeelte volgen zijn lessen de grote religies van de mensheid, maar dan verstoken van alle dogma's. Hij benadrukt het belang van waarheid en liefde en onze verantwoordelijkheden voor onszelf en onze medemensen.

Ook al is het soms moeilijk om hem te volgen als hij zijn bedoelingen duidelijk wil maken, terwijl hij met zijn bijzondere accent en enigszins beperkte woordenschat spreekt, op de een of andere manier is er altijd wel het gevoel dat we een grote ziel bij ons hebben die in het bezit is van een onschatbare wijsheid.

Sommige van zijn ideeën, die bijvoorbeeld over de kracht van het denken gaan, lijken mij behoorlijk origineel.

Het is uiteraard onmogelijk om veel van zijn standpunten te toetsen. Sommige kunnen bizar zijn of botsen met onze vooroordelen over wetenschappelijke overtuigingen. Maar hij is altijd bereid om vragen te beantwoorden en zit nooit om een antwoord verlegen. Als iemand hem accepteert, zoals ik doe, als een oprechte persoon die met ons vanuit een andere dimensie of sfeer spreekt, is het onze plicht om op zijn minst naar hem te luisteren. Hij heeft hooggestelde idealen en hij is geneigd om er af en toe wat dogmatisch over te zijn. Hij beweert echter ook niet dat hij onfeilbaar is maar dat hij ons de waarheid vertelt zoals hij deze ziet.

Neem bijvoorbeeld zijn kijk op vrije wil. Hij benadrukt dat de mens een totale vrije wil heeft, die alleen beperkt wordt door de staat van zijn waarin hij verkeert en dat het inzicht van wat goed en wat slecht is, op elk moment door hem verkregen kan worden. Men is blij met zijn aanmoedigen waar het om intuïtie over de vrije wil gaat, ook al staan psychologen meer op het standpunt dat deze vrijheid zeer beperkt is, en sommige psychologen zijn nog steeds verbonden met de doctrines van het strenge determinisme.

Een veelvoorkomende kritische noot over deze zaken is dat niets van belang via een zogenoemde gids doorkomt. Nu komt het mij voor dat Red Cloud wel zaken bespreekt die er toe doen, en die het intellect en de mogelijkheden van het medium overstijgen. Hij doet ook echt moeite om ons duidelijk te maken hoe de situatie in het hiernamaals is, de tijdloosheid daar bijvoorbeeld, die voor ons niet gemakkelijk te begrijpen is. Maar op het zelfde moment geeft hij ons een schat aan informatie over bepaalde zaken zoals de natuur, het vormen van onze persoonlijkheden, en andere levenswijzen die we tenminste in een bepaalde mate kunnen begrijpen.

Professor Richet klaagt er over dat er nooit vanuit het hiernamaals een nieuw idee in de wetenschap is gekomen. Maar het kan natuurlijk zo zijn dat wetenschap zoals wij die kennen, waarvan alle filosofen het er over eens zijn dat het slechts een abstractie van de realiteit is, daar niet hetzelfde wordt toegepast zoals het hier wordt toegepast. Misschien zeg ik het wat bot, maar het kan net zo moeilijk voor deze bovennatuurlijke wezens zijn om hun kennis aan ons over te dragen als het voor ons is om een aangeboren blinde duidelijk te maken hoe fijn het is om te zien.

In ieder geval zou het gepast zijn als we proberen elke flard van kennis uit de andere wereld die gidsen als Red Cloud ons duidelijk kunnen maken, als kans grijpen. Die kennis van de andere wereld was volgens Red Cloud in het bezit van beschavingen die sedert lang in de vergetelheid zijn geraakt. Men wordt verleid om te speculeren dat als we deze kennis weer hebben verworven, het onze wetenschappelijke kijk enorm zou verbreden en zelfs transformeren. En misschien zouden we wat meer gaan begrijpen wat onze plaats is in het wereldplan. De studie van de bovenzintuiglijke problemen wordt meestal geacht in de hoek van de theologie en filosofie te liggen, maar de ene is zo vaak beladen door dogma's en de ander door langdradige obscuriteit dat een directe leerwijze zoals we die hebben in de paranormale onderzoeken en het nauwe contact met iemand als Red Cloud, een welkome toegangsweg verschaft naar de oplossing van sommige van de mysteries over leven en dood en het hiernamaals die de mensheid zo lang in verwarring hebben gebracht."

HOOFDSTUK VIJFTIEN

Red Cloud

Door het op papier zetten van een aantal van mijn ervaringen tijdens mijn tachtigjarige bestaan, heb ik gehoor gegeven aan een verzoek van Red Cloud om voor volgende generaties verdrietige achterblijvers een belangrijke realiteit als troost achter te laten. De realiteit waar hij aan refereert, is uiteraard het eeuwige leven; we kunnen niet doodgaan omdat onze zielen onsterfelijk zijn. Hierdoor is het grootste gedeelte van het boek gewijd aan voorbeelden van bewijzen over het voortbestaan, want zonder acceptatie van dit kernfeit zal het hele bouwwerk van religieuze geloofsovertuigingen in elkaar vallen.

De lessen van Jezus, van Boeddha en alle religieuze leraren over de hele wereld stellen niks voor als dit concept niet wordt gesteund. Zonder dit zou de enige filosofie die voor ons openstaat zijn “Eet, drink en heb lol, want morgen gaan we dood.” En dat is wel een akelig wanhopig standpunt. Het tegenovergestelde is dat de waarheid van het voortbestaan ons vult met licht en warmte. Het biedt het eindeloze zicht op een heerlijk leven, een onophoudelijk verruimen van het bewustzijn, iedere stap voorwaarts brengt ons in toenemende mate liefde en geluk als we langs de weg naar Perfectie reizen.

We rouwen niet langer om de dierbaren die ons hebben verlaten, want we weten dat ze leven en dat we elkaar weer zullen zien. We vrezen niet langer de dood en ziektes voor onszelf, want we weten dat dit slechts tijdelijke omstandigheden zijn en dat we in een nieuw leven in een perfect lichaam opnieuw wakker zullen worden.

Veel mensen zijn bang voor het moment van het sterven van hun lichaam. En toch hoeven ze dat niet te zijn. Ik heb vele malen de dood zien verschijnen, en ken het als niets anders dan in slaap vallen. Ik zat naast het bed van mijn moeder toen ze stervende was. In de laatste momenten was

ze half bij bewustzijn en ik wist dat ze iets te zeggen had. Het laatste restje kracht bij elkaar schrapend, zei ze iets, en terwijl ze dat zei, overleed ze. Of ze zich dat realiseerde weet ik niet, maar ze maakte gestorven af wat ze bij leven begonnen was te zeggen en ik hoorde op helderhorende wijze haar laatste woorden.

Tien jaar later, was ik weer bij doodgaan aanwezig toen mijn echtgenoot Charles, in mijn armen overleed. Hij was vastberaden in zijn eigen voortbestaan na het overlijden, hij was niet bang om te sterven en zijn laatste woorden tegen mij waren vriendelijk en geruststellend. Enkele dagen later werd zijn lichaam gecremeerd. Toen de kist langzaam naar de oven van het crematorium ging zag ik hem, dr Charles Gordon-Moore, arm in arm met zijn neef staan, hij lachte naar me. De spiritualistische waarheid, die ik altijd wil doorgeven aan anderen die rouwen, gaf mij, op mijn beurt, nu troost. Tijdens Charles' langdurige ziekte had ik mijn openbare werkzaamheden opgegeven om meer bij hem te zijn, want hij haatte het als ik niet aan zijn zijde was. Het was onvermijdelijk dat zijn overlijden een grote leegte in mijn leven achterliet, maar gesterkt door de wetenschap dat hij na de dood voortleefde, kon ik na twee weken rust mijn werkzaamheden als medium weer oppakken. Na drie jaar afwezigheid, ging ik terug naar het openbare podium, met veel zin om aan iedereen die het horen wilde de waarheid aan te tonen over leven en dood.

Dit boek bevat zeer veel voorbeelden van het voortleven. Als er om gevraagd zou worden had ik gemakkelijk het aantal met honderden, duizenden andere voorbeelden kunnen uitbreiden. Maar, in elk geval, is het alleen nodig om één zaak te bewijzen, om ze allemaal te bewijzen. Ik heb voor deze verhalen in dit boek gekozen vanwege de bewijzen die ze boden, evenals vanwege de pure integriteit van de mensen die aanwezig waren om alles te bevestigen.

Ik heb bijna vijftig jaar lang met Red Cloud gewerkt en in die tijd heeft hij onophoudelijk heel hard gewerkt om de waarheid van de eeuwige ziel aan te tonen. Hij heeft ons nooit verteld wie hij op aarde was. Als daar naar gevraagd werd antwoordde hij altijd: “Ken me door mijn werk.” (“Know me by my works.”) We weten dat hij heel lang geleden heeft bestaan toen hij zich vermoedelijk in Egypte ophield. We geloven ook dat hij tijdens de dagen, of heel dicht bij die tijd, van Jezus van Nazareth op aarde was. Een of twee keer heeft ons gekweld door ons te doen geloven dat we er bijna achter waren om uiteindelijk te ontdekken dat het antwoord ons wederom werd geweigerd. We weten dat zijn identiteit als Rode Indiaan een dekmantel is, vermoedelijk om de zeer hoge trillingen die hij van nature door zijn ontwikkelde, spirituele kundigheid heeft, voor ons toegankelijker te maken. Hij zegt dat hij lang geleden het punt in zijn evolutie heeft bereikt waar er geen weg terug meer voor hem is naar deze wereld. Aan hem was de keuze om verder te gaan of als gids en leraar voor de mensheid te blijven, en gemoedsrust en begrip voor de goddelijke waarheden te brengen. Hij koos voor de laatste weg en legde ons uit: “Als uw oudere broer, want dat ben ik, is jullie verdriet mijn verdriet, jullie vreugde is mijn vreugde. Als jullie achteruitgaan, ga ik achteruit. Als jullie vooruit gaan, ga ik met jullie vooruit.”

Red Cloud is altijd vriendelijk en liefdevol. Ik heb hem nooit en te nimmer meegemaakt als iemand die een levende persoon scherp veroordeelt, hoewel hij regelmatig vriendelijk op fouten wijst. Hij is altijd bereid om vragen te beantwoorden, hoewel misschien niet op de directe manier zoals veel zitters zouden willen. Hij is nooit dogmatisch. Hij is tijdens discussies en debatten tolerant, stelde geen wetten, en helpt zijn toehoorders eindeloos herinneren dat de uiteindelijke keuze bij henzelf ligt. God heeft de mens een eigen wil gegeven, zegt hij, en de mens alleen, moet hier in oefenen.

In de vele jaren dat hij mijn gids was heeft hij vele, vele lezingen gehouden, in het openbaar en tijdens privé-seances. Sommige waren voor het gemiddelde groepslid te cryptisch om te begrijpen, vooral lezingen met een wetenschappelijke ondergrond. Grote wetenschappers zoals Sir Olivier Lodge, hebben deze lezingen met begrip en respect gelezen. Zijn filosofische lessen liggen dicht bij die van Jezus van Nazareth, die hij onveranderlijk 'de Nazariër' noemt. God is de perfecte geest, vertelt hij ons, want Hij is liefde, wijsheid en kracht. God is niet een wezen maar een kracht van goedheid, die het universum vult en oneindig is. Het kwaad is geen kracht, maar een vergissing in het denken, dat in de wereld verscheen toen de vrije wil verkeerd werd gebruikt. Het is eindig en kan door aandacht voor het goede en voor God worden overwonnen.

Aangezien God in ieder van ons huist, is iedereen onderdeel van het Heel-al, en dat is God. En omdat we allemaal deel van de Oneindige Geest van God zijn, kunnen we niet doodgaan.

Het geleidelijk ontvouwen van het bewustzijn van de Geest van God in onszelf, is het proces van de evolutie van onze ziel. Om God te vinden moeten we 'opnieuw' worden geboren in een realisering dat we spirituele wezens zijn, en in een acceptatie dat we persoonlijk verantwoordelijk zijn voor elke handeling die we doen. Dus, de mate van onze evolutie wordt helemaal door ons zelf bepaald. Zoals we iets wensen, zo zullen we het ontvangen.

Het universum is door een goddelijke wet georganiseerd. Als we deze wet volgen, zal het naar perfecte harmonie leiden; als we tegen de wet ingaan, is chaos het resultaat. De eerste wet is de wet van de liefde. Liefde is het vermogen om alleen potentiële perfectie te zien in onze medemensen. Liefde is het kenmerk van de Goddelijke geest, terwijl angst voortkomt uit de materiële geest. Liefde en angst zijn twee onvereenigbare tegenstellingen, de ene streeft er voor altijd naar de andere te verbannen. Liefde is

de totale ontkenning van het zelf; eigenbelang is de vader van de angst. De natuurlijke uiting van liefde is anderen dienen, niet zo zeer in het leveren van grote prestaties als in doen wat het meest voor de hand ligt.

Om in het koninkrijk van de hemel te verblijven, dienen we in de Geest van God die in onszelf zit, te verblijven. Iedereen moet eerst dit koninkrijk zoeken waar vandaan, eenmaal gevonden, alles zal stromen. Voor onszelf bidden is nutteloos omdat we al alles hebben wat we nodig hebben. Het enige echte gebed is de onophoudelijke communicatie met de goddelijke vonk in onszelf. We moeten nooit vergeten dat God in ons zit, niet buiten ons, en dat we allemaal individuele deeltjes van God zijn, en dat is het Al.

We kunnen niet verwachten dat we binnen de tijdsspanne van één leven perfectie kunnen bereiken. Na de dood komen we op een astraal niveau terecht, waar veel werelden van bewustzijn zijn. Na een bepaalde tijd worden we weer op deze aarde geboren, of gaan we naar een andere wereld die rondom ons is, voor het verder ontwikkelen van onze zielen. Uiteindelijk, en wie kan zeggen hoe lang dit zal duren, bereiken we een staat van zijn waarbij we zodanig zijn geëvolueerd dat reïncarnatie niet langer nodig is en dan zullen we doorgaan naar hogere sferen van spirituele levenswijzen.

In al zijn toespraken citeert Red Cloud vrijelijk uit de Bijbel, hij verandert soms de woorden om ze een andere en verhelderde betekenis te geven. De woorden 'leid ons niet in bekoring,' zoals ze in het gebed voorkomen zal Red Cloud bijvoorbeeld niet accepteren. De betekenis van deze woorden is vele malen besproken door theologen, maar Red Cloud is vastberaden in zijn oordeel. 'Hoe kan perfectie naar bekoring leiden?' vraagt hij. "God leidt u daar niet naar toe, want dat deel van u dat God is, kent geen bekoring. Alleen de vleselijke geest weet wat bekoring is en geeft er, te vaak, aan toe. Daarom kunnen jullie beter in een

gebed tot God zeggen: “Verlaat ons niet, als we in bekoring zijn.”

De kracht van liefde om haat te verbannen is een terugkerend thema in de trance toespraken van Red Cloud. Om in onszelf de haat te verbannen moeten we proberen om in anderen alleen dat stuk te zien dat God of goed is. En als onze vijanden ons vernietigen moeten we vastberaden vol blijven houden dat uiteindelijk het goede, het kwaad overwint.

God is voor ons allen die Hem kunnen zien. Dit zijn de woorden waarmee Red Cloud één van zijn inspirerende lezingen begon, en ik geloof niet dat ik iets beters kan doen dan dit boek te besluiten met de warme woorden waar hij die lezing mee afsloot:

“Weten jullie, mijn kinderen, in het leven van vandaag is het mooiste aspect van de edelsteen van jullie diepste wezen, dat jullie zullen leren om met jullie eigen ogen de schoonheid van God’s koninkrijk te zien. Zie het in een eenvoudig bloemetje, waarvan de blaadjes zich onvouwen, in de zeldzame kleur. In het hart van dat kleine bloempje, dat naar vrede zoekt, zal God worden gevonden.

Sta boven op de heuvel en kijk naar de ondergaande zon en wees rustig in je hart. Kijk naar het mengen van de kleuren, terwijl ze achter de heuvels verdwijnen, en die rustige kalmte zal God zijn. Sta tussen het geel van de boterbloemen in de weilanden, als de dauw op het gras ligt. Kijk naar de vogel die met fladderende vleugels opstijgt, zijn keel trillend in de schoonheid van zijn gefluit. Daar zal God worden gevonden. In het lachen van een kindje dat naar zijn moeder rent; daar zal ook God worden gevonden.

Moge ik altijd in jullie wereld de schoonheid van God en de wijsheid voor Zijn Koninkrijk vinden, als het in één simpel woord wordt uitgedrukt - Liefde.”

HOOFDSTUK ZESTIEN

Het Laatste Hoofdstuk

Hannen Swaffer, Swaff genoemd, werkte met mij vele jaren op een podium. Zijn connectie met Fleet Street is bekend; zijn aandeel in mijn werk met betrekking tot de Pers was geweldig. Jarenlang is mijn mediumschap het onderwerp geweest van verscheidene series artikelen, sommige wekenlang zoals in de *Daily Sketch*, de *Sunday Pictorial* zoals dat toen heette, en *The People*, de krant waar Swaff zelf wekelijks een artikel in schreef. Hij heeft mij eens een compliment gegeven dat ik nooit ben vergeten; hij introduceerde mij als “Estelle, het medium dat Spiritualisme achtenswaardig heeft gemaakt.” Ik weet dat er nog veel mensen zijn die afgeven op Spiritualisme, zeggen dat het fraude is en dat er door charlatans wordt gesjoemeld, maar zij hebben zich in het algemeen nooit verdiept in het onderwerp. Alle religies hebben hun onechte profeten en mensen die maar al te graag persoonlijk gewin halen uit het verdriet van anderen. Spiritualisme is hier geen uitzondering op.

De laatste jaren zijn de standpunten gewijzigd, er wordt nu openlijk over Spiritualisme gesproken en mensen van alle lagen van de bevolking willen graag hun mening geven. Toch heb ik grote bewondering voor diegenen die bekend, zelfs beroemd zijn geworden en die nog steeds bereidwillig zijn om hun overtuigingen, die vaak persoonlijk zijn, op te laten schrijven. Peter Sellers is zo iemand en in het boek *Peter Sellers: The Mask Behind The Mask*, by Peter Evans, laat hij geen enkele twijfel bestaan over zijn geloof in het Spiritualisme. De schrijver schrijft: “Hij (Peter Sellers) bespreekt het onderwerp met respect dat niet zalvend is, met autoriteit die niet dogmatisch is, hij praat zorgvuldig omdat het belangrijk is, maar in de zorgvuldigheid wordt geen waarschuwing gelegd, want een waarschuwing is de

verdediging van de zwakkere, de eerste grens van de neutralen.”

Mijn zoon Terry heeft Peter ontmoet toen de oorlog uitbrak en ze beiden in Illfracombe waren en ze zagen elkaar in de daaropvolgende jaren af en toe. Mijn leven is altijd gepreoccupeerd geweest met werk, ter ontspanning deed ik de tuin, en ik vraag me af of ik in mijn hele leven wel twaalf films heb gezien. Daarom zei het me vrij weinig moet ik toegeven, toen Terry mij vroeg of ik een afspraak met Peter Sellers wilde maken. Ik had hem nog nooit gezien, niet in levende lijve, niet op het witte doek. Het zal een jaar of acht geleden zijn dat Anne, zijn eerste vrouw, en hij bij mij in Esher, Surrey, langskwamen. Red Cloud stond klaar, zoals altijd, met het bewijs dat Peter zocht. Hij had vanuit de geestenwereld een jonge schrijver, Larry Stevens, meegenomen. Larry Stevens was plotseling overleden en had een aantal van de eerste Goon Shows geschreven. Hij werd ogenblikkelijk door Peter herkend die later aan Peter Evans vertelde: “Hij gaf boodschappen door waar Estelle Roberts absoluut niets van kon afweten. Hij gebruikte woorden en hele zinnen die alleen wij samen gebruikten. Het was overtuigend.” Andere boodschappen en bewijzen van meer persoonlijke aard kwamen door en Peter Sellers wist dat ze allemaal waar waren.

Op een andere séance, enige tijd hierna, vertelde ik Peter over de aanwezigheid van Dan Leno, de meest bewonderde komiek in zijn tijd en ik was in staat om hem te verzekeren dat hij Peter begeleidde en hielp met diens carrière. Wat ik niet wist was dat Peter er zich bewust van was dat hij al heel veel jaren beschermd en geleid werd in zijn professionele carrière door iemand vanuit de lichtwereld, en hij nam mijn informatie met “vergenoegde opluchting aan, niet verbaasd want het was op de een of andere manier logisch.”

Peter is ervan overtuigd dat Dan Leno zijn gids is. Toen zijn zeer geliefde moeder Peg overleed, kwam Peter weer

bij mij langs. Ze toonde aan dat ze nog heel erg levend was, ze haalde dingen aan die alleen voor haar en Peter bekend waren. Ik zal deze dingen hier niet herhalen want alle gesprekken tussen de zitters en hun bekenden in de geestenwereld gaan mij niet aan. De schrijver, Larry Stevens, vergelijkt mijn genegenheid voor Peter, die met de jaren groeide, met die van een 'kinderloze tante.' Dat is niet helemaal correct.

Ik herken in Peter twee gemoedstoestanden die ik zelf vaak heb ervaren, eenzaamheid en het verlangen om perfectionistisch te zijn. Hij is paranormaal begaafd en daar is hij zich van bewust. Hij zou zeker een goed medium zijn, maar zijn beroep is er om op duizenden andere manieren geluk te brengen. Vanwege zijn paranormale vermogen is hij zich al voordat ze zich voordoen, bewust van dingen die gaan gebeuren; hij weet dat er een spirituele aanwezigheid bij hem is; hij ziet een glimp van de schoonheid waar het leven over gaat. Op een onverklaarbare manier zorgt dit bewustzijn er soms voor dat je je er soms buiten voelt staan, en dat geeft een groot gevoel van eenzaamheid. Om een perfectionist te willen zijn in een imperfecte wereld veroorzaakt vaak hartzeeer, want je kunt geen compromissen sluiten.

Ginette Spanier woont in Parijs, waar ze verbonden is met een van de toonaangevende Franse modehuizen, maar bij de Engelsen en de Amerikanen is ze bekend vanwege haar televisiewerk, haar vele lezingen, en haar artikelen in The Press. Ik vroeg Ginette enigszins beschroomd of ik voor publiek haar verhaal mocht vertellen van Nancy Spain. Nancy was, natuurlijk, een van de meest bekende journalistes en radio- en televisiebekendheden uit haar tijd. Haar antwoord was een verzoek om het zelf te mogen schrijven. Hier komt het:

Nancy Spain verongelukte op 21 maart 1964, toen een privé jet, waarmee ze vertrokken was om de Grand National te verslaan, naast de landingsbaan crashte.

Een week later kregen vrienden van mij die niet zo intiem met Nancy Spain waren bevriend een cryptische boodschap uit de geestenwereld die zei: "Spain. Zeg Jenny levend we dat zijn." Ze kenden mij als Ginette, maar aangezien ze geen andere vrienden van Nancy kenden, belden ze me op en vroegen me aarzelend of Nancy mij ooit 'Jenny' had genoemd. Ik legde uit dat zij mij, niet zoals mijn andere vrienden, nooit iets anders noemde. Jenny is zelfs mijn echte naam. En vreemd genoeg noemde ik Nancy altijd 'Spain,' en dat waren twee details die de vrienden niet wisten. Toen begrepen ze dat de boodschap voor mij was.

Na dit voorval, kwam Nancy altijd bij hun, gaf hun boodschappen voor mij die ze zelf vaak niet begrepen, maar die voor mij heel duidelijk waren. Ze gebruikte zelfs soms journalistieke termen; bijvoorbeeld om op iets de nadruk te leggen zei ze 'ik verzoek met klem' herhaal 'met klem,' zoals ik dat haar had horen doen als ze een verslag telefonisch aan de krant doorgaf. Toen, op 17 februari 1965, zei ze tegen de vrienden: "Spain. Zeg Jenny dat ik haar dinsdag heb geprobeerd te helpen (ze bezochten toen Estelle Roberts), maar er waren vele verzoeken. Goedgemanierde Spain had de bus gemist.' Een typische Nancy Spain spitsvondigheid!

Bij hun volgende séance met Estelle op 17 maart 1965, zei één van hen tegen Estelle: "Kan ik iets vragen over een specifiek iemand?" "Als u alleen maar de naam geeft en verder niets over de persoon vertelt." stemde Estelle toe. "Is er een Nancy aanwezig?" was de volgende vraag. En Estelle zei glimlachend: "Ja, ze staat wat achteraf en Red Cloud brengt haar naar voren. Ze is vrij plotseling overleden nietwaar? Ik krijg het benauwd en dan een klap,

een schok.” Toen keek ze opeens heel verbaasd en riep uit: “Het is Nancy Spain! Ze zegt dat ze Nancy Spain is.”

Er volgde een typische Spainachtig gesprek met persoonlijke boodschappen voor mij – al had Estelle geen idee wie ‘Jenny’ was en mijn vrienden hebben haar niet ingelicht. Ze sprak ook over de twee jongens die waren meegekomen en het commentaar van Estelle op haar hele manier van spreken en zich gedragen was: “Nou zeg! Dat heeft ze snel geleerd!” En ze voegde er aan toe: “Ze zegt ‘ik had me nooit gerealiseerd dat ik over de grens van de dood was gegaan, toen we in dat veld verongelukten.” Toen: “Ze is weg, maar ik denk dat ze terugkomt.”

Op 27 september 1965 toen mijn vrienden weer bij Estelle Roberts waren, kwam Nancy Spain langs en zei o.a. “Het is hier prachtig. Het vliegtuig was niet in orde. Het had veel beter geïnspecteerd moeten worden. Maar je accepteert nou eenmaal je lot.” Toen plaagde ze Estelle met ‘hier naar toe komen.’

Uiteindelijk ging ik op 6 mei 1966 naar Estelle. Mijn afspraak was voor mij gemaakt met de naam van mijn echtgenoot, en die zou voor Estelle wel onbekend zijn. Ze had me nog nooit gezien, noch ik haar. Het was zelfs de eerste keer dat ik een medium ontmoette en ik wist nauwelijks wat ik kon verwachten behalve dat ik nu zeer geïnteresseerd was en de boodschappen die via mijn vrienden waren gekomen graag wilde aannemen. Maar er zit een verschil tussen over iets horen en het zelf meemaken.

Nadat Estelle berichtte over de aanwezigheid van verscheidene, overleden familieleden zei ze: “O, Nancy Spain is hier nu ook!” Mijn vrienden hadden natuurlijk niets tegen Estelle gezegd over het feit dat ik Nancy ken. Estelle beschreef de opgewondenheid en de gretigheid die Nancy tentoonspreidde levendig en zei: “Ze is zo opgewonden dat ze moet kalmeren. Maar ze zegt dat ze helemaal niet geleden heeft. Het gebeurde bliksemsnel.” Er

volgde een typerend Nancy Spain gevat antwoord waardoor Estelle moest lachen en zei: “Ze is erg snel en heeft geweldige humor.”

Toen zei Estelle: “Ze zegt dat je iets van haar draagt.” Ik kon niet bedenken wat dat zou zijn, ik dacht aan een kledingstuk en ik antwoordde: “Nee.” “O ja,” verzekerde Estelle mij. “Het is iets bij je nek.” Toen begreep ik het. “Maar natuurlijk, het zijn de oorbellen! Ze gaf me de oorbellen die ik nu draag. Pas toen jij je vingers naar je oren bracht, begreep ik het!”

Ik bezocht Estelle nog twee andere keren. Elke keer kwam Nancy en gaf me het onweerlegbare bewijs dat zij het werkelijk was die mij persoonlijke boodschappen over haar leven gaf, over onze vriendschap, over haar zoons. Ze wilde ook graag laten zien dat ze veel bij me was, en gaf me kleine maar heldere details om dit te bewijzen. Op een bepaald moment zei Estelle: “Ze vertelt me dat je een jasje van haar hebt en dat hangt in je kast - in de flat in Parijs, maar ze zegt dat je het maar twee keer hebt gedragen.” Dit klopte. Ze had ook commentaar op het feit dat ik haar foto, ook in mijn flat in Parijs, had verplaatst. Een klein detail, maar onmogelijk dat iemand in Engeland dat kon weten.

Elke keer dat ze daar kwam was er geen misverstand over de kenmerkende - bijna unieke - vitaliteit en gretigheid van Nancy Spain, gekoppeld aan haar warme enthousiasme om het contact dat ze wilde bereiken. Ze zei over Spiritualisme spijtig: “ik wilde dat ik er van tevoren van af had geweten.”

Twee andere zitters die ik jarenlang tot mijn grote blijdschap heb gekend waren miss Louise Cook en haar zuster Miss Ida Cook, bij het publiek beter bekend als Mary Burchell, de romanschrijfster. Ongeveer tien jaar geleden begonnen ze mij te bezoeken maar ik zal ze me altijd blijven herinneren om hun grote moed door vóór de oorlog Joodse mensen die in gevaar in Duitsland

verkeerden, te zoeken en het land uit te krijgen. Ze smokkelden met gevaar voor eigen leven ook de juwelen van de vluchtelingen het land uit. Op een ontmoeting droeg Ida op haar goedkope Marks & Spencers vest een grote diamanten broche en daarbij deed ze voorkomen of de diamant geen waarde had, hoewel de daaropvolgende verkoop de nieuwe eigenaar een moeilijke tijd. Uiteindelijk kregen de zusters officieel een erkenning van het Israëliësch Gouvernement voor hun werk. Ze hadden geen idee dat ze grote heldinnen waren en verwierpen dat ze een soort James Bond waren. Evengoed eist zo een moedig optreden snelheid van geest en een nauwgezetheid van denken en met deze twee eigenschappen werd het Spiritualisme door hen benaderd. Zij zijn de vrienden waar Ginette Spanier het over had. Hun grote en boeiende passie voor opera bracht hen in de gelegenheid om Joodse vluchtelingen te helpen; het veroorzaakte ook een aantal zeer zuivere bewijzen van het voortleven na de dood en gesprekken met de geestenwereld. Ik spreek mijn dankbaarheid uit naar hen, die zo vriendelijk zijn om de volgende bijdrage aan dit boek te geven.

Een van de meest indrukwekkende van de vele paranormale talenten die Estelle Roberts heeft, is haar fantastische vermogen om actuele namen te geven van diegenen die vanuit de lichtwereld spreken. Het tempo, de nauwgezetheid, de pure virtuositeit van het aantonen kan vergeleken worden met het loopje gespeeld door een virtuoze violist, als de ene na de andere naam als het ware wordt uitgesproken en dan herkend en bevestigd door de verbaasde zitters. We kunnen ons speciaal het bezoek aan Estelle met onze 87 jarige moeder herinneren.

De eerste naam die, vanzelfsprekend, doorkwam was die van onze vader William, maar Estelle voegde er meteen aan toe: “Noem me Will.” - zoals mijn moeder mijn vader noemde toen ze jong waren. Er kwam snel de moeder van

onze moeder achteraan, haar twee favoriete neefjes, een oom, haar grootmoeder, haar oudtante en een neef van de andere kant van de familie die zei Horace te heten en hij zei dat Ernest bij hem was. Moeder kon Horace vrij snel identificeren maar het duurde even voordat ze zich herinnerde dat Ernest, de tweelingbroer van Horace was die op jonge leeftijd was overleden. Toen kwam er een verbluffende opeenvolging van vrienden uit haar jeugd, voordat Estelle bij onze vader terugkwam en zei, "Ik denk dat hij een eigen wil had."

Hier moesten wij beiden om lachen want, eigenlijk, was moeder het meest vastbesloten van de twee. Maar ze zei meteen, "Grappig dat u dat zegt. Toen we ons verloofden was dat ons favoriete grapje. Omdat hij Will werd genoemd zei hij altijd tegen mij: "Nu zie je maar dat je geen eigen Will hebt." Om eerlijk te zijn,"voegde ze hier aan toe terwijl ze kritisch naar de voorbije zestig jaren keek, "maakte hij die grap een beetje te vaak. Ik werd het een beetje beu."

Nadat moeder zelf, twee jaar later, overleed, kwam ze heel gemakkelijk langs en sprak regelmatig met ons via Estelle, ze nam mensen en bewijzen mee, te veel om hier op te noemen. Ze nam zelfs een keer onze favoriete poes mee, en zei volgens Estelle: "Ik heb Iggie meegenomen."

"Iggie?" herhaalde Estelle. "Wat een vreemde naam, maar ik weet zeker dat ze dat zegt. Ze zegt "dat was niet zijn echte naam, maar zoals we hem noemden." We legden uit dat dit onze kat Igor was, die we altijd Iggie noemden en Estelle zei, "Ja, ze heeft een grote kat bij zich. Ze zegt: 'kijk naar zijn staart - hoe mooi is die!'"

Dit was zo typerend moeder die het laatste woord wilde hebben dat we allebei moesten lachen. De mooie staart van Iggie werd in de loop der jaren dun, maar moeder wilde nooit dat iemand dat zei. Gekrenkt zei ze dan, en nogal onwaar: "Nonsens! Het is een prachtige staart."

Het is voor iedere zitter toch wel fascinerend om bekende namen te horen, soms kunnen minder bekende

namen raak bewijs leveren. Estelle zei eens tegen ons: “Er komt nu een vrouw naar voren die zegt dat ze Nora Putts heet.” We hadden ternauwernood tijd om hijgend uit te brengen dat dat Louise’s muzieklerares was geweest toen we klein waren en in Northumberland woonden tijdens de Eerste Wereldoorlog, toen Estelle er aan toevoegde: “Ze zegt dat ze niet alleen is. Dat ze miss Swann bij zich heeft.” En dat was de muzieklerares van Ida, en het interessante onderscheid was echter dat we miss Putts later goed genoeg kenden om haar Nora te noemen, terwijl miss Swann altijd miss Swann is gebleven. “Er is ook een Mark,” ging Estelle door, “die bij deze groep hoort. Hij hoort bij de laatste vrouw.” De broer van miss Swann heette Mark.

Onze belangstelling in de muziek, speciaal in opera, heeft ervoor gezorgd dat er heel veel fascinerende personen via Estelle zijn langsgeslagen om hun voortbestaan aan te tonen. Estelle zelf zou de eerste zijn om toe te geven dat ze erg weinig van de muzikale wereld weet. Bij een spannende gelegenheid zuchtte ze en zei, “Oh, er komt hier weer de een of andere buitenlandse naam door! Een man die met een zeer diepe stem spreekt, hij is denk ik van heel lang geleden. Het klinkt een beetje als La-blache, La-blache.” Prompt begroetten wij verrukt de grootste bas van de negentiende eeuw, Luigi Lablache.

Een andere enorm welkome bezoeker kondigde zichzelf eens aan als ‘Jackson.’ We pijnigden onze hersens over een Jackson, we gingen zelfs terug naar de schooltijd. Maar toen zei Estelle, “Hij zegt dat hij de portier was bij een bekend theater.” “Het is JACKSON!” riepen we in koor. “Jackson, die toneelportier was bij Covent Garden toen we jong waren en in de rij stonden voor de engelenbak.” En hij vervolgde het leveren van bewijs door namen te noemen van mensen die met ons in de rij stonden, hij gaf in een enkel geval zelfs een koosnaam.

De muzikvriend die zeer regelmatig bij Estelle doorkomt als wij er zijn is de beroemde Weense dirigent,

Clemens Krauss, die we aan deze kant heel goed kenden. Hij maakte zichzelf kenbaar toen we voor het eerst bij Estelle kwamen met een gebaar, niet door een naam te noemen. “Hij wil dat ik jullie dit gebaar laat zien,” zei Estelle. En ze maakte de gebaren van een orkest-dirigent. Ze was ervan in de war en mompelde: “Schildert hij? Nee, dat niet. Want hij gebruikt allebei de armen.” Eén van ons zei: “U maakt de juiste bewegingen Mrs. Roberts. U noemt het alleen niet bij de goede naam.” Waarop zij met haar kenmerkende snelheid reageerde met: “Zeg niets. Ik ben er om jullie dingen te vertellen.” Later begreep ze wat hij deed en toonde onweerlegbaar aan wie hij was.

Hij bleef een vaste bezoeker en één van de meest opmerkelijke bewijsstukken die hij leverde was tijdens een séance met een Amerikaanse vriend van ons, Norman Kelley. Deze getalenteerde tenor zong de rol van de Tovenaar in Menotti's opera ‘The Consul,’ toen het Amerikaanse gezelschap voor het eerst naar Londen kwam. Hij kwam een jaar of twee geleden naar Engeland terug en we maakten voor hem een afspraak met Estelle, en zeiden simpelweg dat hij een vriend van ons uit de Verenigde Staten was die Kelley heette.

Ze begon te zeggen: “U hebt iets met publiek te doen, maar ik weet nog niet helemaal wat. Dat komt later.” Ze ging door met het geven van bewijzende boodschappen die, volgens hem, verbazingwekkend waren. Wat Estelle niet wist, was dat wij onze vriend zouden ophalen na de séance, en aangezien deze op zijn einde liep, belden we aan. Hij zei later: “Ik geloof niet dat Estelle zelfs maar de deurbel hoorde, maar op dat moment zei ze tegen me: ‘O, dat is interessant. De dirigentenvriend (Clemens Krauss) van de ‘dames’ is er zojuist bijgekomen. En hij vertelt me dat u operazanger bent, maar u hebt nooit onder hem persoonlijk gezongen, ook al hebt u elkaar een keer ontmoet.”

Dit klopte tot in het kleinste detail. Norman had nooit onder Krauss gezongen, ook al hebben we hen backstage een keer aan elkaar voorgesteld in Covent Garden. Het heeft ons altijd in hoge mate geboeid en op een niet te beschrijven manier gecharmeerd, dat wij op de stoep bij de voordeur moesten wachten terwijl Krauss naar binnen kon gaan en Estelle het missende bewijsstuk kon geven over Norman Kelley.”

Twee weken voor mijn tachtigste verjaardag werd er ter ere van mij een diner gegeven door *Psychic News* en *Two Worlds*. De zeshonderd of meer gasten waren gelijkkelijk vertegenwoordigd door jonge, middelbare en oudere mensen. Maurice Barbanell, uitgever van beide bladen, zei in zijn toespraak: “Ik ben de tel kwijt geraakt over het aantal openbare demonstraties die Estelle en ik hebben kunnen delen gedurende haar vijftig dienstjaren. Estelle is een zeldzaamheid. Een veelzijdig medium met alle paranormale talenten. U zegt het, Estelle heeft het gedaan. Er bestaat geen beter verslag van geleverd bewijsmateriaal, dat in het Spiritualisme is gegeven dan in haar Direct Voice séances.”

We leven in een gewelddadige eeuw als we naar de effecten van het materialisme kijken. Spiritualisme is het enige effectieve antwoord op het materialisme dat over de wereld raast. Ik verheug me in de vaste wetenschap dat mijn vijftig jaar goed zijn gependend in het dienen van de volgende wereld en van degenen die er in deze wereld naar streven het voortbestaan van het leven na de dood, zonder een spoor twijfel te bewijzen; en dat zij die vóór ons zijn heengegaan, terug kunnen komen en hun voortbestaan kunnen aantonen.

1934